

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-248-02

Do druku nr 1263

Warszawa, 8 stycznia 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

o zmianie ustawy - Kodeks celny wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

Tabela zbieżności

Projektowane przepisy	Przepisy UE
Zgłoszenie celne	
Art. 64 §3a i 3 b	Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 2454/93 Art. 201 ust 2 i ust 3
Art. 81 §1a	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2700/2000 Art. 77 ust 2
Procedura tranzytu	
Art. 97	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 91
Art. 98	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 955/99 Art. 92
Art. 100 § 2 pkt 4	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 95
Procedura składu celnego	
Art. 102 § 1	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 98
Art. 102 § 2, 104 § 1, 105 § 1, 107	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 100 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 528
Art.108	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 102
art. 112	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 105 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 528 – 530
Art. 113	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 107
Art. 114 § 3	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 106 ust. 3
Art. 115	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 108 ust 2 i art. 113
Art. 119 § 4	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 112 ust 3
Procedura uszlachetniania czynnego	
Art. 121	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 538

Art. 125 § 2, § 2a,	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 118
Art. 126	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 119
Art. 129§ 1	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 123 ust 1
Art. 133 ¹	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 124
Procedura przetwarzania pod kontrolą celną	
Art. 141	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 134
Procedura odprawy czasowej	
Art. 145-150	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 142- 144
Procedura uszlachetniania czynnego	
Art. 154	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 148 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 586 ust 2
Art 155	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 149 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 588
Art. 157	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 151
Art. 158	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 152
Art. 158 ¹	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 592
Art. 160 §3	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 155 ust 2
Art. 162 § 3	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 993/99 Art. 588 ust 2
Dług celny	
Art. 222 § 4 i 5	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 214 ust 3
Art. 225	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 204 Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 2454/93 Art. 859
Art. 227	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 218 ust. 1 3
Art. 229	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 220

Art. 230	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 221 ust 3
Art. 236	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 227 ust. 1
Art. 246	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 236 ust 1 ust 2
Art. 246 § 6 Art. 248 § 6 Art. 252 § 1	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 236 ust 2 Art. 238 ust 4 Art. 239 ust 2
Art. 250§ 2	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 Art. 241

Ponadto w art. 76 § 2, art. 119 § 2, art. 121 §1 pkt 1 i 2, art. 133 § 1,4,5, art. 136-137, art. 145 § 1, 3,4,, art. 148 pkt 2, 3, art. 149 § 1 i 4 art. 150 § 2, art. 151 § 1, art. 152 pkt 1, art. 156 § 1 i 2, art. 157 § 1 art. 158 § 1-3, art. 174 § 2 pkt 2, art. 191 § 1, 4-5 i 7-8, art. 192 § 1, art. 193 § 2, art. 209 § 1 pkt 2, art. 227 § 1 pkt 1 zastąpiono pojęcie „cło” pojęciem „należności celne przywozowe” występującym we Wspólnotowym Kodeksie celnym .

Pozostałe zmiany mają charakter redakcyjny lub dookreślają kompetencje i zadania organów właściwych w sprawach celnych, co leży w kompetencji państw członkowskich.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2913/92

**z dnia 12 października 1992r.
ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny**

**z późniejszymi zmianami zawartymi w
załączniku 1 część XIII lit. A decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 1 stycznia 1995
o dostosowaniu dokumentów w związku z przystąpieniem do Unii Europejskiej
nowych państw członkowskich [1]**

i

**rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 82/97
z dnia 19 grudnia 1996 [2]**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności jego art. 28, 100 a i 113,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Podstawą Wspólnoty jest unia celna. Zarówno w interesie podmiotów gospodarczych Wspólnoty jak i administracji celnych, należy zebrać w jednym Kodeksie celnym przepisy prawa celnego, rozproszone obecnie w licznych rozporządzeniach i dyrektywach Wspólnoty. Zadanie to ma zasadnicze znaczenie dla przyszłości rynku wewnętrznego;

Wprowadzony w ten sposób Wspólnotowy Kodeks Celny, zwany dalej "Kodeksem", powinien zawierać obecnie obowiązujące prawo celne; należy jednakże wprowadzić zmiany w tym prawodawstwie celem zwiększenia jego spójności, uproszczenia go oraz uzupełnienia istniejących wciąż luk, w celu przyjęcia kompletnego wspólnotowego prawodawstwa w tej dziedzinie;

Kodeks oparty na założeniach rynku wewnętrznego, powinien zawierać reguły i procedury ogólne, które by zapewniały stosowanie środków taryfowych i innych środków ustanowionych na poziomie Wspólnoty w ramach wymiany towarowej pomiędzy Wspólnotą i krajami trzecimi, łącznie ze środkami polityki rolnej i polityki handlowej, uwzględniając interesy wspólnej polityki Wspólnoty;

Należy zaznaczyć, iż obecny Kodeks jest stosowany bez wpływu na zastosowanie innych odrębnych przepisów wprowadzonych w innych dziedzinach. Takie odrębne przepisy mogą istnieć lub mogą być wprowadzone w ramach prawodawstwa rolnego, statystycznego lub polityki handlowej i polityki zasobów własnych;

W celu zapewnienia równowagi pomiędzy potrzebami administracji celnych, mając na względzie zapewnienie prawidłowego stosowania prawodawstwa celnego oraz prawa podmiotów gospodarczych do ich sprawiedliwego traktowania należy między innymi stworzyć administracjom celnym szerokie możliwości kontroli a wymienionym podmiotom prawo do odwoływania się. Wprowadzenie systemu odwołań w dziedzinie cła wymaga w Zjednoczonym Królestwie wprowadzenia nowych procedur administracyjnych, które nie będą mogły wejść w życie przed dniem 1 stycznia 1995 r.

1. Dz.U. WE nr C 128, z 23.5.1990, str. 1.
2. Dz.U. WE nr C 72, z 18.3.1991, str. 176 oraz decyzja z 16.9.1992 jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym.
3. Dz.U. WE nr C 60, z 8.3.1991, str. 5.

Ze względu na nadrzędne znaczenie, jakie ma dla Wspólnoty handel zagraniczny, należy znieść lub przynajmniej ograniczyć do minimum formalności i kontrolę celną;

Należy zapewnić jednolite stosowanie niniejszego Kodeksu oraz należy ustanowić w tym celu procedurę wspólnotową, która pozwoliłaby określić reguły jego stosowania we właściwych terminach. Poza tym należy powołać Komitet Kodeksu Celnego w celu zapewnienia ścisłej i skutecznej współpracy w tej dziedzinie pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją.

Wydając przepisy wykonawcze do niniejszego Kodeksu należy, w miarę możliwości, zwrócić uwagę na zapobieganie przestępstwom lub nieprawidłowościom, które mogą mieć niekorzystny wpływ na budżet Wspólnot Europejskich,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE :

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

ZAKRES STOSOWANIA I PODSTAWOWE DEFINICJE

Artykuł 1

Prawodawstwo celne składa się z niniejszego Kodeksu oraz z przepisów wykonawczych wydanych w celu stosowania go we Wspólnocie lub państwach członkowskich Wspólnoty. Bez wpływu na zastosowanie odrębnych przepisów przyjętych w innych dziedzinach, niniejszy Kodeks stosuje się:

- w wymianie towarowej pomiędzy Wspólnotą a krajami trzecimi;
- w odniesieniu do towarów, których dotyczy Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą lub Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

Artykuł 2

1. Wspólnotowe prawodawstwo celne stosuje się w sposób jednolity na całym obszarze celnym Wspólnoty, chyba, że postanowienia umów międzynarodowych lub przyjęta zwyczajowo na ograniczonym obszarze geograficznym i gospodarczym praktyka, bądź też przepisy dotyczące stosowania przez Wspólnotę autonomicznych środków, stanowią inaczej.

2. Niektóre przepisy prawodawstwa celnego mogą być również stosowane na mocy odrębnych regulacji, bądź też konwencji międzynarodowych, poza obszarem celnym Wspólnoty.

Artykuł 3

1. Obszar celny Wspólnoty obejmuje:

- terytorium Królestwa Belgii;
- terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii;
- terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyjątkiem wyspy Helgoland i terytorium Büsingen (Traktat z 23 listopada 1964 pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Związkiem Szwajcarskim);
- terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli;
- terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem terytoriów zamorskich i Saint Pierre i Miquelon oraz Mayotty; [2]
- terytorium Republiki Greckiej;
- terytorium Irlandii;
- terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gmin Livigno i Campione d'Italia oraz należących do terytorium włoskiego wód jeziora Lugano znajdujących się pomiędzy nabrzeżem a granicą polityczną strefy położonej pomiędzy Ponte Tresa a Porto Ceresio;
- terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- terytorium Królestwa Holandii w Europie;
- terytorium Republiki Austrii; [1]
- terytorium Republiki Portugalskiej;
- terytorium Republiki Finlandii; [1] [2]
- terytorium Królestwa Szwecji; [1]
- terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również

Wysp Channel i Wyspy Man.

2. Pomimo usytuowania poza terytorium Republiki Francuskiej, Terytorium Księstwa Monako, tak jak jest ono określone w Konwencji celnej podpisanej w Paryżu dnia 18 maja 1963, (*Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej* z 27 września 1963, str. 8679) jest również na mocy tej Konwencji, uważane za część obszaru celnego Wspólnoty. [1] [2]

(3) Do obszaru celnego Wspólnoty włączone jest morze terytorialne, morskie wody wewnętrzne oraz przestrzeń powietrzna państw członkowskich i terytoriów, o których mowa w punkcie 2, z wyjątkiem morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych i przestrzeni powietrznej terytoriów nie należących do obszaru celnego Wspólnoty zgodnie z postanowieniami ust. 1.

Artykuł 4

Użyte w niniejszym Kodeksie określenia oznaczają:

1) osoba:

- osoba fizyczna,
- osoba prawna,
- bądź, o ile obowiązujące ustawodawstwo przewiduje taką możliwość, stowarzyszenie osób uznane za zdolne do podejmowania czynności prawnych, a nie posiadające przy tym prawnego statusu osoby prawnej;

2) osoba mająca swoją siedzibę we Wspólnocie:

- jeżeli chodzi o osobę fizyczną, oznacza to każdą osobę, która na stałe w niej zamieszkuje,
- jeżeli chodzi o osobę prawną lub stowarzyszenie osób, oznacza to każdą osobę, której siedziba statutowa, siedziba główna lub inna stała siedziba tam się znajduje;

3) organy celne: organy uprawnione, między innymi, do stosowania prawodawstwa celnego;

4) urząd celny: każdy urząd w którym mogą zostać dokonane, w całości lub w części, formalności przewidziane w prawodawstwie celnym;

5) decyzja: każda czynność administracyjna wynikająca z prawodawstwa celnego, podjęta przez organ celny w indywidualnym przypadku, mająca skutki prawne w odniesieniu do jednej lub kilku osób określonych lub mogących zostać określonymi; określenie to obejmuje między innymi wiążącą informację w rozumieniu art.12; [2]

6) status celny: status towaru, jako towaru wspólnotowego lub niewspólnotowego;

7) towary wspólnotowe: towary:

- całkowicie uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Wspólnoty, zgodnie z warunkami określonymi w art. 23, bez udziału towarów przywożonych z krajów lub terytoriów nie będących częścią obszaru celnego Wspólnoty. W przypadkach o szczególnym znaczeniu gospodarczym, określonych zgodnie z procedurą Komitetu nie uważa się za towary wspólnotowe, towary uzyskane z towarów znajdujących się pod „procedurą zawieszającą”; [2]
- przywożone z krajów lub terytoriów nie wchodzących w skład obszaru celnego Wspólnoty i dopuszczone do wolnego obrotu;
- uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Wspólnoty, zarówno z towarów określonych w drugim myślniku lub z towarów określonych w myślnikach pierwszym i drugim;

8) towary niewspólnotowe: towary inne niż określone w punkcie 7.

Nienaruszając postanowień artykułów 163 i 164, towary wspólnotowe tracą swój status celny z chwilą opuszczenia obszaru celnego Wspólnoty;

9) dług celny: nałożony na osobę obowiązek uiszczenia należności przywozowych (dług celny przy przywozie) lub należności wywozowych (dług celny przy wywozie), które stosuje się do towarów określonych zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi;

10) należności przywozowe:

- cła i inne opłaty o podobnych skutkach, należne przy przywozie towarów,
- opłaty przywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie w odniesieniu do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych; [2]

11) należności wywozowe:

- cła i inne opłaty o podobnych skutkach, należne przy wywozie towarów,
- opłaty wywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów, mających zastosowanie w odniesieniu do niektórych towarów, uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych; [2]

12) dłużnik celny: każda osoba zobowiązana do zapłacenia długu celnego;

13) nadzór celny: ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu przestrzegania prawa celnego i w razie potrzeby, innych przepisów mających zastosowanie do towarów znajdujących się pod nadzorem celnym;

14) kontrola celna: wykonywanie specjalnych czynności takich jak: weryfikacja towarów, kontrola obecności i autentyczności dokumentów, kontrola rachunkowości i innych dokumentów przedsiębiorstw, kontrola środków transportu, kontrola bagaży i innych towarów przewożonych przez osoby lub na osobach, prowadzenie dochodzeń o

postępowaniu administracyjnym i innych podobnych czynności, w celu zapewnienia przestrzegania prawa celnego i w razie potrzeby, innych przepisów mających zastosowanie w odniesieniu do towarów znajdujących się pod nadzorem celnym;

15) przeznaczenie celne towaru:

- a) objęcie towaru procedurą celną/dopuszczenie do procedury celnej
- b) wprowadzenie towaru do wolnego obszaru celnego lub do składu wolnocłowego,
- c) powtórny wywóz towaru z obszaru celnego Wspólnoty,
- d) zniszczenie towaru,
- e) zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa;

16) procedura celna:

- a) dopuszczenie do wolnego obrotu/do swobodnego przepływu na obszarze celnym
- b) procedura tranzytowa,
- c) procedura przechowywania w składzie celnym,
- d) uszlachetnianie czynne,
- e) procedura przetwarzania pod kontrolą celną,
- f) odprawa czasowa,
- g) uszlachetnianie bierne,
- h) procedura wywozowa;

17) zgłoszenie celne: działanie, poprzez które osoba wyraża zamiar wg określonej formy i zgodnie z obowiązującymi przepisami, zamiar dopuszczenia towaru do określonej procedury celnej;

18) zgłaszający: osoba, która dokonuje zgłoszenia celnego we własnym imieniu lub ta, w imieniu której dokonuje się zgłoszenia celnego;

19) przedstawienie towarów organom celnym: zawiadomienie organów celnych, w obowiązującej formie o nadejściu towarów do urzędu celnego lub każdego innego miejsca wyznaczonego albo zaakceptowanego przez organy celne;

20) wydanie towaru: czynność podjęta przez organy celne umożliwiająca wydanie towaru dla celów procedury celnej, do której został dopuszczony;

21) uczestnik procedury celnej: osoba na rzecz której zostało dokonane zgłoszenie celne lub osoba, na którą przeniesiono prawa i obowiązki wyżej wymienionej osoby,

związane z procedurą celną;

22) osoba upoważniona: osoba, której udzielono upoważnienia;

23) obowiązujące prawo: prawo wspólnotowe lub poszczególne przepisy państwowe;

24) procedura Komitetu: procedura przewidziana i określona w art. 249.

ROZDZIAŁ 2

RÓŻNE PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE W SZCZEGÓLNOŚCI PRAW I OBOWIĄZKÓW OSÓB WZGLĘDEM PRAWA CELNEGO

Podrozdział I

Przedstawicielstwo

Artykuł 5

(1) Na warunkach określonych w art. 64 ust. 2 i z zastrzeżeniem przepisów przyjętych w ramach artykułu 243 ust. 2 lit. b), każda osoba ma prawo do wyznaczenia przedstawiciela reprezentującego ją przed organami celnymi, celem spełnienia wszelkich czynności i formalności przewidzianych w prawie celnym.

(2) Przedstawicielstwo może być:

- bezpośrednio, w tym przypadku przedstawiciel działa w imieniu i na rachunek innej;
- pośrednio, w tym przypadku przedstawiciel działa we własnym imieniu lecz na rachunek innej osoby.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć prawo do dokonywania, na swoim obszarze, zgłoszenia celnego przez:

- przedstawicielstwo bezpośrednio lub
- przedstawicielstwo pośrednio;

w taki sposób, aby przedstawicielem był agent celny wykonujący w sposób określony przepisami swój zawód.

(3) Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 64 ust. 2 lit. b i ust. 3, przedstawicielem musi być osoba mająca swoją siedzibę we Wspólnocie.

(4) Przedstawiciel musi zgłosić fakt wykonywania działalności na rzecz osoby reprezentowanej; musi sprecyzować, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednio i musi mieć pełnomocnictwo do reprezentowania.

Osoby, które nie zadeklarują faktu wykonywania działalności w imieniu lub na rzecz

innej osoby lub zadeklarują, że działają w imieniu lub na rzecz innej osoby, nie posiadając pełnomocnictwa do reprezentowania, są traktowane jako działające we własnym imieniu i na własny rachunek.

(5) Organy celne mogą zażądać od każdej osoby oświadczającej, że działa w imieniu lub na rachunek innej osoby, przedstawienia dowodów stwierdzających jej pełnomocnictwo w charakterze przedstawiciela.

Podrozdział II

Decyzje celne

Artykuł 6

(1) Jeżeli osoba wnioskuje o wydanie decyzji organów celnych wymagającej zastosowania prawodawstwa celnego, powinna dostarczyć wszelkie dane i dokumenty niezbędne tym organom do podjęcia decyzji.

(2) Decyzja powinna zostać wydana tak szybko, jak jest to możliwe i podana do wiadomości wnioskodawcy.

Jeżeli wniosek o wydanie decyzji przekazywany jest w formie pisemnej, decyzja powinna zostać wydana w terminie ustalonym zgodnie z obowiązującymi przepisami, licząc od daty przyjęcia wymienionego wniosku przez organy celne. Decyzja powinna zostać przekazana na piśmie do wiadomości wnioskodawcy.

Termin ten może zostać przekroczony, jeżeli organy celne nie będą mogły go dotrzymać. W tym przypadku organy celne powinny tym zawiadomić wnioskodawcę przed upływem wyznaczonego terminu, podając powody jego przekroczenia, jak również nowy termin, który uznają za konieczny dla rozstrzygnięcia w sprawie wniosku.

(3) Decyzje pisemne, o odrzuceniu wniosku lub które miałyby konsekwencje niekorzystne dla osób, których dotyczą, powinny zostać uzasadnione przez organy celne. Powinny zawierać pouczenie o możliwości odwołania przewidzianej w art. 243.

(4) Można postanowić, że przepis ust. 3 zdanie 1 znajdzie zastosowanie również dla innych decyzji.

Artykuł 7

Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 244 ust. 2, podjęte decyzje podlegają natychmiastowemu wykonaniu przez organy celne.

Artykuł 8

(1) Decyzja korzystna dla zainteresowanego zostaje uchylona, jeżeli została wydana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji oraz jeżeli:

- wnioskodawca wiedział lub powinien wiedzieć o tej nieprawidłowości lub niekompletności

i

- nie mogła zostać wydana na podstawie informacji prawidłowych i kompletnych.

(2) O uchyleniu decyzji należy powiadomić osobę, do której była skierowana.

(3) Uchylenie decyzji obowiązuje z dniem jej wydania.

Artykuł 9

(1) Korzystna decyzja dla osoby zainteresowanej zostaje cofnięta lub zmieniona jeżeli, w przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 8, jeden lub kilka warunków wymaganych dla jej wydania nie zostało spełnionych lub nie są spełniane obecnie.

(2) Korzystna decyzja dla osoby zainteresowanej może zostać cofnięta, jeżeli osoba, której ona dotyczy, nie podporządkuje się obowiązkowi, który nakłada na niego ta decyzja.

(3) Osoba, do której decyzja była skierowana, zostaje poinformowana o jej cofnięciu lub zmianie.

(4) Cofnięcie lub zmiana decyzji zaczynają obowiązywać z chwila podania ich do wiadomości. Jednakże, w wyjątkowych przypadkach oraz o ile będą wymagały tego wynikające z prawa uzasadnione interesy osoby, do której decyzja jest skierowana, organy celne mogą odroczyć datę, z którą zaczynają one obowiązywać.

Artykuł 10

Przepisy artykułów 8 i 9 nie naruszają przepisów krajowych, według których decyzja nie nabiera mocy lub traci moc ze względu na przyczyny nie będące w związku z prawem celnym.

Podrozdział III

Informacje

Artykuł 11

(1) Każda osoba może ubiegać się u organów celnych o informację dotyczącą stosowania prawa celnego.

Taki wniosek może zostać odrzucony, jeżeli nie dotyczy faktycznie zamierzonego przywozu lub wywozu.

(2) Informacje udzielane są bezpłatnie. Jednakże, gdy organy celne poniosły szczególne wydatki, zwłaszcza na przeprowadzenie analiz lub opinii biegłych dotyczących towarów, jak również w związku z odesłaniem ich do wnioskodawcy, kosztami tymi może zostać obarczony wnioskodawca.

Artykuł 12 [2]

(1) Organy celne wydają, na pisemny wniosek i w sposób określony według procedury Komitetu, wiążące informacje o taryfie celnej lub informacje dotyczące pochodzenia towarów.

(2) Wiążąca informacja o taryfie celnej lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia towarów zobowiązuje organy celne wobec osoby uprawnionej tylko pod względem klasyfikacji taryfowej lub określenia pochodzenia towarów.

Wiążąca informacja o taryfie celnej lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia towarów zobowiązuje organy celne jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały dokonane po dniu, w którym informacja została przez nie udzielona.

Formalnościami, o których mowa w związku z zapytaniami dotyczącymi pochodzenia towarów są formalności związane ze stosowaniem artykułów 22 i 27.

(3) Osoba uprawniona musi być w stanie udowodnić, że:

- w przypadku pytań dotyczących taryficy celnej towar zgłoszony odpowiada pod każdym względem towarowi, który jest opisany w informacji,
- w przypadku pytań dotyczących pochodzenia towarów towar właściwy i okoliczności istotne dla nabycia pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarowi i okolicznościom opisanym w informacji.

(4) Wiążąca informacja jest ważna przez okres 6 lat, licząc od daty jej udzielenia w przypadku pytań o taryfie celnej oraz 3 lata w przypadku pytań dotyczących pochodzenia towarów. Odmienne od postanowień art. 8, informacja zostaje uchylona, jeżeli została udzielona przez wnioskodawcę na podstawie podanych nieprawidłowych lub niekompletnych danych.

(5) Wiążąca informacja celna traci ważność, gdy:

a) w przypadku pytań o taryfie celnej:

- i) na skutek wydania rozporządzenia staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem;
- ii) staje się niezgodna z interpretacją nomenklatury w rozumieniu art. 20 ust. 6

- ani na poziomie Wspólnoty poprzez zmianę Not objaśniających do Nomenklatury Scalonej ani na mocy wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,
- lub na poziomie międzynarodowym na skutek awiza taryfy Światowej Organizacji Handlu (WTO) utworzonej w 1952 r. o nazwie „Rada Współpracy w obszarze Prawa Celnego” lub na skutek wydanej przez nią zmiany objaśnień nomenklatury zharmonizowanego systemu dotyczącego opisu i kodowania towarów.

-
- iii) zostaje cofnięta lub zmieniona zgodnie z art. 9 pod warunkiem, że osoba uprawniona zostanie w formie pisemnej powiadomiona o odwołaniu lub zmianie.

Data, z którą wiążąca informacja traci ważność w odniesieniu do przypadków, o których mowa pod lit. i) i ii), jest datą publikacji wymienionych środków lub w przypadku postępowań na poziomie międzynarodowym, datą o opublikowaniu zawiadomienia Komisji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, Seria C;

b) w przypadku pytań dotyczących pochodzenia towarów:

i) na skutek wydania rozporządzenia lub przyjęcia przez Wspólnotę zawartej umowy, staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem;

ii) przestaje być zgodna

- na poziomie Wspólnoty z objaśnieniami i opiniami przyjętymi w celu interpretacji przepisów lub z uchwałą Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich;
- na poziomie międzynarodowym wraz z umową w sprawie reguł pochodzenia wypracowaną przez Światową Organizację Handlu (WTO) lub z objaśnieniami albo opinią przyjętą na temat pochodzenia towarów i przyjętą w celu interpretacji tej umowy.

iii) zostaje cofnięta lub zmieniona zgodnie z art. 9 i pod warunkiem, że o tym cofnięciu lub zmianie zostanie wcześniej powiadomiona osoba uprawniona.

Wiążąca informacja traci ważność w przypadkach określonych pod lit. i) oraz ii), z datą określoną z datą podaną przy opublikowaniu wyżej wymienionych kroków, a w przypadku środków wydanych na poziomie międzynarodowym z datą określoną w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, seria C, w którym opublikowano zawiadomienia Komisji;

(6) Na wiążącą informację o taryfie celnej, która stała się nieważna na mocy ust. 5 lit. a) pkt. ii) lub iii) lub lit. b) pkt. ii) lub iii) uprawniony może powoływać się w ciągu 6 miesięcy od chwili opublikowania albo zawiadomienia, jeśli ten przed przyjęciem właściwej taryfy na podstawie wiążącej informacji zawarł prawnie wiążącą i stanowczą umowę kupna lub sprzedaży właściwych towarów. W wypadku wyrobów, dla których przy wypełnianiu formalności celnych należy przedłożyć licencję przywózową lub wywózową albo zaświadczenie o promesie, zamiast określonego powyżej sześciomiesięcznego okresu, stosuje się okres pozostały do utraty ważności zaświadczenia.

W przypadku przewidzianym w ust. 5 lit. a) pkt. i) lub lit. b) pkt. i) można w rozporządzeniu, bądź w porozumieniu ustalić okres stosowania niniejszego ustępu.

(7) Klasyfikacja celna lub ustalenie pochodzenia towaru dokonane według wiążącej informacji udzielonej zgodnie z ust. 6 są ważne tylko dla

- ustalania opłat przywózowych i wywózowych,

- obliczania zwrotów wywozowych i innych kwot gwarantowanych przy wywozie w ramach wspólnej polityki rolnej,
- korzystania z licencji przywozowych i wywozowych lub z zaświadczeń o promesie przedkładanych przy wypełnianiu formalności celnych dokonywanych w celu przyjęcia zgłoszenia celnego danego towaru, o ile te licencje lub zaświadczenia zostały przyznane na podstawie powyższej informacji.

W wyjątkowych przypadkach, kiedy zagrożone jest prawidłowe funkcjonowanie przepisów ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej, można odstąpić od stosowania ust. 6, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38 rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966, dotyczącego wspólnej organizacji rynku tłuszczów (*) i w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń dotyczących wspólnej organizacji rynku.

(*) Dz.U. WE nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66. Rozporządzenie z ostatnimi zmianami zawartymi w rozporządzeniu (WE) nr 3290/94 (Dz.U. WE nr L 349, z 31.12.1994, str. 105).

Podrozdział IV

Pozostałe przepisy

Artykuł 13

Organy celne mogą zastosować, zgodnie z warunkami określonymi przez obowiązujące przepisy, wszystkie kontrole celne, które uznają za niezbędne dla prawidłowego stosowania prawa celnego.

Artykuł 14

W celu stosowania prawa celnego wszystkie osoby, które uczestniczą w sposób bezpośredni lub pośredni przy zdarzeniach zachodzących w obrocie towarowym, zobowiązane są na żądanie organów celnych przedłożyć im, w ciągu wyznaczonego przez nie w razie potrzeby terminu, wszystkie dokumenty i informacje, niezależnie od tego w jakiejkolwiek byłyby postaci, jak również udzielają im niezbędnej pomocy.

Artykuł 15

Wszystkie informacje o charakterze poufnym lub poufnie udzielone podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej i nie mogą być rozpowszechnione przez organy celne bez wyraźnego pozwolenia osoby lub władz, które jej udzieliły; przekazywanie informacji jest dozwolone w przypadku, gdy organy celne zostaną do tego zobowiązane lub upoważnione zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności w zakresie ochrony danych lub w ramach postępowania sądowego.

Artykuł 16

Dla celów kontroli celnej osoby uczestniczące zobowiązane są do przechowywania na

dowolnym nośniku określonych w artykule 14 dokumentów przez określony w obowiązującym prawie okres, nie krócej jednak niż trzy lata.
Okres ten rozpoczyna się

- a) w przypadku towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu na obszarze celnym w sposób inny niż określony pod literą b) albo towarów zgłoszonych do wywozu, wraz z końcem roku, w którym zostało przyjęte zgłoszenie dokonane w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu na obszarze celnym albo wywozu;
- b) w przypadku towarów, które ze względu na ich użycie w szczególnych celach, dopuszczono do swobodnego obrotu na obszarze celnym po uiszczeniu obniżonej opłaty lub bez pobierania jej, wraz z końcem roku, w którym kończy się nadzór celny;
- c) w przypadku towarów dopuszczonych do innej procedury celnej, wraz z końcem roku, w którym kończy się dana procedura celna;
- d) w przypadku towarów złożonych w wolnym obszarze celnym albo składzie wolnocłowym, wraz z końcem roku, w którym opuszczają dane przedsiębiorstwo.

Jeżeli, niezależnie od art. 221 ust. 3 zdanie 2, w trakcie kontroli celnej przeprowadzanej w związku z należnością celną wynika, że dane oznaczenie księgowe musi być sprostowane, to dokumenty przechowuje się ponad określony w ust. 1 okres, aż oznaczenia księgowe będą mogły być sprostowane i sprawdzone.

Artykuł 17

Jeżeli okres, data lub termin zostały ustalone zgodnie z prawem celnym, w celu jego stosowania, to okres ten może być przedłużony a data lub termin przesunięte, jeśli wyraźnie przewidują to właściwe przepisy.

Artykuł 18 [2]

(1) Równowartość ECU w walutach krajowych, stosowana w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i ceł przywozowych, jest ustalana raz na miesiąc. Zastosowane w tym przeliczeniu kursy są kursami publikowanymi w przedostatni dzień roboczy miesiąca w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich. Kursy te stosuje się przez cały następny miesiąc.

Jeżeli jednak kurs obowiązujący na początku miesiąca jest wyższy lub niższy o 5% od kursu ogłoszonego w przedostatnim dniu roboczym przed 15 dniem tego miesiąca, to ten drugi kurs obowiązuje od 15 do końca ostatniego dnia danego miesiąca.

(2) Równowartość ECU w walutach krajowych stosowana w ramach prawa celnego w innych przypadkach, niż określone w ustępie 1, jest ustalana raz w roku. Stosowane w tym przeliczeniu kursy są kursami opublikowanymi w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich w pierwszym dniu roboczym miesiąca października i obowiązującymi od dnia 1 stycznia kolejnego roku kalendarzowego. Jeżeli nie ma kursu danej waluty krajowej, to wobec tej waluty stosuje się kurs przeliczeniowy z tego dnia, w którym opublikowano go ostatnio w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

(3) W przypadkach, które nie dotyczą klasyfikacji celnej towarów ani ceł przywózowych lub wywózowych organy celne uprawnione są do zaokrąglenia w górę lub w dół kwot powstałych wskutek przeliczenia kwot wyrażonych w ECU na kwoty wyrażone w walucie krajowej.

Kwota wynikła z powyższego przeliczenia nie może różnić się od kwoty pierwotnej o więcej niż 5%.

Organy celne mogą pozostawić niezmienną równowartość w walucie krajowej kwoty wyrażonej w ECU, jeżeli przeliczenie wspomnianej kwoty przy dokonywaniu rocznego dopasowania określonego w ustępie 2, a przed dokonaniem zaokrąglenia, prowadzi do zmiany równowartości wyrażonej w walucie krajowej o mniej niż 5% albo prowadzi do jej zmniejszenia.

Artykuł 19

Według procedury Komitetu zostanie ustalone, w których przypadkach i po spełnieniu jakich warunków, dopuszczalne są uproszczenia w stosowaniu prawa celnego.

TYTUŁ II

PODSTAWY WYMIARU DLA OPŁAT PRZYWOZOWYCH- I WYWOZOWYCH ORAZ STOSOWANIA INNYCH ŚRODKÓW PRZEWIDZIANYCH W OBROcie TOWAROWYM

ROZDZIAŁ 1

TARYFA CELNA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH I KLASYFIKACJA TARYFOWA TOWARÓW

Artykuł 20

(1) Opłaty prawnie należne na skutek powstania długu celnego opierają się na taryfie celnej Wspólnot Europejskich.

(2) Pozostałe środki wdrożone odrębnymi przepisami wspólnotowymi i dotyczące obrotu towarowego stosowane będą w razie potrzeby na podstawie klasyfikacji taryfowej właściwych towarów.

(3) Taryfa celna Wspólnot Europejskich obejmuje:

a) Nomenklaturę Scaloną;

b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze Scalonej, w razie potrzeby wraz z dalszymi podziałami, ustaloną w odrębnych przepisach Wspólnoty dla wdrożenia środków taryfowych w obrocie towarowym;

c) standardowe stawki i opłaty obowiązujące wobec towarów objętych Nomenklaturą

Scaloną a mianowicie:

- cła i

- opłaty przywozowe pobierane w ramach wspólnej polityki rolnej lub na podstawie specjalnych przepisów mających zastosowanie do niektórych towarów uzyskiwanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych; [2]

d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Wspólnotę z niektórymi krajami lub grupami krajów, w których przewidziane jest stosowanie preferencyjnych środków taryfowych;

e) preferencyjne środki taryfowe wydane jednostronnie przez Wspólnotę na korzyść określonych krajów, grup krajów lub terytoriów;

f) autonomiczne środki odraczające, które obniżają lub zawieszają stawki celne obowiązujące przy przywozie określonych towarów;

g) pozostałe środki taryfowe przewidziane w innych przepisach Wspólnoty.

(4) Nie naruszając przepisów o oczeniu przy zastosowaniu ryczałtowych stawek celnych, stosuje się na wniosek osoby zgłaszającej środki wymienione w ustępie 3 lit. b) do f) zamiast środków przewidzianych pod lit. c), jeżeli właściwe towary spełniają warunki stosowania środków wymienionych w pierwszej kolejności. Wniosek może być składany ponownie tak długo, jak długo są spełnione odnoszące się do tego warunki.

(5) Jeżeli stosowanie środków określonych w ust. 3 lit. d) do f) ograniczone jest przy przywozie do określonej wielkości, ich stosowanie kończy się:

a) w przypadku kontyngentów taryfowych - po osiągnięciu ustalonej dla przywozu wielkości;

b) w przypadku plafonów taryfowych - poprzez rozporządzenie Komisji.

(6) Klasyfikacją taryfową towarów jest ustalenie dla danego towaru według obowiązującego prawa właściwej

a) pozycji Nomenklatury Scalonej lub pozycji innej nomenklatury w rozumieniu ust. 3 lit. b) lub

b) pozycji każdej innej Nomenklatury, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze Scalonej – w razie potrzeby wraz z dalszymi podziałami – powstała poprzez odrębne przepisy Wspólnoty w celu zastosowania w obrocie towarowym środków innych niż środki taryfowe.

Artykuł 21

(1) Preferencyjne traktowanie taryfowe zgwarantowana dla określonych towarów ze względu na ich rodzaj lub ze względu na ich przeznaczenie, jest uzależnione od spełnienia warunków określonych zgodnie z procedurą Komitetu. W przypadku

konieczności posiadania pozwolenia zastosowanie znajdują artykuły 86 i 87.

(2) W rozumieniu ustępu 1 określenie "preferencyjne traktowanie taryfowe" oznacza obniżenie lub zawieszenie opłat przywozowych w rozumieniu artykułu 4 punkt 10, także wtedy, gdy jest ona udzielona w ramach kontyngentów taryfowych.

ROZDZIAŁ 2

POCHODZENIE

Podrozdział I

Pochodzenie niepreferencyjne

Artykuł 22

Artykuły 23-26 zawierają definicje pochodzenia niepreferencyjnego dla celów:

- a) stosowania taryfy Celnej Wspólnot Europejskich z wyjątkiem środków wymienionych w art. 20 ust. 3 lit. d) i e);
- b) stosowania środków pozataryfowych, ustalonych przez odrębne przepisy Wspólnoty i mających zastosowanie w obrocie towarowym;
- c) wystawiania świadectw pochodzenia.

Artykuł 23

(1) Towarami pochodzącymi z określonego kraju są towary, które zostały całkowicie w tym kraju uzyskane lub wytworzone.

(2) Towarami całkowicie uzyskanymi lub wytworzonymi w tym kraju są:

- a) substancje mineralne uzyskane w tym kraju;
- b) produkty roślinne zebrane w tym kraju;
- c) żywe zwierzęta, urodzone lub wylęgnięte w tym kraju i tam wyhodowane;
- d) produkty uzyskane z hodowli żywych zwierząt;
- e) zdobycz łowna lub połów ryb w tym kraju;
- f) produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty wydobyte z mórz znajdujących się poza morzem terytorialnym tego kraju przez statki, które znajdują się w rejestrze statków tego kraju lub zostały zameldowane i pływają pod jego banderą;
- g) towary wyprodukowane na pokładzie statków-przetwórci z produktów, określonych

pod lit. f) pochodzących z tego kraju, o ile takie statki-przetwórnice zostały zameldowane lub znajdują się w rejestrze statków tego kraju i pływają pod jego banderą;

- h) produkty wydobyte z dna morskiego lub z obszaru pod dnem morskim znajdującym się poza morzem terytorialnym, o ile ten kraj ma prawa wyłączności do eksploatacji tego dna lub obszaru pod dnem morskim;
- i) towary wybrakowane i odpady gromadzące się w trakcie procesów wytwórczych oraz towary zużyte, jeśli zostały tam zebrane i mogą zostać użyte wyłącznie do odzyskania surowców naturalnych;
- j) towary wytworzone w tym kraju wyłącznie z towarów wymienionych pod lit. a) do i) lub uzyskanych z nich na dowolnym etapie produkcji wyrobów.

(3) W rozumieniu ust. 2 pojęcie "kraj" obejmuje również morze terytorialne właściwego kraju.

Artykuł 24

Towar, w którego wytworzeniu uczestniczyły dwa kraje lub kilka, pochodzi z kraju, w którym po raz ostatni podlegał istotnej, ekonomicznie uzasadnionej obróbce lub przetworzeniu, które w wyposażonym do tego celu przedsiębiorstwie doprowadziły do wyprodukowania nowego wyrobu lub przedstawiają znaczący etap produkcji.

Artykuł 25

Przetworzenie lub obróbka, co do których ustalono lub wobec których ustalone fakty pozwalają przypuszczać, że zostały podjęte tylko w celu obejścia przepisów obowiązujących we Wspólnocie dla towarów z określonych krajów, nie mogą w żadnym wypadku prowadzić do uznania tak wytworzonego produktu za produkt posiadający właściwości kraju obróbki lub przetworzenia, w rozumieniu art.24.

Artykuł 26

(1) W prawie celnym lub innych odrębnych przepisach Wspólnoty można ustalić, że udowodnienie pochodzenia towaru wymaga przedłożenia dokumentu stanowiącego dowód pochodzenia towarów.

(2) Niezależnie od przedłożenia takiego dokumentu organy celne mogą w przypadku ważnych wątpliwości zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że dane dotyczące pochodzenia faktycznie odpowiadają regułom w prawie wspólnotowym.

Podrozdział II

Pochodzenie preferencyjne

Artykuł 27

Reguły preferencyjnego pochodzenia określają warunki nabywania pochodzenia

towarów, w związku z zastosowaniem środków przewidzianych w art. 20 ust.3 lit.d) lub e)

Zasady preferencyjnego pochodzenia ustala się w sposób następujący:

- a) w przypadku towarów objętych umowami, o których mowa w art. 20 ust. 3 lit.d), w tych umowach
- b) w przypadku towarów korzystających z preferencyjnych środków taryfowych, o których mowa w art. 20 ust.3 lit. e) zgodnie z procedurą Komitetu.

ROZDZIAŁ 3

WARTOŚĆ CELNA TOWARÓW

Artykuł 28

Postanowienia niniejszego rozdziału określają zasady ustalania wartości celnej w celu stosowania taryfy celnej Wspólnot Europejskich, jak również innych środków pozataryfowych wprowadzonych do obrotu towarów przez odrębne przepisy wspólnotowe.

Artykuł 29

(1) Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary sprzedane w celu ich wywozu na obszar celny Wspólnoty, ewentualnie cena sprostowana zgodnie z art. 32 i 33, pod warunkiem że:

- a) nie istnieją ograniczenia w dysponowaniu lub użytkowaniu towarów przez kupującego, z wyjątkiem tych, które:
 - są nakładane bądź wymagane przez prawo lub przez władze publiczne we Wspólnocie;
 - wyznaczają obszar geograficzny, na którym towary mogą być odsprzedane,lub
- nie mają istotnego wpływu na wartość towarów;
- b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość, w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna, nie może zostać ustalona;
- c) żadna część dochodu z odsprzedaży, innego odstąpienia lub użytkowania towarów przez kupującego nie przynosi bezpośrednio lub pośrednio korzyści sprzedawcy, chyba że zgodnie z art. 32 może zostać dokonana odpowiednia korekta;
- d) kupujący i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub też w przypadkach, gdy są powiązani wartość transakcyjna może być zaakceptowana dla potrzeb celnych.zgodnie

z ust. 2;

- (2) a) Przy ustaleniu czy wartość transakcyjna może być zaakceptowana w rozumieniu ust. 1, powiązanie między kupującym i sprzedawcą może być podstawą do postrzegania wartości transakcyjnej jako nie do zaakceptowania. Gdy okaże się to konieczne, okoliczności dotyczące sprzedaży powinny zostać zbadane, a wartość transakcyjna zaakceptowana pod warunkiem, że powiązanie nie wpłynęło na cenę. Jeżeli, na podstawie informacji uzyskanych od zgłaszającego lub z innych źródeł organy celne mają powody, aby uznać, iż powiązanie wpłynęło na cenę, powody takie powinny być przekazane zgłaszającemu i należy zapewnić mu możliwość ustosunkowania się do nich. Na wniosek zgłaszającego powody te powinny być mu przedstawione w formie pisemnej.
- b) W przypadku umowy kupna między osobami powiązаныmi, wartość transakcyjna jest akceptowana, a towary będą wyceniane zgodnie z ust. 1, o ile zgłaszający przedstawi, że taka wartość jest bardzo zbliżona do jednej z poniższych w tym samym lub zbliżonym czasie;
- i) wartości transakcyjnej przy sprzedaży, pomiędzy nie powiązаныmi ze sobą w żadnym konkretnym przypadku kupującym i sprzedawcą, identycznych lub zbliżonych rodzajowo towarów w celu ich wywozu na obszar celny Wspólnoty;
- ii) wartości celnej identycznych lub podobnych towarów, ustalonej zgodnie z art.30 ust. 2 lit. c;
- iii) wartości celnej identycznych lub podobnych towarów, ustalonej zgodnie z art.30 ust.2 lit. d)

Przy zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów, należy we właściwy sposób uwzględnić różnice w rodzajach i sposobach handlu, różnice ilościowe, elementy wymienione w art.32 oraz koszty ponoszone przez sprzedawcę przy transakcjach sprzedaży, w których kupującym jest osoba z nim nie powiązana, a koszty te nie występują przy transakcjach sprzedaży pomiędzy sprzedawcą a osobą z nim powiązaną.

- c) Kryteria określone pod lit. b) stosowane są na wniosek zgłaszającego i służą tylko celom porównawczym. Wartość transakcji zastępczej nie może być ustalana na podstawie przepisów pod lit.b).
- (3) a) Ceną faktycznie zapłaconą lub należną jest całkowita płatność dokonana lub mająca zostać uiszczona przez kupującego, dla lub na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności dokonane lub mające być dokonane, jako warunek sprzedaży przywożonych towarów przez kupującego albo płatności dokonane lub mające być dokonane przez kupującego osobie trzeciej celem spełnienia zobowiązań sprzedającego. Płatność nie musi zostać dokonana w formie przelewu pieniężnego. Może nastąpić przy pomocy akredytywy lub dopuszczonych do obrotu papierów wartościowych; może zostać dokonana bezpośrednio lub pośrednio.
- b) Podjęte przez kupującego działania na jego własny rachunek włączając w to

działania skierowane na sprzedaż towaru nie będą w odróżnieniu od działań określonych w art.32, dla których dokonywana jest korekta uznane za pośrednią zapłatę na rzecz sprzedającego, nawet jeżeli mogłyby być uznane za korzystne dla sprzedającego lub zostały podjęte na podstawie porozumienia ze sprzedającym; koszty tych czynności nie będą doliczone do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej przy ustalaniu wartości celnej.

Artykuł 30

(1) Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie art. 29, ustala się ją stosując ustęp 2 lit.a) do d) , w ustalonej kolejności, uwzględniając pierwszą z liter, według których można tę wartość ustalić, przyjmując, że kolejność stosowania lit. c) i d) zostanie zmieniona na wniosek zgłaszającego; tylko wtedy, gdy wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie przepisu konkretnej lit., można zastosować postanowienia następnej lit. według kolejności ustalonej w niniejszym ustępie.

(2) Ustalona na podstawie tego artykułu wartość celna jest jedną z następujących wartości:

- a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedanych w celu wywozu do Wspólnoty i wywiezionych w tym samym lub zbliżonym czasie, co towary dla których ustalana jest wartość celna;
- b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedanych w celu wywozu do Wspólnoty i wywiezionych w tym samym lub zbliżonym czasie co towary dla których ustalana jest wartość celna;
- c) wartość ustalona na podstawie ceny jednostkowej po której przywożone towary bądź towary identyczne lub podobne sprzedawane są ogółem we Wspólnocie w największych ilościach osobom nie powiązany z sprzedawcą;
- d) wartością kalkulowaną składającą się z sumy następujących elementów:
 - koszty lub wartość materiałów powstające przy produkcji, koszty wytworzenia lub innych prac związanych z ich obróbką lub przetworzeniem;
 - kwoty zysku i kosztów ogólnych odpowiadających kwotom ustalonym zazwyczaj przez producenta w kraju wywozu przy sprzedaży towarów podobnego rodzaju lub jakości co towary, dla których ustalana jest wartość celna w celu wywozu do Wspólnoty;
 - kosztów lub wartości wszystkich innych nakładów, o których mowa w art.32 ust.1 lit. e)

(3) Dodatkowe warunki i reguły w celu stosowania przepisów ust. 2 zostaną ustalone po zakończeniu prac Komitetu.

Artykuł 31

(1) Jeżeli wartość celna przywożonych towarów nie może być ustalona na podstawie

przepisów artykułów 29 lub 30, to jest ona ustalana na podstawie danych dostępnych we Wspólnocie, z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z zasadami i ogólnymi przepisami:

- porozumienia w sprawie stosowania artykułu VII Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu z 1994; [2]
- artykułu VII Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu z 1994; [2]
- przepisów niniejszego rozdziału.

(2) Wartość celna ustalana według ustępu 1 nie może mieć za podstawę:

- a) ceny sprzedaży na obszarze Wspólnoty towarów wytworzonych we Wspólnocie;
- b) procedury polegającej na przyjmowaniu dla ustalania wartości celnej wyższej z dwóch alternatywnych wartości;
- c) ceny towarów na rynku wewnętrznym w kraju wywozu;
- d) kosztów produkcji innych niż ustalone dla celów stosowania wartości kalkulowanej wobec identycznych lub podobnych towarów na podstawie art. 30 ust. 2 lit.d);
- e) cen stosowanych w celu wywozu do kraju nie będącego częścią obszaru celnego Wspólnoty;
- f) minimalnych wartości celnych
lub
- g) arbitralnych lub fikcyjnych wartości.

Artykuł 32

(1) W celu określenia wartości celnej według przepisów art. 29 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się:

- a) następujące koszty, o ile poniesione przez kupującego, lecz nie ujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za towary:
 - i) prowizje i koszty pośrednictwa, za wyjątkiem prowizji od zakupu;
 - ii) koszty pojemników, które dla potrzeb celnych są traktowane łącznie z towarem;
 - iii) koszty opakowania, a mianowicie zarówno materiał jak i robocizna;
- b) określoną w odpowiedniej proporcji wartość wymienionych poniżej przedmiotów i usług, dostarczonych bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego bezpłatnie lub po obniżonej cenie do użytku związanego z produkcją i sprzedażą wywożonych towarów, dla których ustalana jest wartość celna, w zakresie, w jakim ta wartość nie została

ujęta w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej:

- i) materiałów, komponentów, części i podobnych elementów, wchodzących w skład przywożonych towarów;
 - ii) narzędzi, matryc, form odlewnych i podobnych elementów użytych przy produkcji przywożonych towarów;
 - iii) materiałów zużytych przy produkcji przywożonych towarów;
 - iv) prac inżynierskich, prac badawczych, projektów, planów i szkiców wykonanych poza obszarem Wspólnoty i niezbędnych do produkcji przywożonych towarów;
- c) opłaty licencyjne dotyczące towarów dla których ustalana jest wartość celna, które musi opłacić kupujący, zarówno bezpośrednio jak i pośrednio, jako warunek sprzedaży wycenianych towarów, o ile opłaty te nie są ujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej;
- d) wartość jakiegokolwiek dochodu z tytułu dalszej odsprzedaży, innych dyspozycji lub wykorzystania przywożonych towarów, która przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu;
- e) i) koszty transportu i ubezpieczenia przywożonych towarów oraz
- ii) koszty załadunku i manipulacyjne związane z transportem przywożonych towarów, poniesione do miejsca wprowadzenia ich na obszar celny Wspólnoty.

(2) Dopłaty do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej powinny być doliczane zgodnie z tym artykułem tylko na podstawie obiektywnych i wymiernych danych.

(3) Dopłaty do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej dodawane są w celu ustalenia wartości celnej tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy w tym artykule.

(4) Określenie "prowizja od zakupu" w rozumieniu niniejszego rozdziału uważa się kwoty ponoszone przez osobę dokonującą przywozu na rzecz jego agenta za czynności ponoszone przy zakupie towarów, dla których ustalana jest wartość celna.

(5) Nienaruszając przepisów ustępu 1 lit. c):

a) opłaty za prawo do kopiowania przywożonych towarów we Wspólnocie nie są doliczane do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary, przy ustalaniu wartości celnej

i

b) płatności za prawo do dystrybucji lub odsprzedaży przywożonych towarów poniesione przez kupującego są doliczane do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, jeżeli takie płatności stanowią warunek sprzedaży towarów przywiezionych do Wspólnoty.

Artykuł 33

Nie wlicza się do wartości celnej następujących kosztów, o ile są one wyodrębnione z ceny faktycznie zapłaconej lub należnej:

- a) kosztów transportu dla towarów po ich nadejściu do miejsca wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty;
- b) kosztów związanych z pracami budowlanymi, instalacyjnymi, montażowymi, konserwacją lub pomocą techniczną, o ile czynności te dokonane będą po przywozie towarów takich jak: urządzenia przemysłowe, maszyny lub wyposażenie;
- c) odsetek od umowy o finansowaniu zakupu przywiezionych towarów zawartej przez kupującego, niezależnie od tego czy kredyt został udzielony przez sprzedającego, bank, lub inną osobę, o ile ta umowa została zawarta w formie pisemnej a kupujący będzie mógł na żądanie udowodnić, że:
 - takie towary zostały rzeczywiście sprzedane po cenie zgłoszonej jako faktycznie zapłaconej lub należnej i
 - żądane oprocentowanie nie przekracza normalnie stosowanego oprocentowania dla tego typu transakcji dokonywanych w tym czasie i kraju, w którym kredyt postawiony został do dyspozycji;
- d) koszty za prawo kopiowania przywożonych towarów we Wspólnocie;
- e) prowizje od zakupu;
- f) należności przywozowe lub inne opłaty pobierane we Wspólnocie z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów.

Artykuł 34

Według procedury Komitetu można ustanowić odrębne zasady ustalania wartości celnej od wprowadzanych nośników informacji przeznaczonych do przetwarzania danych i zawierających dane lub instrukcje oprogramowania.

Artykuł 35

Jeżeli koszty elementów, na podstawie których określana jest wartość celna towarów wyrażone są w innej walucie niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna, to jako kurs przeliczeniowy stosowany jest kurs prawidłowo opublikowany przez kompetentne organy właściwego państwa członkowskiego.

Wspomniany kurs przeliczeniowy powinien odzwierciedlać tak dokładnie, jak to możliwe, aktualną wartość właściwej waluty stosowaną w obrocie handlowym w odniesieniu do waluty państwa członkowskiego i będzie stosowany przez okres ustalony według procedury Komitetu.

Jeżeli taki kurs nie istnieje, to kurs przeliczeniowy jaki należy stosować zostanie ustalony

według procedury Komitetu.

Artykuł 36

(1) Przepisy tego rozdziału nie naruszają odrębnych przepisów dotyczących ustalania wartości celnej od towarów, które po otrzymaniu innego przeznaczenia celnego dopuszczone zostały do swobodnego obrotu celnego.

(2) Nienaruszając przepisów artykułów 29 do 31, ustalenie wartości celnej towarów ulegających zepsuciu, przywożonych zazwyczaj w ramach transakcji komisowych, może nastąpić na wniosek zgłaszającego według uproszczonych reguł obowiązujących dla całej Wspólnoty ustalonych według procedury Komitetu.

TYTUŁ III

PRZEPISY ODNOŚĄCE SIĘ DO TOWARÓW WPROWADZANYCH NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY DO CZASU OTRZYMANIA PRZEZ NIE PRZEZNACZENIA CELNEGO

ROZDZIAŁ 1

WPROWADZANIE TOWARÓW NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY

Artykuł 37

(1) Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty podlegają od chwili ich wprowadzenia nadzorowi celnemu. Mogą one, zgodnie z obowiązującymi przepisami, podlegać kontroli celnej.

(2) Pozostają one pod nadzorem celnym tak długo, jak to jest konieczne dla ustalania ich statusu celnego, a w przypadku towarów niewspólnotowych, nie naruszając przepisów art. 82 ust. 1, aż do zmiany ich statusu celnego bądź wprowadzenia do wolnego obszaru celnego lub do składu wolnocłowego, bądź do ich powrotnego wywozu lub zniszczenia zgodnie z postanowieniami art. 182.

Artykuł 38

(1) Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty muszą być przez osobę je wprowadzającą przewiezione bezwzględnie przy użyciu dróg transportu określonych przez organy celne oraz według ustalonych przez nie wskazówek:

- a) do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne albo do innego miejsca wyznaczonego i dopuszczonego przez te organy lub
- b) do wolnego obszaru celnego, jeżeli towary mają być wprowadzone bezpośrednio do tego wolnego obszaru celnego;

- drogą morską lub powietrzną;

- drogą lądową, bez naruszania innej części obszaru celnego Wspólnoty, jeżeli wolny obszar celny przylega bezpośrednio do granicy lądowej państwa członkowskiego i kraju trzeciego.

(2) Jeżeli transport towarów przejmowany jest po ich wprowadzeniu na obszar celny Wspólnoty przez inną osobę, w szczególności na skutek przeładunku, to zobowiązanie, o którym mowa w ust. 1 dotyczy również tej osoby.

(3) Za towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty uważa się również takie towary, które znajdują się jeszcze poza tym obszarem celnym, ale mogą podlegać kontroli celnej dokonywanej przez organy celne państwa członkowskiego na mocy obowiązujących przepisów, a w szczególności na mocy umowy między państwem członkowskim a krajem trzecim.

(4) Ust. 1 lit. a) nie narusza obowiązujących przepisów zakresie ruchu turystycznego, ruchu granicznego, ruchu pocztowego lub ruchu o mało istotnym znaczeniu gospodarczym, o ile nie wpływa to na możliwości stosowania nadzoru i kontroli celnej.

(5) Ustępy 1 do 4 i artykuły 39 do 53 nie dotyczą towarów, które w trakcie transportu morskiego lub powietrznego między dwoma miejscami położonymi na obszarze celnym Wspólnoty czasowo opuściły ten obszar, pod warunkiem, że transport nastąpił rejsowym samolotem lub statkiem drogą bezpośrednią i bez lądowania poza obszarem celnym Wspólnoty.

Niniejsze postanowienie nie stosuje się w odniesieniu do towarów załadowanych w portach lub na lotniskach krajów trzecich bądź w portach wolnocłowych.

(6) Ustęp 1 nie dotyczy towarów znajdujących się na pokładzie statków morskich lub samolotach poruszających się w granicach morza terytorialnego lub przestrzeni powietrznej państw członkowskich, a których miejscem przeznaczenia jest port morski lub lotniczy leżący poza obszarem tych państw członkowskich.

Artykuł 39

(1) Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności albo działania siły wyższej nie można dopełnić obowiązku, o którym mowa w art. 38 ust. 1, to osoba, na której spoczywa wykonanie tego obowiązku albo każda inna osoba działająca w jej imieniu powiadamia niezwłocznie o tym organy celne. Jeżeli towary nie zostały na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej zniszczone, to organom celnym należy podać dokładne miejsce, w którym towary się znajdują.

(2) Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności albo działania siły wyższej statek lub samolot, w rozumieniu art.38 ust.6, zmuszony jest do tymczasowego zawinięcia do portu lub lądowania na obszarze celnym Wspólnoty, a zobowiązanie, o którym mowa w art.38 ust.1, nie może zostać spełnione, to osoba, która wprowadziła ten statek lub samolot na obszar celny Wspólnoty albo każda inna osoba działająca w jej imieniu, powiadamia niezwłocznie organy celne o tym stanie rzeczy.

(3) Organy celne określają jakie środki należy podjąć w celu umożliwienia oraz w razie potrzeby sprawowania nadzoru celnego towarów, o których mowa w ustępie 1, bądź

towarów znajdujących się na pokładzie statku lub samolotu w rozumieniu ustępu 2 oraz zapewnienia przetransportowania ich w późniejszym terminie do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego bądź dopuszczonego przez te organy.

ROZDZIAŁ 2

PRZEDSTAWIENIE TOWARÓW

Artykuł 40

Towary, które według postanowień art. 38 ustęp 1 lit. a) nadeszły do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego bądź dopuszczonego przez organy celne, powinny zostać przedstawione organom celnym przez osobę, która wprowadziła je na obszar celny Wspólnoty lub w zależności od przypadku, przejęła odpowiedzialność za transport towarów po ich wprowadzeniu.

Artykuł 41

Przepisy art. 40 nie stoją w sprzeczności z obowiązującymi przepisami stosowanymi w odniesieniu do następujących towarów:

- a) przewożonych przez podróżnych;
- b) dopuszczanych do procedury celnej bez ich przedstawiania organom celnym.

Artykuł 42

Od momentu przedstawienia towarów organom celnym mogą one za zgodą tych organów, zostać sprawdzone oraz mogą zostać pobrane ich wzory lub próbki, w celu nadania tym towarom przeznaczenia celnego.

ROZDZIAŁ 3

DEKLARACJA SKRÓCONA I ROZŁADUNEK PRZEDSTAWIANYCH TOWARÓW

Artykuł 43

Z zastrzeżeniem przepisów art. 45 dla towarów przedstawianych, o których mowa w art. 40, składa się deklarację uproszczoną.

Deklarację uproszczoną składa się zaraz po przedstawieniu towarów. Organy celne mogą jednak ustalić termin na oddanie tej deklaracji, który kończy się najpóźniej pierwszego dnia roboczego następującego po dniu, w którym dokonano przedstawienia towarów organom celnym.

Artykuł 44

(1) Deklaracja uproszczona jest składana na formularzu zgodnym ze wzorem ustalonym przez organy celne. Jednakże organy celne mogą zezwolić na złożenie deklaracji

uproszczonej na dowolnym dokumencie handlowym lub urzędowym zawierającym informacje niezbędne do ustalenia identyfikacji towarów.

(2) Deklaracja uproszczona składana jest przez:

- a) osobę, która wprowadziła towary na obszar celny Wspólnoty lub w zależności od przypadku, przez osobę, która przejęła transport towarów po ich wprowadzeniu lub
- b) osobę, w której imieniu działały osoby, o których mowa pod lit. a).

Artykuł 45

Nie naruszając przepisów odnoszących się do towarów przywożonych przez podróżnych lub tych przesyłanych w ruchu pocztowym, organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia deklaracji uproszczonej, o ile nie narusza to praw nadzoru celnego towarów, jeżeli przed upływem terminu wymienionego w art. 43 zostały dopełnione formalności niezbędne dla nadania tym towarom przeznaczenia celnego.

Artykuł 46

(1) Towary mogą być rozładowane lub przeładowane ze środków transportu wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia organów celnych, w miejscach przez nie wyznaczonych i dopuszczonych.

Jednakże pozwolenie to nie jest jednak wymagane, jeżeli konieczny jest natychmiastowy rozładunek całości lub części towaru z powodu bezpośredniego niebezpieczeństwa. W takim przypadku należy bezzwłocznie poinformować organy celne.

(2) Organy celne mogą w każdej chwili zażądać rozładowania i rozpakowania towarów w celu skontrolowania towarów lub środka transportu.

Artykuł 47

Bez zgody organów celnych towary nie mogą zostać usunięte z miejsca ich początkowego wprowadzenia.

ROZDZIAŁ 4

OBOWIĄZEK NADANIA PRZEZNACZENIA CELNEGO PRZEDSTAWIONYM TOWAROM

Artykuł 48

Przedstawione organom celnym towary niewspólnotowe, powinny otrzymać dopuszczalne dla nich przeznaczenie celne.

Artykuł 49

(1) Jeżeli dla towarów złożona została deklaracja uproszczona, to formalności wypełniane w celu otrzymania przez nie przeznaczenia celnego, muszą być dokonane w

ciągu następujących terminów:

- a) czterdziestu pięciu dni od dnia złożenia deklaracji uproszczonej, w przypadku towarów transportowanych drogą morską;
- b) dwudziestu dni od dnia złożenia deklaracji uproszczonej, w przypadku towarów transportowanych w inny sposób.

(2) Jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami, organy celne mogą wyznaczyć krótszy termin lub zezwolić na przedłużenie terminu określonego w ustępie 1. To przedłużenie terminu nie może jednak wykraczać poza faktycznie uzasadnione w danych okolicznościach.

ROZDZIAŁ 5

TYMCZASOWE PRZECHOWYWANIE

Artykuł 50

Do czasu otrzymania przeznaczenia celnego towary przedstawione mają status prawny towarów przechowywanych tymczasowo. Towary te będą dalej określane "towarami przechowywanymi tymczasowo".

Artykuł 51

(1) Towary przechowywane tymczasowo mogą być przechowywane wyłącznie w miejscach dopuszczonych przez organy celne i składowane na warunkach określonych przez te organy.

(2) Organy celne mogą zażądać od osoby, w której posiadaniu towary się znajdują, złożenia gwarancji w celu zapewnienia spłaty długu celnego powstałego w odniesieniu do tych towarów, na podstawie przepisów artykułów 203 lub 204.

Artykuł 52

Nie naruszając przepisów art. 42, towary przechowywane tymczasowo mogą zostać poddane jedynie takim zabiegom, które mają na celu zachowanie ich w niezmienionym stanie, które nie prowadzą do zmiany ich wyglądu zewnętrznego lub parametrów technicznych.

Artykuł 53

(1) Jeżeli formalności, które muszą być dokonane w celu nadania im przeznaczenia celnego, nie zostały wykonane przed uływem terminu określonego według art. 49, to organy celne podejmują niezwłocznie wszelkie niezbędne działania, łącznie ze sprzedażą tych towarów

(2) Organy celne mogą spowodować, na koszt i ryzyko osoby posiadającej towary, przeniesienie ich do czasu uregulowania tego przypadku w specjalne miejsce znajdujące się pod nadzorem celnym.

ROZDZIAŁ 6

PRZEPISY ODNOŚĄCE SIĘ DO TOWARÓW NIEWSPÓLNOTOWYCH PRZYWOŻONYCH W RAMACH PROCEDURY TRANZYTOWEJ

Artykuł 54

Przepisy art. 38 za wyjątkiem ustępu 1 lit. a) oraz przepisy artykułów 39 do 53 nie są stosowane, jeżeli towary w chwili ich wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty znajdowały się już pod procedurą tranzytową.

Artykuł 55 [2]

Przepisy artykułów 42 do 53 znajdują zastosowanie, jeżeli towary niewspólnotowe transportowane w ramach procedury tranzytowej, zostaną przedstawione w miejscu przeznaczenia na obszarze celnym Wspólnoty zgodnie z przepisami dotyczącymi właściwej procedury tranzytowej.

ROZDZIAŁ 7

POZOSTAŁE PRZEPISY

Artykuł 56

Organy celne celne mogą dokonać zniszczenia przedstawionych towarów, jeżeli wymagają tego okoliczności. Organy celne powiadamiają o tym osobę, w której posiadaniu towary się znajdują. Koszty powstałe w związku z dokonanym zniszczeniem towarów ponosi ta osoba.

Artykuł 57

Jeżeli organy celne ustalą, że towary zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty lub zwolnione z nadzoru celnego niezgodnie z przepisami, to podejmą wszelkie konieczne środki w celu uregulowania ich sytuacji, łącznie ze sprzedażą towarów.

TYTUŁ IV

PRZEZNACZENIE CELNE

ROZDZIAŁ 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 58

(1) Jeżeli nie postanowiono inaczej, towary niezależnie od ich rodzaju, ilości, pochodzenia lub ich miejsca przeznaczenia, mogą w każdej chwili i na określonych warunkach, otrzymać dowolne przeznaczenie celne.

(2) Postanowienia ustępu 1 nie stoją w sprzeczności z zakazami lub ograniczeniami

uzasadnionymi względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego dla celów ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt, roślin, ochrony dóbr kultury narodowej mających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną, oraz ochrony własności przemysłowej i handlowej.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURY CELNE

Podrozdział I

Dopuszczenie towarów do procedury celnej

Artykuł 59

(1) Wszystkie towary, które powinny zostać dopuszczone do procedury celnej należy zgłosić do im właściwej procedury.

(2) Towary wspólnotowe zgłoszone do wywozu, procedury uszlachetniania pasywnego, procedury tranzytowej lub procedury przechowania w składzie celnym, podlegają nadzorowi celnemu od chwili przyjęcia zgłoszenia celnego aż do chwili opuszczenia przez nie obszaru celnego Wspólnoty, ich zniszczenia lub do chwili unieważnienia zgłoszenia celnego.

Artykuł 60

Jeżeli przepisy prawa celnego Wspólnoty nie stanowią inaczej, to państwa członkowskie określają zakres kompetencji poszczególnych urzędów celnych położonych na ich obszarze, uwzględniając w razie potrzeby właściwości towarów lub procedurę celną, do której towary powinny zostać dopuszczone.

Artykuł 61

Zgłoszenie celne dokonywane jest:

- a) w formie pisemnej lub
- b) z zastosowaniem środków systemu przetwarzania danych, jeżeli przewidują taką możliwość przepisy wydane zgodnie z procedurą Komitetu lub jeżeli zezwolą na to organy celne albo
- c) w formie ustnej bądź przez jakiekolwiek inne działanie, poprzez które osoba posiadająca towary wyrazi wolę dopuszczenia ich do procedury celnej, jeżeli przewidują taką możliwość przepisy wydane zgodnie z procedurą Komitetu.

A. Zgłoszenia pisemne

I. Procedura zwykła

Artykuł 62

(1) Zgłoszenia pisemne dokonuje się na formularzu zgodnym z urzędowym wzorem. Powinny być one podpisane i powinny zawierać wszystkie informacje niezbędne dla zastosowania przepisów dotyczących procedury celnej, do której towary są zgłaszane.

(2) Do zgłoszenia powinny zostać dołączone wszystkie dokumenty, których przedłożenie jest wymagane dla zastosowania przepisów dotyczących procedury celnej, do której towary są zgłaszane.

Artykuł 63

Zgłoszenia, które spełniają warunki określone w art. 62, będą bezzwłocznie przyjmowane przez organy celne, pod warunkiem, że towary zostały zgłoszone organom celnym.

Artykuł 64

(1) Z zastrzeżeniem przepisów art. 5, zgłoszenia celnego może dokonać każda osoba, która jest w stanie przedstawić lub doprowadzić do przedstawienia we właściwym urzędzie celnym oraz przedłożyć wszystkie dokumenty, których przedłożenie przewidziane jest przepisami regulującymi procedurą celną, do której towar jest zgłaszany.

(2) Jednakże musi:

- a) w przypadkach, gdy przyjęcie zgłoszenia celnego nakłada na określoną osobę szczególne obowiązki, to zgłoszenie powinno zostać dokonane przez tę osobę lub na jej rachunek;
- b) zgłaszający powinien mieć swoją siedzibę we Wspólnocie.

Jednakże warunek posiadania siedziby we Wspólnocie nie dotyczy osób, które:

- dokonują zgłoszenia do procedury tranzytowej lub odprawy tymczasowej,
- zgłaszają towary sporadycznie, pod warunkiem, że organy celne uznają to za uzasadnione.

(3) Postanowienia ustępu 2 lit. b) nie stoją w sprzeczności z umowami dwustronnymi zawartymi między państwami członkowskimi a krajami trzecimi lub zwyczajowo stosowanymi praktykami o podobnym skutku, pozwalającymi obywatelom z tych krajów, z zastrzeżeniem wzajemności, dokonywać zgłoszeń celnych na obszarze tych państw członkowskich.

Artykuł 65

Na wniosek zgłaszającego do odprawy zezwala się na dokonanie sprostowania jednej lub kilku danych zawartych w zgłoszeniu po jego przyjęciu przez organy celne. Sprostowanie to nie może prowadzić do tego, że zgłoszenie będzie dotyczyło towarów innych niż te, które początkowo były nim objęte.

Jednakże nie zezwala się na dokonanie jakiegokolwiek sprostowania, jeżeli wniosek został przedstawiony po tym, gdy organy celne:

- a) poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia oględzin towarów,
- b) ustaliły, że dane zawarte w zgłoszeniu są nieścisłe, lub
- c) wydały już towary zgłaszającemu.

Artykuł 66

(1) Na wniosek zgłaszającego organy celne unieważniają zgłoszenie już przyjęte, jeżeli zgłaszający udowodni, że towary zostały zgłoszone omyłkowo do procedury celnej określonej w tym zgłoszeniu lub jeżeli w wyniku zaistnienia szczególnych okoliczności, dopuszczenie towaru do właściwej procedury celnej nie jest już więcej uzasadnione.

Jednakże, jeżeli organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze dokonania oględzin towarów, wniosek o unieważnienie zgłoszenia może zostać uwzględniony jedynie po dokonaniu tych oględzin.

(2) Po wydaniu towarów zgłoszenie nie może zostać unieważnione, z wyjątkiem przypadków ustalonych w ramach procedury Komitetu.

(3) Unieważnienie zgłoszenia pozostaje bez konsekwencji na stosowanie obowiązujących przepisów prawa karnego i prawa dotyczącego wykroczeń.

Artykuł 67

Jeżeli nie postanowiono inaczej, datę, którą należy uwzględniać przy stosowaniu wszelkich przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłoszono towary, jest data przyjęcia zgłoszenia przez organy celne.

Artykuł 68

Organy celne mogą w celu kontroli przyjętych przez siebie zgłoszeń

- a) dokonać kontroli dokumentów; kontrolowane mogą być zgłoszenia i dołączone do nich dokumenty. Organy celne mogą zażądać od zgłaszającego przedstawienia innych dokumentów celu sprawdzenia prawidłowości danych zawartych w zgłoszeniu.
- b) dokonać oględzin celnych, w razie potrzeby z pobraniem wzorów lub próbek w celu przeprowadzenia ich dalszej analizy lub szczegółowej kontroli.

Artykuł 69

(1) Transport towarów do miejsca, w których mają być one poddane oględzinom oraz gdzie w razie potrzeby zostaną pobrane wzory lub próbki jak również dokonane zostaną wszelkie inne czynności wymagane dla przeprowadzenia tych oględzin lub pobrania próbek, dokonywany jest przez zgłaszającego lub na jego odpowiedzialność. Powstałe w związku z tym koszty ponosi zgłaszający.

(2) Zgłaszający ma prawo być obecnym przy oględzinach towarów, jak również przy ewentualnym pobieraniu wzorów lub próbek. Organy celne, jeżeli uznają to za celowe, mogą zażądać obecności zgłaszającego lub jego przedstawiciela przy dokonywaniu oględzin lub przy pobieraniu wzorów lub próbek, w celu ułatwienia w dokonywaniu oględzin lub pobieraniu wzorów lub próbek.

(3). Pobranie przez organy celne wzorów lub próbek nie uzasadnia, jeżeli zostało dokonane zgodnie z obowiązującym prawem, roszczeń odszkodowawczych skierowanych przeciwko administracji; administracja ponosi jednakże koszty powstałe w związku z wykonywaniem analiz lub przeprowadzaniem kontroli.

Artykuł 70

(1) Jeżeli oględziny dokonywane są tylko wobec części zgłaszanych towarów, to wyniki częściowych oględzin obowiązują w stosunku do całości towarów objętych zgłoszeniem.

Zgłaszający może jednakże zażądać przeprowadzenia dodatkowych oględzin, jeżeli jego zdaniem wyniki częściowych oględzin nie dotyczą reszty zgłaszanych towarów.

(2) Jeżeli w formularzu zgłoszenia zamieszczono kilka pozycji towarowych, to w rozumieniu ust. 1, dane dotyczące każdej pozycji towarowej uważane są za odrębne zgłoszenie.

Artykuł 71

(1) Wyniki kontroli zgłoszenia służą za podstawę do stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której towary zostały zgłoszone.

(2) Jeżeli kontrola zgłoszenia nie zostanie przeprowadzona, to dane w nim zawarte służą za podstawę do stosowania przepisów określonych w ust. 1.

Artykuł 72

(1) Organy celne podejmą właściwe kroki w celu zapewnienia identyfikacji towaru, jeżeli identyfikacja taka jest konieczna dla zapewnienia przestrzegania warunków procedury celnej, do której towary zostały zgłoszone.

(2) Znaki identyfikacyjne umieszczone na towarach lub środkach transportu mogą zostać usunięte lub zniszczone tylko przez organy celne lub za ich zezwoleniem, chyba że ich usunięcie lub zniszczenie jest niezbędne wskutek przypadku lub siły wyższej, dla zapewnienia bezpieczeństwa towarów lub środków transportu.

Artykuł 73

(1) Jeżeli w odniesieniu do towarów nie są stosowane zakazy lub ograniczenia, to organy celne nie naruszając postanowień art. 74 wydają je zgłaszającemu, z chwilą dokonania kontroli zgłoszenia lub przyjęcia bez kontroli. To samo dotyczy sytuacji, w której kontrola nie może zostać zakończona w odpowiednim terminie, ale bez towarów można ją przeprowadzić.

(2) Wydanie towaru dokonywane jest jednorazowo dla całości towarów będących przedmiotem zgłoszenia.

Jeżeli w formularzu zgłoszenia zamieszczono kilka pozycji towarowych, to w rozumieniu niniejszego ustępu, dane dotyczące każdej pozycji towarowej uważane są za odrębne zgłoszenie.

Artykuł 74

(1) Jeżeli wskutek przyjęcia zgłoszenia celnego powstaje dług celny, to towary będące przedmiotem tego zgłoszenia, można wydać zgłaszającemu dopiero wtedy, gdy kwota długu została zapłacona lub zabezpieczona. Jednakże, nie naruszając postanowień ust. 2, przepisu tego nie stosuje się do procedury odprawy tymczasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych.

(2) Jeżeli właściwe organy celne zażądają złożenia zabezpieczenia, stosując przepisy właściwe dla procedury celnej, do której towary będą zgłoszone, to wydanie właściwych towarów do tej procedury może nastąpić dopiero po złożeniu tego zabezpieczenia.

Artykuł 75

W celu uregulowania sytuacji towarów podejmuje się wszystkie niezbędne kroki, łącznie z konfiskatą i zbyciem towarów:

a) które nie mogły zostać wydane zgłaszającemu,

- ponieważ z przyczyn zależnych od zgłaszającego, ich oględziny przez organy celne nie mogły być podjęte lub kontynuowane w wyznaczonych terminach, lub
- ponieważ nie przedstawiono dokumentów, od których przedłożenia uzależnione jest ich dopuszczenie do odpowiedniej procedury celnej, lub
- ponieważ w ustalonym terminie nie zostały uiszczone należności przywozowe bądź wywozowe ani nie dokonano ich zabezpieczenia;
- ponieważ są przedmiotem zakazów lub ograniczeń;

b) które po upływie właściwego terminu od daty ich wydania nie zostały odebrane.

II. Procedury uproszczone

Artykuł 76

(1) W celu usprawnienia przebiegu formalności i procedur, w taki sposób aby nie naruszało to prawidłowości operacji, organy celne mogą zezwolić na warunkach określonych zgodnie z procedurą Komitetu na to, aby:

a) zgłoszenie, o którym mowa w art. 62 nie zawierało niektórych informacji, o których mowa w ust. 1 tego artykułu lub aby nie dołączono do niego niektórych

dokumentów, o których mowa w ust. 2 wymienionego artykułu;

- b) w miejsce zgłoszenia, o którym mowa w art. 62 złożono dokument handlowy lub urzędowy wraz z wnioskiem o dopuszczenie towarów do właściwej procedury;
- c) zgłoszenie towarów do właściwej procedury zostało dokonane poprzez wpisanie towarów do rejestru. W tym przypadku organy celne mogą zwolnić zgłaszającego z obowiązku przedstawienia towarów.

Zgłoszenie uproszczone, dokument handlowy lub urzędowy lub wpis do rejestru, muszą zawierać co najmniej informacje niezbędne do identyfikacji towarów. Wpis do rejestru musi zawierać datę jego dokonania.

(2) Z wyjątkiem przypadków określonych w ramach procedury Komitetu, zgłaszający do odprawy zobowiązany jest do przedstawienia zgłoszenia uzupełniającego, które może być całościowe, okresowe lub podsumowujące.

(3) Zgłoszenia uzupełniające wraz ze zgłoszeniami uproszczonymi, wymienionymi w ust. 1 lit. a), b) i c) uważane są za stanowiące jeden niepodzielny instrument, nabierający mocy prawnej z chwilą przyjęcia zgłoszenia uproszczonego; w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c) wpis do rejestru ma tę samą moc prawną co przyjęcie zgłoszenia zgodnie z art. 62.

(4) Odrębne uproszczenia dla procedury tranzytu wspólnotowego ustalane są w ramach procedury Komitetu.

B. Pozostałe zgłoszenia

Artykuł 77

Jeżeli zgłoszenia celne dokonano z zastosowaniem systemu przetwarzania danych w rozumieniu art. 61 lit. b) w formie ustnej lub w każdy inny sposób, zgodnie z art. 61 lit. c), postanowienia art. 62 do 76 stosuje się odpowiednio z zachowaniem ustalonych tam zasad.

C. Późniejsza kontrola zgłoszeń (a posteriori)

Artykuł 78

(1) Organy celne mogą po wydaniu towarów z urzędu lub na wniosek zgłaszającego przeprowadzić kontrolę zgłoszenia.

(2) Organy celne mogą po wydaniu towarów przeprowadzić kontrolę dokumentów handlowych i innych materiałów dotyczących właściwego przywozu lub wywozu jak również późniejszych operacji handlowych dotyczących tych towarów, w celu upewnienia się o prawidłowości informacji zawartych w zgłoszeniu. Kontrola ta może zostać przeprowadzona w obecności osoby zgłaszającej, każdej osoby bezpośrednio lub pośrednio zainteresowanej tymi operacjami, jak również każdej innej osoby posiadającej z przyczyn zawodowych wymienione dokumenty i dane. Organy te mogą również przeprowadzać kontrolę towarów, jeżeli istnieje jeszcze

możliwość ich przedstawienia.

(3) Jeżeli, z kontroli zgłoszenia lub kontroli *a posteriori* wynika, że przepisy regulujące procedurę celną, której to dotyczy, zostały zastosowane w oparciu o nieprawidłowe lub niekompletne dane, organy celne podejmują, zgodnie z wydanymi w danym przypadku przepisami, niezbędne kroki w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.

Podrozdział II

Dopuszczenie do swobodnego przepływu

Artykuł 79

Wskutek dopuszczenie do swobodnego przepływu towarów towar niewspólnotowy otrzymuje status celny towaru wspólnotowego.

Dopuszczenie do swobodnego przepływu towaru wymaga zastosowania środków polityki handlowej, spełnienia pozostałych formalności przywozowych stosowanych w odniesieniu do tego towaru, jak również pobrania opłat prawnie należnych.

Artykuł 80

(1) Jeżeli należność przywozowa pobierana za towar jest należnością w rozumieniu art. 4, pkt. 10, pierwszy myślnik i gdy obniżenie danej stawki nastąpiło po przyjęciu zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu lecz przed wydaniem towaru, to zgłaszający może domagać się w drodze odstępstwa od postanowień art. 67, zastosowania korzystniejszej stawki.

(2) Postanowień ustępu 1 nie stosuje się, jeżeli towary nie mogły zostać wydane zgłaszającemu z powodów zależnych jedynie od niego.

Artykuł 81

Jeżeli towary wchodzące w skład jednej przesyłki są klasyfikowane pod różnymi pozycjami taryfowymi i traktowanie każdego z tych towarów zgodnie z ich klasyfikacją taryfową dla celów dokonania zgłoszenia pociągnęłoby za sobą nakład i koszty nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do wysokości należności przywozowych, organy celne mogą, na wniosek zgłaszającego, wyrazić zgodę, aby należności przywozowe zostały pobrane od całej przesyłki, zgodnie z klasyfikacją taryfową towaru, który podlega najwyższej stawce należności przywozowych.

Artykuł 82

(1) Towary dopuszczone do wolnego obrotu z zastosowaniem zerowej lub obniżonej stawki należności ze względu na ich przeznaczenie, pozostają pod dozorem celnym. Dozór celny zostaje zakończony, jeżeli warunki pod którymi zastosowano obniżoną lub zerową stawkę nie muszą być dalej spełniane w przypadku, gdy towary zostały wywiezione lub zniszczone, bądź gdy użycie towarów w celach innych niż te, które są wymagane dla zastosowania obniżonej lub zerowej stawki, zostało dopuszczone

pod warunkiem uiszczenia należnych opłat.

(2) Postanowienia art. 88 i 90 w odniesieniu do towarów określonych w ust. 1, obowiązują odpowiednio.

Artykuł 83

Towary dopuszczone do swobodnego przepływu tracą status celny towarów wspólnotowych, gdy:

- a) zgłoszenie o dopuszczenie do swobodnego przepływu zostanie unieważnione po wydaniu towarów [2]
lub
- b) należności przywozowe za te towary są zwracane lub umarzane w następujących przypadkach:
 - w ramach procedury uszlachetniania aktywnego zgodnie z procedurą cel zwrotnych;
 - dla towarów wadliwych bądź nieodpowiadających warunkom kontraktu, zgodnie z art. 238;lub
- według art. 239, gdy zwrot lub umorzenie jest zależne od wywozu lub powtórnego wywozu towarów albo otrzymania innego ich powrotnym wywozem lub otrzymaniem innego równoważnego przeznaczenia celnego.

Podrozdział III

Procedury zawieszające i procedury celne o gospodarczym znaczeniu

A. Przepisy wspólne dla kilku procedur

Artykuł 84

(1) W rozumieniu art. 85 do 90

- a) określenie "procedura zawieszająca" oznacza w przypadku towarów niewspólnotowych następujące procedury celne:
 - tranzytu;
 - składu celnego,
 - uszlachetniania czynnego według procedury zawieszającej,
 - przetwarzania pod kontrolą celną,

- odprawy czasowej.

b) określenie "procedura o gospodarczym znaczeniu" oznacza następujące procedury:

- składu celnego,
- uszlachetniania czynnego,
- przetwarzania pod kontrolą celną,
- odprawy tymczasowej,
- uszlachetniania biernego.

(2) Towarami przywożonymi są towary dopuszczone do procedury zawieszającej jak również towary, wobec których w ramach procedury ceł zwrotnych, dopełniono formalności dopuszczenia do swobodnego przepływu oraz formalności określone w art. 125.

(3) Towarami w stanie nie zmienionym są towary przywożone, które w ramach procedury uszlachetniania czynnego oraz przetwarzania pod kontrolą celną nie zostały poddane żadnym procesom uszlachetnienia lub przetworzenia.

Artykuł 85

Korzystanie z procedury celnej o gospodarczym znaczeniu wymaga zgody organów celnych.

Artykuł 86

Nie naruszając szczególnych warunków określonych w ramach danej procedury celnej, zezwolenie określone w art.85 jak również w art.100 ust. 1, wydawane jest jedynie:

- osobom, które udzielają gwarancji niezbędnych dla prawidłowego przeprowadzenia procedury i
- jeżeli organy celne mogą zapewnić, że nadzór i kontrola celna w ramach tej procedury celnej nie wymaga zastosowania środków administracyjnych, nieproporcjonalnych w stosunku do potrzeb gospodarczych.

Artykuł 87

(1) W zezwoleniu ustalane są warunki, na których można zastosować daną procedurę celną.

(2) Osoba posiadająca zezwolenie jest zobowiązana informować organy celne o każdej zmianie, która nastąpiła po wydaniu tego pozwolenia i która może mieć wpływ na jego utrzymanie lub zakres.

Artykuł 87a [2]

W przypadkach ustalonych w art. 4 pkt. 7 pierwszy myślnik drugie zdanie, każdy towar uzyskany lub wytworzony z towaru znajdującego się pod procedurą zawieszającą uważany jest za przynależny do tej samej procedury.

Artykuł 88

Organy celne mogą uzależnić dopuszczenie towarów do procedury zawieszającej od złożenia zabezpieczenia, w celu zapewnienia uregulowania długu celnego mogącego powstać w stosunku do tych towarów.

W ramach szczególnej procedury zawieszającej mogą zostać przewidziane odrębne przepisy dotyczące składania zabezpieczenia.

Artykuł 89

(1) Procedura zawieszająca o gospodarczym znaczeniu zostaje zakończona gdy towary dopuszczone do tej procedury, lub otrzymane ewentualnie w ramach tej procedury produkty uszlachetnione lub przetworzone otrzymają inne dopuszczone przeznaczenie celne.

(2) Organy celne podejmują wszelkie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji towarów, dla których procedura nie została zakończona zgodnie z określonymi warunkami.

Artykuł 90

Prawa i obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury celnej o gospodarczym znaczeniu mogą na warunkach określonych przez organy celne, zostać przeniesione na inne osoby spełniające warunki wymagane dla korzystania z tej procedury.

B. Tranzyt zewnętrzny

I. Postanowienia ogólne

Artykuł 91

(1) Procedura tranzytu zewnętrznego pozwala na transportowanie między dwoma miejscami znajdującymi się na obszarze Wspólnoty następujących towarów:

- a) towarów niewspólnotowych, nie podlegających przy tym należnościami przywozowym i innym należnościami ani środkom polityki handlowej;
- b) towarów wspólnotowych, będących przedmiotem środków wspólnotowych nakładających wymóg ich wywozu do krajów trzecich i w stosunku do których dopełniono odpowiednie wywozowe formalności celne.

(2) Transport, o którym mowa w ustępie 1 odbywa się:

- a) z zastosowaniem procedury zewnętrznego tranzytu wspólnotowego;
- b) z zastosowaniem karnetu TIR (Konwencja TIR), jeżeli:
 - 1. rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza Wspólnotą
lub
 - 2. dotyczy przesyłek towarów, które mają być wyładowane na obszarze celnym Wspólnoty, jak również tych przesyłek towarów, które mają być wyładowane w kraju trzecim, lub
 - 3. ma się odbyć pomiędzy dwoma miejscami znajdującymi się na obszarze celnym Wspólnoty przez obszar kraju trzeciego;
- c) z zastosowaniem karnetu ATA używanego jako dokument tranzytowy; [2]
- d) z zastosowaniem manifestu reńskiego (Artykuł 9 poprawionej Konwencji dotyczącej żeglugi na Renie);
- e) z zastosowaniem formularza 302 zgodnie z podpisaną w Londynie 19 czerwca 1951 r. Konwencją pomiędzy państwami - stronami Paktu Północnoatlantyckiego na temat statutu ich sił zbrojnych;
- f) przez pocztę (łącznie z pocztą przesyłającą paczki).

(3) Procedurę tranzytu zewnętrznego stosuje się nie naruszając odrębnych przepisów mających zastosowanie w odniesieniu do transportowania towarów znajdujących się pod procedurą celną o gospodarczym znaczeniu.

Artykuł 92

Procedura tranzytu zewnętrznego zostaje zakończona, gdy towary i odnoszący się do nich dokument zostaną przedstawione w miejscu przeznaczenia docelowego urzędu celnego, zgodnie z przepisami odpowiedniej procedury.

II. Szczególne przepisy dotyczące procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego

Artykuł 93

Zastosowanie procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego jest dopuszczalne w odniesieniu do transportu dokonywanego przez terytorium kraju trzeciego, jeżeli

- a) taka możliwość jest przewidziana umową międzynarodową, lub
- b) transport towarów przez kraj trzeci odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu transportowego wystawionego na obszarze celnym Wspólnoty; w tym przypadku, działanie procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego na

terytorium kraju trzeciego zostaje zawieszona.

Artykuł 94

(1) Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 95, główny zobowiązany musi złożyć zabezpieczenie w celu zagwarantowania pokrycia długu celnego i pozostałych należności mogących powstać w odniesieniu do towarów.

(2) Oprócz przypadków, w których zostanie to uznane za konieczne w ramach procedury Komitetu, zabezpieczenia nie składa się w przypadku:

- a) transportów dokonywanych drogą morską lub powietrzną;
- b) transportów towarów dokonywanych na Renie i reńskich drogach wodnych;
- c) transportów dokonywanych rurociągami;
- d) transportów dokonywanych przez towarzystwa kolejowe państw członkowskich.

(3) W ramach procedury Komitetu ustalone zostaną przypadki, w których transport towarów przebiegający na innych drogach niż drogi wodne wymienione w ustępie 2 lit. b) zwolnione są z obowiązku złożenia zabezpieczenia.

Artykuł 95

(1) Osoby spełniające warunki określone w ustępie 2, mogą w granicach ustalonych w ustępie 3, przez organy celne państwa członkowskiego, w którym mają swoją siedzibę, zostać zwolnione z obowiązku złożenia zabezpieczenia dla procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego przez nich przeprowadzanych, a mianowicie niezależnie od tego, w jakim państwie członkowskim procedura się rozpoczęła i obszary których państw członkowskich były naruszone dla celów tej procedury.

(2) Zwolnienie ze złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w ustępie 2, udzielane jest jedynie osobom, które:

- a) mają swoją siedzibę w państwie członkowskim, w którym zwolnienie jest udzielane;
- b) nie korzystają z procedury tranzytu wspólnotowego w sposób okazjonalny;
- c) mają sytuację finansową pozwalającą na dotrzymanie zobowiązań;
- d) nie popełniły żadnego poważnego wykroczenia przeciwko przepisom prawa celnego lub podatkowego i
- e) pisemnie zobowiązały się, zgodnie z określonym wzorem, do zapłacenia na pierwsze pisemne żądanie organów celnych państwa członkowskiego, kwoty należnej z tytułu przeprowadzanych przez nie procedur tranzytu wspólnotowego.

(3) Zwolnienia od złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w ustępach 1 i 2, nie udziela się w przypadku procedury tranzytu wspólnotowego towarów:

- a) których całkowita wartość przekracza kwotę określoną w ramach procedury Komitetu lub
- b) u których, biorąc pod uwagę wysokość ceł przywozowych lub innych należności, w jednym lub kilku państwach członkowskich, przedstawiają zwiększone ryzyko.

(4) Każda osoba, która została zwolniona z obowiązku złożenia gwarancji, otrzymuje od organów, które udzieliły tego zwolnienia, zaświadczenie o zwolnieniu ze złożenia zabezpieczenia w jednym lub większej liczbie egzemplarzy.

Artykuł 96

(1) Główny zobowiązany jest osobą uprawnioną do korzystania z procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego. Powinien on:

- a) przedstawić towary w miejscu przeznaczenia, w określonym terminie i niezmienionym stanie oraz z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celach identyfikacyjnych.
- b) przestrzegać przepisów procedury tranzytu wspólnotowego.

(2) Nienaruszając obowiązków głównego zobowiązanego według ust. 1, przewoźnik lub ich odbiorca, który przyjmuje towary wiedząc o tym, że znajdują się one pod procedurą tranzytu wspólnotowego, jest również zobowiązany do przedstawienia towarów w miejscu przeznaczenia w określonym czasie i nienaruszonym stanie oraz z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celach identyfikacyjnych.

Artykuł 97

(1) Szczegóły dotyczące procedury i wyjątki od niej zostają określone w ramach procedury Komitetu.

(2) Pod warunkiem, że zostanie zapewnione stosowanie środków wspólnotowych w odniesieniu do towarów:

- a) państwa członkowskie mają możliwość wprowadzenia w stosunkach między sobą, drogą dwustronnych lub wielostronnych porozumień, uproszczonych procedur, zgodnie z kryteriami ustalonymi w zależności od okoliczności i mających zastosowanie do określonych rodzajów obrotu towarów lub do określonych przedsiębiorstw;
- b) każde państwo członkowskie ma możliwość wprowadzenia procedur uproszczonych, mających zastosowanie w pewnych okolicznościach w odniesieniu do towarów, które nie są przeznaczone do obrotu na terytorium innego państwa członkowskiego.

C. Skład celny

Artykuł 98

(1) W ramach procedury składu celnego na obszarze celnym Wspólnoty mogą być przechowywane następujące towary:

- a) towary niewspólnotowe, które nie podlegają należnościom przywozowym ani środkom polityki handlowej;
- b) towary wspólnotowe, dla których odrębne przepisy wspólnotowe przewidują, że dopuszczenie ich do tej procedury pociąga ze sobą stosowanie środków stosowanych zasadniczo przy wywozie.

(2) Składem celnym jest każde miejsce posiadające zezwolenie organów celnych i znajdujące się pod nadzorem celnym, w którym towary mogą być przechowywane zgodnie z ustalonymi warunkami.

(3) Przypadki, w których towary w rozumieniu ustępu 1, mogą być dopuszczone do procedury składu celnego bez złożenia w składzie celnym, zostaną określone w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 99

Skład celny może być składem publicznym lub składem prywatnym.

-, „skład publiczny” to skład celny z którego może korzystać każda osoba w celu przechowywania towarów;

- „skład prywatny” to skład celny przeznaczony do składowania towarów przez osobę prowadzącą skład.

Osoba prowadząca skład jest to osoba, która otrzymała zezwolenie na prowadzenie składu celnego.

Korzystający ze składu jest to osoba związana zgłoszeniem dokonany w celu dopuszczenia towarów do procedury składu celnego lub osobą, na którą przeniesiono prawa i obowiązki tej pierwszej osoby.

Artykuł 100

(1) Zarządzanie składem celnym wymaga zezwolenia organów celnych, chyba że skład celny zarządzany jest przez organy celne.

(2) Osoba, która zamierza prowadzić skład celny, musi złożyć pisemny wniosek zawierający informacje niezbędne do otrzymania zezwolenia a w szczególności te informacje, które uzasadniają gospodarczą potrzebę składowania. W zezwoleniu określone zostaną warunki prowadzenia składu.

(3) Zezwolenie udzielane jest tylko osobom mającym swoją siedzibę we

Wspólnocie.

Artykuł 101

Osoba prowadząca skład odpowiedzialna jest za to, aby:

- a) towary, podczas ich znajdowania się w składzie celnym, nie zostały usunięte spod nadzoru celnego;
- b) spełniane zostały obowiązki wynikające ze składowania towarów znajdujących się pod procedurą składu celnego i
- c) spełnione zostały warunki, które określono w zezwoleniu.

Artykuł 102

(1) W drodze odstępstwa od postanowień art. 101, w zezwoleniu dotyczącym składu publicznego, może zostać przewidziane, że odpowiedzialność, o której mowa w art. 101 lit. a) i/lub b), dotyczy jedynie korzystającego ze składu.

(2) Korzystający ze składu jest zawsze odpowiedzialny za wykonywanie obowiązków wynikających z dopuszczenia do procedury składu celnego.

Artykuł 103

Prawa i obowiązki prowadzącego skład mogą zostać, za zgodą organów celnych, przeniesione na inną osobę.

Artykuł 104

Nie naruszając postanowień artykułu 88, organy celne mogą zażądać od prowadzącego skład złożenia zabezpieczenia związanego z odpowiedzialnością, w rozumieniu artykułu 101.

Artykuł 105

Osoba wyznaczona przez organy celne powinna prowadzić inwentaryzację w sposób określony przez te organy, dotyczącą wszystkich towarów dopuszczonych do procedury składu celnego. Prowadzenie inwentaryzacji nie jest konieczne, gdy skład publiczny jest prowadzony przez organy celne.

Z zastrzeżeniem stosowania art. 86, organy celne mogą zrezygnować z wymogu prowadzenia inwentaryzacji, jeżeli odpowiedzialność, o której mowa w art. 101 lit. a) i/lub lit. b) dotyczy wyłącznie korzystającego ze składu, oraz gdy dopuszczenie towarów do procedury składu celnego odbywa się na podstawie pisemnego zgłoszenia w ramach zwykłej procedury lub na podstawie dokumentu urzędowego, zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. b).

Artykuł 106

(1) Jeżeli istnieje potrzeba gospodarcza i nienarusza to nadzoru celnego, organy celne mogą zezwolić na to, aby:

a) towary wspólnotowe, inne niż te, określone w art. 98 ust.1 lit. b) były składowane w pomieszczeniach składu celnego;

b) towary niewspólnotowe zostały poddane, w pomieszczeniach składu celnego, uszlachetnianiu w ramach procedury uszlachetniania czynnego i na warunkach określonych dla tej procedury. Formalności, które mogą zostać pominięte w składzie celnym, ustalone będą w ramach procedury Komitetu;

c) towary niewspólnotowe zostały poddane, w pomieszczeniach składu celnego, procesom przetwarzania pod nadzorem celnym i na warunkach obowiązujących dla tej procedury. Formalności, które mogą zostać pominięte w składzie celnym, będą ustalone w ramach procedury Komitetu.

(2) W przypadkach określonych w ustępie 1, towary nie są dopuszczone do procedury składu celnego.

(3) Organy celne mogą zażądać, aby towary określone w ustępie 1, zostały uwzględnione w inwentaryzacji, o której mowa w art. 105.

Artykuł 107

Towary umieszczone pod procedurą składu celnego, z chwilą ich umieszczenia w składzie celnym, powinny zostać ujęte w ewidencji towarowej, o której mowa w art.105.

Artykuł 108

(1) Okres przebywania towarów pod procedurą składu celnego jest czasowo nieograniczony.

Jednakże, w wyjątkowych przypadkach organy celne mogą wyznaczyć termin, przed upływem którego osoba korzystająca ze składu musi nadać towarom nowe przeznaczenie celne.

(2) Dla niektórych towarów, w rozumieniu w art. 98 ust. 1 lit. b), objętych wspólną polityką rolną, mogą zostać określone, w ramach procedury Komitetu, odrębne terminy.

Artykuł 109

(1) Przywożone towary mogą być poddane zabiegom zwykłym, mającym na celu ich utrzymanie, polepszenie ich prezentacji, jakości handlowej lub przygotowanie ich do sprzedaży lub odsprzedaży.

Jeżeli jest to niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku, można sporządzić listę przypadków, w których działania te są, w odniesieniu do towarów podlegających wspólnej polityce rolnej, zabronione.

(2) Towary wspólnotowe, o których mowa w art. 98 ust. 1 lit. b) dopuszczone do procedury składu celnego i podlegające wspólnej polityce rolnej, mogą być poddane jedynie takim działaniom, które zostały wyraźnie przewidziane dla tych towarów.

(3) Działania określone w rozumieniu ust. 2, wymagają wcześniejszej zgody organów celnych, które ustalą szczegóły ich przeprowadzenia.

(4) Listy działań w rozumieniu ust. 1 i 2, będą ustalane w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 110

Jeżeli uzasadniają to okoliczności, towary, które zostały dopuszczone do procedury składu celnego, mogą zostać tymczasowo usunięte ze składu celnego. To usunięcie wymaga uprzedniej zgody organów celnych, które ustalają szczegóły tego dokonania.

Poza składem celnym towary mogą być poddane działaniom wymienionym w art. 109 na takich samych warunkach.

Artykuł 111

Organy celne mogą zezwolić na przeniesienie z jednego składu do innego towarów dopuszczonych do procedury składu celnego.

Artykuł 112

(1) Jeżeli w odniesieniu do przywożonych towarów powstaje dług celny a wartość celna takich towarów ustalona została w oparciu o cenę faktycznie zapłaconą lub należną, która zawiera koszty składowania i utrzymania towarów w czasie ich znajdowania się w składzie celnym, to koszty te nie będą uwzględnione w wartości celnej, jeżeli wykazywane są oddzielnie od ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towar.

(2) Jeżeli wspomniane towary zostały poddane zwykłym działaniom w rozumieniu art. 109, to na wniosek zgłaszającego za podstawę przy określaniu kwoty należności przywózowych służyć rodzaj towarów, wartość celna oraz ilość uwzględniane w odniesieniu do tych towarów w momencie określonym w art. 214, gdyby towary te nie byłyby poddane tym działaniom. Wyjątki od tego postanowienia mogą zostać ustalone w ramach procedury Komitetu.

(3) Jeżeli przywożone towary będą dopuszczane do wolnego obrotu zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. c), to zgodnie z postanowieniami art. 214 uwzględniana jest ich właściwość, wartość celna i ilość, która dotyczy towarów po ich dopuszczeniu do procedury składu celnego.

Postanowienia pierwszego akapitu stosuje się, o ile podstawy wymiaru obowiązujące w chwili dopuszczenia towarów do procedury składu celnego zostały zaakceptowane albo wyrażono zgodę na ich zastosowanie, chyba że osoba zainteresowana złoży wniosek o uwzględnienie podstaw wymiaru z daty powstania długu celnego.

Postanowienia pierwszego akapitu nie naruszają przepisów dotyczących kontroli późniejszej w rozumieniu art. 78. [2]

Artykuł 113

Towary wspólnotowe w rozumieniu art. 98 ust. 1 lit. b) dopuszczone do procedury składu celnego i objęte wspólną polityką rolną, muszą zostać wywiezione lub muszą otrzymać jedno z innych przeznaczeń celnych przewidzianych odrębnymi przepisami Wspólnoty, o których mowa w wymienionym artykule.

D. Uszlachetnianie czynne

I. Zasady ogólne

Artykuł 114

(1) W ramach procedury uszlachetniania czynnego, nie naruszając postanowień art. 115, następujące towary, na obszarze celnym Wspólnoty mogą być poddane jednym lub większej ilości procesom uszlachetniania:

- a) towary niewspólnotowe przeznaczone do ponownego wywozu poza obszar celny Wspólnoty, w postaci produktów uszlachetnionych, bez obciążania tych towarów należnościami przywozowymi lub poddawaniu ich środkom polityki handlowej;
- b) towary dopuszczone do swobodnego obrotu celnego, ze zwrotem lub umorzeniem należności przywozowych, jeżeli są one wywożone z obszaru celnego Wspólnoty jako produkty szlachetne

(2) Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia oznaczają:

- a) procedura zawieszająca: obrót uszlachetniania czynnego w formie przewidzianej w ust. 1 lit. a);
- b) procedura cel zwrotnych: obrót uszlachetniania czynnego w formie przewidzianej w ust. 1 lit. b);
- c) procesy uszlachetniania:
 - obróbka towarów, łącznie z montażem, zestawianie i dopasowanie ich do innych towarów,
 - przetwarzanie towarów,
 - naprawa towarów, łącznie z ich konserwacją i uregulowaniem,
 - wykorzystywanie pewnych towarów, określonych w ramach procedury Komitetu, nie wchodzących w skład produktów uszlachetnionych, ale umożliwiających lub ułatwiających produkcję produktów uszlachetnionych, nawet jeżeli będą one całkowicie zużyte w tym procesie;
- d) produkty uszlachetnione: wszystkie produkty powstające w procesach uszlachetniania;

- e) towary ekwiwalentne: towary wspólnotowe, które są wykorzystywane w miejsce towarów przywożonych do wytwarzania produktów uszlachetnionych;
- f) dochód: ilość lub stopa procentowa produktów uszlachetnionych uzyskanych w wyniku uszlachetnienia określonej ilości przywiezionych towarów.

Artykuł 115

(1) Jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w ust. 2, organy celne, z zastrzeżeniem postanowień ust. 4 zezwalają na:

- a) wytwarzanie produktów uszlachetnionych z towarów ekwiwalentnych;
- b) wywóz ze Wspólnoty produktów uszlachetnionych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych, przed przywozem towarów przwożonych.

(2) Towary ekwiwalentne muszą być tej samej jakości i mieć tę samą właściwość, co towary przywożone. Jednakże, w szczególnych przypadkach określonych w ramach procedury Komitetu, można dopuścić, aby towary ekwiwalentne przedstawiały wyższy stopień przetworzenia niż towary przywożone.

(3) W przypadku zastosowania ustępu 1, towary przywożone znajdują się w sytuacji celnej towarów ekwiwalentnych, a te ostatnie w sytuacji towarów przywożonych.

(4) Działania, które uniemożliwiają lub ograniczają stosowanie postanowień ustępu 1, mogą w ramach procedury Komitetu zostać uchylone.

(5) W przypadku zastosowania ustępu 1 lit. b), a produkty uszlachetnione podlegają należnościom wywozowym i jeżeli nie zostały wywiezione lub ponownie wywiezione w ramach procedury uszlachetniania czynnego, to właściciel pozwolenia musi złożyć zabezpieczenie w celu pokrycia należności powstałych w przypadku nie sprowadzenia przywożonych towarów w terminie.

II. Udzielanie zezwolenia

Artykuł 116

Pozwolenie na proces uszlachetniania czynnego wydawane jest na wniosek osoby, która dokonuje procesu uszlachetniania lub która zezwala na jego przeprowadzenie.

Artykuł 117

Pozwolenie udzielane jest:

- a) osobom mającym swoją siedzibę we Wspólnocie. W przypadku przywozu nie

mającego charakteru handlowego, zezwolenie może być udzielone osobom nie mającym siedziby we Wspólnocie;

- b) jeżeli nie naruszając postanowień dotyczących wykorzystywania towarów w rozumieniu art. 114 ust. 2 lit. c) ostatni myślak można stwierdzić, że przywożone towary zawarte są w produktach uszlachetnionych lub w przypadkach według art. 115, kiedy można sprawdzić, że warunki przewidziane dla towarów ekwiwalentnych zostały spełnione i
- c) w przypadku, gdy niniejsza procedura może przyczynić się do stworzenia korzystnych warunków dla wywozu lub ponownego wywozu produktów uszlachetnionych, pod warunkiem, że nie narusza to istotnych interesów producentów Wspólnoty (warunki ekonomiczne).

III. Przeprowadzanie procedury

Artykuł 118

(1) Organy celne wyznaczają termin, w ciągu którego produkty uszlachetnione muszą zostać wywiezione lub ponownie wywiezione, bądź też mają otrzymać inne przeznaczenie celne. Termin ten wyznaczany jest, biorąc pod uwagę czas niezbędny na przeprowadzenie czynności związanych z uszlachetnieniem i zbytem produktów uszlachetnionych.

(2) Termin ten rozpoczyna się od dnia, w którym towary niewspólnotowe zostały dopuszczone do procedury uszlachetniania czynnego. Organy celne mogą go przedłużyć na podstawie właściwie umotywowanego wniosku osoby posiadającej pozwolenie.

W celu uproszczenia może zostać postanowione, że terminy rozpoczynające się w ciągu miesiąca kalendarzowego lub kwartału, upływają każdorazowo ostatniego dnia następującego po nim miesiąca kalendarzowego lub kwartału.

(3) W przypadkach, o których mowa w art. 115 ust. 1 lit. b) organy celne wyznaczają termin, w którym towary niewspólnotowe muszą zostać zgłoszone w celu dopuszczenia do procedury uszlachetniania czynnego. Termin ten rozpoczyna się od momentu przyjęcia zgłoszenia do wywozu produktów uszlachetnionych wytworzonych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

(4) W ramach procedury Komitetu, dla niektórych przywożonych towarów i dla pewnych procesów uszlachetniania, mogą zostać ustalone odrębne terminy.

Artykuł 119

(1) Organy celne wyznaczają współczynnik wydajności takiej operacji lub, w razie potrzeby, sposób jego wyznaczania. Współczynnik wydajności będzie wyznaczany przy uwzględnieniu faktycznych okoliczności, w jakich proces uszlachetnienia jest lub ma być przeprowadzony.

(2) Jeżeli uzasadniają to okoliczności, a szczególnie w przypadku operacji

uszlachetniania przeprowadzanych zwykle w ściśle określonych warunkach technicznych, w których uszlachetniane towary posiadają jednolite właściwości a wytworzone produkty uszlachetnione są jednolitej jakości, ryczałtowy współczynnik wydajności może być wyznaczony zgodnie z procedurą Komitetu, na podstawie uprzednio dokonanych ustaleń.

Artykuł 120

W ramach procedury Komitetu może zostać ustalone, w jakich przypadkach i na podstawie jakich warunków, towary w niezmienionym stanie lub produkty uszlachetnione uznawane są za dopuszczone do swobodnego obrotu.

Artykuł 121

(1) Z zastrzeżeniem stosowania postanowień art. 122, jeżeli powstanie dług celny, wysokość tego długu będzie obliczana na podstawach wymiaru właściwych dla przywożonych towarów w momencie przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie tych towarów do procedury uszlachetniania czynnego.

(2) Jeżeli, w momencie, o którym mowa w ustępie 1, przywożone towary spełniają warunki dla korzystania z preferencyjnego traktowania w ramach kontyngentów lub plafonów taryfowych, to będą one mogły korzystać z preferencyjnego traktowania, stosowanego dla identycznych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do wolnego obrotu.

Artykuł 122

Odbiegając od postanowień art. 121:

a) produkty uszlachetnione podlegają właściwym dla nich należnościami przywozowym, jeżeli one:

- zostaną dopuszczone do swobodnego obrotu i znajdą się w wykazie przyjętym w ramach procedury Komitetu i o ile zostaną wywiezione odpowiednie ilości produktów uszlachetnionych nie znajdujących się w tym wykazie. Osoba posiadająca pozwolenie może zwrócić się z wnioskiem o naliczanie należności za te produkty, biorąc pod uwagę podstawy wymiaru, o których mowa w art. 121;
- podlegają należnościami ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej i tak przewidują przepisy przyjęte w ramach procedury Komitetu;

b) produkty uszlachetnione, które dopuszczone są do procedury zawieszającej albo umieszczane w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym podlegają należnościami przywozowym, ustalonym zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie wobec omawianej procedury celnej lub procedury odnoszącej się do wolnych obszarów celnych bądź składów wolnocłowych;

Jednakże,

- osoba zainteresowana, może zażądać, aby należności zostały naliczone zgodnie z art. 121;
 - w przypadkach, gdy produkty uszlachetnione otrzymały jedno z wymienionych powyżej przeznaczeń celnych inne niż przetwarzone pod kontrolą celną, to kwota należności przywózowych musi być przynajmniej tak samo wysoka jak kwota obliczona zgodnie z art. 121;
- c) wobec produktów uszlachetnionych mogą być stosowane przepisy dotyczące oszacowania należności przewidziane w ramach procedury przetwarzania pod nadzorem celnym, o ile przywożone towary mogą być dopuszczone do tej procedury;
- d) produkty uszlachetnione będą korzystać z uprzywilejowanego traktowania ze względu na ich przeznaczenie, o ile takie uprzywilejowane traktowanie przewidziane jest dla identycznych przywożonych towarów;
- e) produkty uszlachetnione będą podlegały należnościom przywózowym, o ile takie zwolnienie przewidziane jest dla identycznych przywożonych towarów zgodnie z postanowieniami art. 184.

IV. Procesy uszlachetniania poza obszarem celnym Wspólnoty

Artykuł 123

- (1) Produkty uszlachetnione lub towary nieuszlachetnione mogą być w całości lub częściowo wywożone czasowo w celu poddania ich operacjom dalszego uszlachetniania poza obszarem celnym Wspólnoty, o ile organy celne udziela zezwolenia zgodnie z warunkami ustalonymi w przepisach dotyczących uszlachetniania biernego.
- (2) Jeżeli w odniesieniu do towarów ponownie przywożonych powstaje dług celny, to należy pobrać następujące należności:
- a) należności przywózowe za produkty uszlachetnione lub towary nieuszlachetnione, o których mowa w ustępie 1, obliczane zgodnie z artykułami 121 i 122 oraz
 - b) należności przywózowe za produkty ponownie przywożone po ich uszlachetnieniu, których kwota obliczona będzie z uwzględnieniem przepisów dotyczących procedury uszlachetniania biernego na tych samych warunkach, które byłyby zastosowane, gdyby towary wywożone na podstawie procedury uszlachetniania biernego zostały dopuszczone do wolnego obrotu przed dokonaniem tego wywozu.

V. Szczególne przepisy dotyczące procedury cel zwrotnych

Artykuł 124

- (1) System cel zwrotnych może być stosowany wobec wszystkich towarów, za

wyjątkiem tych, które w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do wolnego obrotu:

- podlegają ograniczeniom ilościowym przy przywozie;
- korzystają w ramach kontyngentów z preferencyjnego traktowania albo środka jakim jest autonomiczne zawieszenie, w rozumieniu art. 20 ust. 3 lit. d) do f);
- podlegają opłatom przywozowym przewidzianych w ramach wspólnej polityki rolnej lub i na podstawie odrębnych przepisów, mających zastosowanie wobec niektórych przetworzonych produktów rolnych. [2]

(2) Zastosowanie procedury cel zwrotnych możliwe jest tylko wtedy, gdy w momencie przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu przywożonych towarów, nie został wyznaczony zwrot w wywozie dla produktów uszlachetnionych.

(3) Pozwolenie na zastosowanie systemu cel zwrotnych udzielane jest jedynie, jeżeli w chwili przyjęcia zgłoszenia do wywozu produktów uszlachetnionych:

- przywożone towary nie podlegają żadnemu z obciążeń określonych w trzecim myślniku ust. 1;
- dla produktów uszlachetnionych nie został udzielony zwrot wywozowy.

Artykuł 125

(1) W zgłoszeniu o dopuszczenie do swobodnego obrotu należy umieścić informację o korzystaniu z procedury cel zwrotnych; zgłoszenie musi ponadto zawierać dane dane dotyczące właściwego zezwolenia.

(2) Na żądanie organów celnych wspomniane zezwolenie musi zostać dołączone do zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu.

Artykuł 126

W ramach procedury cel zwrotnych nie stosuje się postanowień art. 115 ust. 1 lit. b) oraz ustępy 3 i 5, art. 118 ust. 3, art. 120 i 121, art. 122 lit. a) drugi myślnik i lit. c) oraz art. 129.

Artykuł 127

Czasowy wywóz produktów uszlachetnianych dokonywany w rozumieniu art. 123 ust. 1, nie będzie uważany za wywóz w rozumieniu art. 128, chyba że takie produkty nie zostaną ponownie przywiezione do Wspólnoty w wyznaczonym terminie.

Artykuł 128

(1) Osoba posiadająca zezwolenie może wnioskować o zwrot lub umorzenie należności przywozowych, o ile dowiedzie organom celnym, że towary przywożone

dopuszczone do swobodnego obrotu w ramach procedury cel zwrotnych zostały jako produkty kompensacyjne lub towary nieuszlachetnione:

- bądź zostały wywiezione lub

- bądź dopuszczone, w celu późniejszego ponownego ich wywozu w ramach procedury tranzytowej, do procedury składu celnego, procedury odprawy tymczasowej lub procedury uszlachetniania czynnego z zastosowaniem procedury zawieszającej bądź też umieszczone w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;

ponadto muszą zostać spełnione wszystkie pozostałe warunki zastosowania tej procedury [2]

(2) Dla celów otrzymania jednego z przeznaczeń celnych, o których mowa w drugim akapicie ustępu 1, produkty kompensacyjne lub towary nieuszlachetnione uważane są za towary niewspólnotowe. [2]

(3) Termin, w którym należy złożyć wniosek o zwrot, zostaje określony zgodnie z procedurą Komitetu.

(4) Jeżeli produkty kompensacyjne lub towary nieuszlachetnione, które zgodnie z postanowieniami ustępu 1 dopuszczono do procedury składu celnego, albo umieszczono w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, to nie naruszając postanowień art. 122 lit. b), uznaje się, że kwota zwracanej lub umarzanej opłaty przywózowej stanowi kwotę długu celnego. [2]

(5) W celu określenia kwoty należności przywózowych, które mają zostać zwrócone lub umorzone, stosuje się odpowiednio postanowienia pierwszego akapitu art. 122 lit. a).

VI. Pozostałe przepisy

Artykuł 129

Procedura uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu zawiesznień jest stosowana również po to, aby produkty kompensacyjne mogły korzystać ze zwolnień z należności wywózowych, którym podlegałyby identyczne produkty uzyskane z towarów wspólnotowych zamiast z towarów przywożonych.

E. Procedura przekształcenia

Artykuł 130

W procedurze przetwarzania towary niewspólnotowe mogą być poddane na obszarze celnym Wspólnoty obróbkom lub przeróbkom zmieniającym ich rodzaj lub stan, bez stosowania wobec nich należności przywózowych i środków polityki handlowej, a produkty powstające na skutek tych obróbek lub przeróbek mogą być dopuszczone do swobodnego obrotu z zastosowaniem właściwych dla nich należności

przywozowych. Produkty tego rodzaju nazywane są produktami przetworzonymi.

Artykuł 131

Lista przypadków, w których dopuszczalne jest zastosowanie procedury przetwarzania, zostanie ustalona zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 132

Pozwolenie na zastosowanie procedury przetwarzania udzielane jest na wniosek osoby, która dokonuje takiego procesu przetwarzania lub organizuje jego wykonywanie.

Artykuł 133

Zezwolenie udzielane jest tylko:

- a) osobom mającym swoją siedzibę we Wspólnocie,
- b) jeżeli możliwe będzie stwierdzenie, że w skład produktów przetworzonych wchodzi towary przywożone;
- c) jeżeli po przetworzeniu, bez ponoszenia nadmiernych kosztów, nie można już odtworzyć rodzaju lub stanu w jakim towary przywożone znajdowały się w chwili ich dopuszczenia do tej procedury;
- d) jeżeli zastosowanie tej procedury uniemożliwia obejście przepisów dotyczących pochodzenia i ograniczeń ilościowych mających zastosowanie wobec przywożonych towarów;
- e) jeżeli spełnione są warunki do tego, aby procedura przyczyniała się do tworzenia lub utrzymania działalności przetwórczej we Wspólnocie, pod warunkiem, że nie narusza to istotnych interesów producentów podobnych towarów we Wspólnocie (warunki ekonomiczne).

Artykuł 134

Postanowienia art. 118 ustęp 1, 2 i 4 oraz art. 119, stosuje się odpowiednio.

Artykuł 135

Jeżeli w odniesieniu do towarów w niezmienionym stanie lub tych produktów, które znajdują się w pośrednim stadium przekształcenia w stosunku do stadium przewidzianego w zezwoleniu, powstaje dług celny, to kwota tego długu będzie określana biorąc pod uwagę podstawy wymiaru właściwe dla przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie tych towarów do procedury przetworzenia.

Artykuł 136

(1) Jeżeli niezmienione towary, w chwili dopuszczenia do procedury przetworzenia

spełniły warunki przewidziane dla zastosowania preferencji taryfowych, a preferencyjne traktowanie stosowane jest wobec towarów odpowiadających produktom przetworzonym przy ich dopuszczeniu do swobodnego obrotu, to należności przywózowe pobierane za produkty przetworzone będą naliczane z zastosowaniem stawki celnej obowiązującej w ramach właściwej regulacji preferencyjnej.

(2) Jeżeli stosowanie preferencyjnego traktowania, o którym mowa w ust. 1, dotyczy towarów przywożonych w ramach kontyngentów celnych lub plafonów celnych, zastosowanie stawki, o której mowa w ust. 1, w stosunku do produktów przetworzonych będzie także uzależnione od warunku by wspomniane preferencyjne traktowanie było stosowane w odniesieniu do przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu. W takim przypadku ilość przywożonych towarów, faktycznie wykorzystywanych przy wytwarzaniu produktów przetworzonych dopuszczonych do swobodnego obrotu zaliczana jest do kontyngentów celnych lub plafonów celnych obowiązujących w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu; zaliczenie do kontyngentów lub plafonów celnych nie jest stosowane wobec towarów odpowiadających produktom przetworzonym.

F. Odprawa czasowa

Artykuł 137

W procedurze odprawy tymczasowej towary niewspólnotowe przeznaczone do ponownego wywozu bez dokonywania żadnych zmian, za wyjątkiem zwykłego obniżenia ich wartości na skutek ich wykorzystywania, mogą być wykorzystywane na obszarze celnym Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności przywózowych i bez stosowania wobec nich środków polityki handlowej.

Artykuł 138

Pozwolenie na dokonanie odprawy tymczasowej udzielane jest na wniosek osoby, która użytkuje towary lub pozwala je użytkować.

Artykuł 139

Organy celne odmawiają udzielenia zezwolenia na zastosowanie procedury odprawy tymczasowej, jeżeli nie jest możliwe zidentyfikowanie przywożonych towarów.

Jednakże organy celne mogą zezwolić na zastosowanie procedury odprawy tymczasowej bez zapewnienia identyfikacji towarów, jeżeli brak identyfikacji ze względu na rodzaj towarów lub zamierzone wykorzystanie, nie spowoduje nadużycia tej procedury.

Artykuł 140

(1) Organy celne wyznaczają termin, w ciągu którego przywożone towary będą ponownie wywiezione lub muszą otrzymać nowe przeznaczenie celne. Termin ten

musi być wystarczająco długi, aby został osiągnięty cel przyznanej odprawy.

(2) Nie naruszając szczególnych terminów, o których mowa w art. 141, pozostawianie towarów w procedurze odprawy czasowej wynosi dwadzieścia cztery miesiące. Organy celne mogą jednak, w porozumieniu z osobą zainteresowaną wyznaczyć krótsze terminy.

(3) Jeżeli jest to uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, organy celne mogą na wniosek osoby zainteresowanej, przedłużyć we właściwych granicach terminy, o których mowa w ust. 1 i 2, aby umożliwić przyznaną odprawę.

Artykuł 141

Przypadki i szczególne warunki, na jakich może być zastosowana procedura odprawy tymczasowej z całkowitym zwolnieniem z należności przywozowych, zostaną określone w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 142

(1) Zezwala się na zastosowanie procedury odprawy tymczasowej, z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych w odniesieniu do towarów pozostających własnością osoby mającej swoją siedzibę poza Wspólnotą, nie objętych jednakże przepisami przyjętymi zgodnie z art. 141 lub objętych takimi przepisami, lecz nie spełniających wszystkich warunków wymaganych dla udzielenia zezwolenia na odprawę tymczasową z całkowitym zwolnieniem.

(2) Wykaz towarów, wobec których nie może być stosowana procedura odprawy tymczasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych zostanie sporządzony zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 143

(1) Należności przywozowe za towary dopuszczone do procedury odprawy tymczasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych zostaną ustalone za każdy miesiąc lub rozpoczynający się miesiąc, podczas którego towary objęte były procedurą odprawy tymczasowej z częściowym zwolnieniem z kwoty należności na poziomie 3% kwoty należności, która miałaby być pobrana za te towary, gdyby w chwili dopuszczenia ich do odprawy tymczasowej, zostały dopuszczone do swobodnego obrotu.

(2) Należności przywozowe, które mają być pobrane nie mogą być wyższe od kwoty, którą należałoby pobrać, gdyby towary te w chwili dopuszczenia ich do odprawy tymczasowej, zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, bez uwzględnienia ewentualnych odsetek, które mogłyby mieć tu zastosowanie.

(3) Przeniesienie praw i obowiązków wynikających z procedury odprawy tymczasowej zgodnie z postanowieniami art. 90 nie oznacza, że taki sam system zwolnień obowiązuje dla każdego z rozpatrywanych okresów odprawy.

(4) Jeżeli przeniesienie, o którym mowa w punkcie 3, dokonywane jest w ramach

procedury z częściowym zwolnieniem dla dwóch osób upoważnionych do korzystania z tej procedury w tym samym miesiącu, posiadacz wcześniejszego pozwolenia będzie zobowiązany do zapłacenia kwoty należności przywozowych za cały ten miesiąc.

Artykuł 144

(1) Jeżeli w odniesieniu do przywożonych towarów powstaje dług celny, kwota takiego długu ustalana będzie biorąc pod uwagę podstawy wymiaru właściwe w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie tych towarów do procedury odprawy tymczasowej. Jednakże w przypadkach, o których mowa w art. 141, kwota długu celnego zostanie określona biorąc pod uwagę podstawy wymiaru dla tych towarów w chwili określonej w art.214.

(2) Jeżeli w odniesieniu do towarów dopuszczanych do procedury odprawy tymczasowej dług celny powstaje z powodu innego niż dopuszczenie towarów do procedury tymczasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych, to kwota takiego długu równa jest różnicy pomiędzy kwotą należności określoną z zastosowaniem postanowień ust. 1 a kwotą należną zgodnie z postanowieniami art. 143.

G. Uszlachetnianie bierne

I. Zasady ogólne

Artykuł 145

(1) W procedurze uszlachetniania biernego towary wspólnotowe mogą, nie naruszając odrębnych przepisów art. 154 do 159 dotyczących wymiany standardowej oraz art. 123, mogą zostać czasowo wywiezione poza obszar celny Wspólnoty w celu poddania ich operacjom uszlachetniania a produkty powstałe w wyniku tych operacji mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności przywozowych.

(2) Tymczasowy wywóz towarów wspólnotowych następuje po pobraniu należności wywozowych i zastosowaniu środków polityki handlowej oraz pozostałych formalności przewidzianych przy wywozie towarów wspólnotowych poza obszar celny Wspólnoty.

(3) Niżej wymienione określenia oznaczają:

- a) towary wywożone tymczasowo: towary dopuszczone do procedury uszlachetniania biernego;
- b) procesy uszlachetniania: procesy wymienione w pierwszym, drugim i trzecim akapicie art.114 ust. 2 lit. c);
- c) produkty kompensacyjne/uszlachetnione: wszystkie produkty powstałe z procesów uszlachetniania;
- d) współczynnik wydajności/dochód: ilość lub odsetek produktów kompensacyjnych

uzyskanych w wyniku uszlachetniania określonej ilości towarów wywożonych tymczasowo.

Artykuł 146

(1) Procedura uszlachetniania biernego nie jest dopuszczalna w odniesieniu do towarów wspólnotowych,

- których wywóz prowadzi do zwrotu lub umorzenia należności przywozowych;
- które przed ich wywozem, ze względu na ich wykorzystanie w szczególnych celach, zostały dopuszczone do wolnego obrotu z całkowitym zwolnieniem z należności przywozowych, tak długo jak obowiązują warunki ustalone dla przyznania tego zwolnienia;
- których wywóz prowadzi do przyznania zwrotów wywozowych lub dla których, ze względu na ich wywóz przyznaje się w ramach wspólnej polityki rolnej innego przywileju finansowego niż te zwroty.

(2) W ramach procedury Komitetu mogą jednakże zostać ustalone wyjątki od stosowania przepisów ustępu 1 drugi akp.

II. Udzielanie zezwolenia

Artykuł 147

(1) Pozwolenie na uszlachetnianie bierne wydawane jest na wniosek osoby, która zleca przeprowadzenie procesu uszlachetniania.

(2) Odmiennie od postanowień w ust. 1, pozwolenie na uszlachetnianie bierne towarów pochodzących ze Wspólnoty, w rozumieniu Tytułu II rozdziału 2 sekcji 1 można udzielić innej osobie, jeżeli proces uszlachetniania polega na dołączaniu tych towarów do towarów uzyskiwanych i wytwarzanych poza Wspólnotą, które jako produkty kompensacyjne przywożone są do Wspólnoty, pod warunkiem, że zastosowanie procedury przyczyni się do ułatwienia zbytu towarów wywożonych a przywożone produkty uszlachetnione nie naruszają istotnych interesów producentów ze Wspólnoty wytwarzających towary identyczne lub podobne.

W ramach procedury Komitetu zostanie ustalone, w których przypadkach i według jakich szczegółów stosuje się przepisy pierwszego akapitu.

Artykuł 148

Pozwolenie udzielane jest tylko:

- a) osobom, które mają swoją siedzibę we Wspólnocie;
- b) jeżeli można stwierdzić, że produkty kompensacyjne wytworzone zostały z towarów wywiezionych tymczasowo.

W ramach procedury Komitetu ustalone zostanie, w których przypadkach i na

jakich warunkach mogą obowiązywać odstępstwa od przepisów lit. b)

c) jeżeli udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego nie spowoduje poważnego naruszenia istotnych interesów wspólnotowych przedsiębiorców zajmujących się przetwarzaniem (warunki ekonomiczne).

III. Przeprowadzanie procedury

Artykuł 149

(1) Organy celne wyznaczają termin, w którym produkty kompensacyjne muszą zostać powrotnie przywiezione na obszar celny Wspólnoty. Organy te mogą termin ten przedłużyć, na podstawie odpowiednio uzasadnionego wniosku osoby posiadającej pozwolenie.

(2) Organy celne określają bądź współczynnik produktywności dla procesu uszlachetniania lub w razie potrzeby, sposób określania tego współczynnika.

Artykuł 150

(1) Całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywózowych, o którym mowa w art. 151 ust. 1, udzielane jest tylko w przypadku, jeżeli produkty kompensacyjne zgłaszane są do dopuszczenia do wolnego obrotu w imieniu lub na rachunek wymienionych poniżej osób:

a) osoby posiadającej pozwolenie

lub

b) każdej innej osoby mającej siedzibę we Wspólnocie, pod warunkiem, że uzyskała ona zgodę osoby posiadającej pozwolenie i jeżeli warunki na otrzymanie pozwolenia są spełnione.

(2) Całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywózowych, o którym mowa w art. 151 ust. 1, nie jest przyznawane, jeżeli jeden z warunków lub obowiązków wiążących się z procedurą uszlachetniania biernego nie został spełniony, o ile nie stwierdzono, że uchybienia te nie miały rzeczywistego wpływu na prawidłowe działanie tej procedury.

Artykuł 151

(1) Całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywózowych przewidziane w art. 145, obliczane jest w ten sposób, że od kwoty należności przywózowych za produkty kompensacyjne dopuszczone do wolnego obrotu odejmowana jest kwota należności przywózowych, którą należałoby pobrać w tym samym momencie dla towarów wywożonych tymczasowo, jeżeli towary te byłyby przywożone na obszar celny Wspólnoty z kraju, gdzie są poddawane uszlachetnianiu lub ostatnio zostały poddane procesowi uszlachetnienia.

(2) Kwota do odliczenia, o której mowa w ust. 1, obliczana jest w oparciu o ilość i

rodzaj danych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie produktów uszlachetnionych do wolnego obrotu oraz biorąc pod uwagę pozostałe podstawy wymiaru, które mają wobec nich zastosowanie w momencie przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie produktów uszlachetnionych do wolnego obrotu.

Wartością towarów wywożonych tymczasowo jest ta wartość, która służy za podstawę ustalenia wartości celnej produktów uszlachetnionych zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. b), i), lub jeżeli wartość nie może zostać ustalona w ten sposób, jest to różnica między wartością celną produktów kompensacyjnych a kosztami uszlachetnienia, które mogą zostać ustalone według odpowiednich metod.

Jednakże:

- niektóre, ustalone w ramach procedury Komitetu należności nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty do odliczenia;
- w przypadkach, gdy towary wywożone tymczasowo przed ich objęciem procedurą uszlachetniania biernego zostały dopuszczone do wolnego obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki ze względu na ich wykorzystanie w szczególnych celach, kwota do odliczenia jest równa kwocie należności przywózowych faktycznie pobranych w momencie dopuszczenia do wolnego obrotu, tak długo jak obowiązują warunki ustalone dla zastosowania tej obniżonej stawki celnej.

(3) W przypadku, gdy towary wywożone tymczasowo mogą korzystać, w chwili dopuszczenia ich do wolnego obrotu, z obniżonej lub zerowej stawki ze względu na ich wykorzystanie w szczególnych celach, stawka ta jest uwzględniana, pod warunkiem, że towary te zostały poddane procesom zgodnym z ich wykorzystaniem w kraju, w którym są uszlachetniane lub ostatnio zostały uszlachetnione.

(4) Jeżeli w odniesieniu do produktów kompensacyjnych przewidziano stosowanie środka preferencji celnej, w rozumieniu art. 20 ust. 3 lit. d) lub e) oraz kiedy taki środek istnieje dla towarów należących do tej samej pozycji taryfowej co towary wywożone tymczasowo, to do obliczenia kwoty do odliczenia, o której mowa w ust. 1 służy za podstawę ta stawka należności przywózowych, która byłaby stosowana, jeżeli towary wywożone tymczasowo spełniałyby warunki stosowania środków preferencji celnych.

(5) Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają przepisów, które zostały ustanowione lub które mogą zostać ustanowione dla celów handlowych między Wspólnotą a krajami trzecimi przewidującymi zwolnienie z należności przywózowych dla niektórych produktów kompensacyjnych.

Artykuł 152

(1) Jeżeli proces uszlachetniania polega na naprawie towarów wywożonych tymczasowo, to ich dopuszczenie do wolnego obrotu odbywa się z całkowitym zwolnieniem z należności przywózowych pod warunkiem, że organom celnym w sposób przekonujący przedstawiono, że naprawa została dokonana nieodpłatnie ze względu na kontraktowe lub ustawowe zobowiązania gwarancyjne lub ze względu

na istnienie wady fabrycznej.

(2) Postanowienia ust. 1 nie są stosowane, jeżeli wada fizyczna została uwzględniona już w chwili pierwszego dopuszczenia towaru do wolnego obrotu.

Artykuł 153

Jeżeli proces uszlachetnienia polega na naprawie towarów wywożonych tymczasowo a naprawa ta dokonywana jest odpłatnie, to częściowe zwolnienie z należności przywozowych, o którym mowa w art. 145, obliczane jest w ten sposób, że kwota należności do uiszczenia, ustalana jest przy uwzględnieniu podstaw wymiaru stosowanych w odniesieniu do produktów uszlachetnionych w dniu przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do wolnego obrotu, a za podstawę wartości celnej brana jest pod uwagę kwota równa kosztom naprawy, pod warunkiem, że koszty te stanowią jedyne świadczenie osoby posiadającej pozwolenie oraz, że na wysokość kosztów nie miały wpływu powiązania pomiędzy osobą posiadającą pozwolenie a osobą dokonującą procesu uszlachetnienia.

IV. Uszlachetnianie bierne z wykorzystaniem procedury standardowej wymiany

Artykuł 154

(1) W procedurze standardowej wymiany towar przywożony – dalej nazywany produktem ekwiwalentnym - może w warunkach przewidzianych w niniejszym podrozdziale IV, uzupełniającym przepisy zawarte powyżej, wystąpić zamiast produktu uszlachetnionego.

(2) Organy celne pozwalają na korzystanie z procedury standardowej wymiany, jeżeli operacja uszlachetnienia polega na naprawie towarów wspólnotowych nie podlegających wspólnej polityce rolnej lub nie podlegających odrębnym przepisom, mającym zastosowanie wobec niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

(3) Nie naruszając postanowień art. 159, przepisy dotyczące produktów kompensacyjnych stosowane są także w odniesieniu do produktów ekwiwalentnych.

(4) Organy celne zezwalają na warunkach przez nie określonych, aby produkty ekwiwalentne zostały przywiezione jeszcze przed wywozem towarów będących przedmiotem tymczasowego wywozu (przedwczesny przywóz)

W przypadku przedwczesnego przywozu produktu ekwiwalentnego należy złożyć zabezpieczenie w wysokości kwoty należności przywozowych.

Artykuł 155

(1) Produkty zastępcze muszą być tak samo zaklasyfikowane taryfowo i posiadać tę samą jakość handlową i parametry techniczne, co towary wywożone tymczasowo, jeżeli były przedmiotem zamierzonej naprawy.

(2) Jeżeli towary wywożone tymczasowo były używane przed wywozem, to

produkty zastępcze muszą też być produktami używanymi i nie mogą być towarami nowymi.

Organy celne mogą jednakże zastosować odstępstwa od tego wymogu, jeżeli produkty zastępcze zostały dostarczone nieodpłatnie ze względu na kontraktowe lub ustawowe zobowiązanie gwarancyjne albo z powodu istnienia wady fabrycznej.

Artykuł 156

Procedura wymiany standardowej jest dopuszczalna wtedy, jeżeli istnieje możliwość sprawdzenia, czy spełnione są warunki określone w art. 155

Artykuł 157

(1) W przypadku przedwczesnego przywozu, termin na dokonanie wywozu towarów wywożonych wynosi dwa miesiące, licząc od dnia przyjęcia przez organy celne zgłoszenia o dopuszczenie do wolnego obrotu produktów zastępczych.

(2) Jeżeli jest to uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, organy celne mogą, na wniosek osoby zainteresowanej, przedłużyć w dających się przyjąć granicach, termin, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 158

W przypadku przedwczesnego przywozu i stosowania przepisów art. 151, kwota do odliczenia obliczana jest przy uwzględnieniu podstaw wymiaru, mających zastosowanie do towarów wywożonych tymczasowo, w momencie przyjęcia zgłoszenia tych towarów do dopuszczenia ich do tej procedury.

Artykuł 159

Art. 147 ust. 2 i art. 148 lit. b) nie znajdują zastosowania w odniesieniu do standardowej wymiany.

V. Inne przepisy

Artykuł 160

Procedury przewidziane w ramach uszlachetniania biernego mogą być również wykorzystywane ze względu na stosowanie pozataryfowych środków wspólnej polityki handlowej.

Podrozdział IV

Wywóz

Artykuł 161

(1) W ramach procedury wywozu towary wspólnotowe mogą zostać wywiezione poza obszar celny Wspólnoty.

Z dokonaniem wywozu wiąże się zastosowanie środków polityczno-handlowych i spełnienie pozostałych, obowiązujących w odniesieniu do tych towarów formalności wywozowych, a w danym przypadku pobranie należności wywozowych.

(2) Z wyjątkiem towarów dopuszczonych do procedury uszlachetniania biernego lub procedury tranzytu, zgodnie z art. 163 i nie naruszając przepisów art. 164, każdy towar wspólnotowy przeznaczony do wywozu musi zostać objęty procedurą wywozu.

(3) Towary wysyłane na wyspę Helgoland nie są uważane za wywożone poza obszar celny Wspólnoty.

(4) W ramach procedury Komitetu ustalone zostaną przypadki oraz warunki, w których w odniesieniu do towarów wywożonych poza obszar celny Wspólnoty nie będzie wymagane dokonanie zgłoszenia wywozowego.

(5) Zgłoszenie wywozowe musi zostać złożone w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, gdzie osoba dokonująca wywozu ma swoją siedzibę lub, gdzie towary zostały zapakowane bądź załadowane. Wyjątki od tej zasady zostaną określone w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 162

Zgoda dla przewoźnika na wywóz towaru z obszaru celnego Wspólnoty zostanie udzielona pod warunkiem, że towary zostaną wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty w takim stanie, w jakim znajdowały się w chwili przyjęcia zgłoszenia wywozowego.

Podrozdział V

Wewnętrzna procedura tranzytowa

Artykuł 163

(1) Procedura tranzytu wewnętrznego pozwala, na warunkach ustalonych w ust. 2 do 4, na przewóz pomiędzy dwoma miejscami znajdującymi się na obszarze celnym Wspólnoty przez terytorium kraju trzeciego, towarów wspólnotowych bez zmiany ich statusu celnego. To postanowienie nie narusza przepisów art. 91 ust. 1 lit. b)

(2) Przewóz, o którym mowa w ust. 1, może odbywać się:

a) z zastosowaniem procedury wewnętrznego tranzytu wspólnotowego, jeżeli taka możliwość przewidziana jest umową międzynarodową;

b) z zastosowaniem karnetu TIR (konwencja TIR);

c) z zastosowaniem karnetu ATA używanego jako dokument tranzytowy; [2]

d) z zastosowaniem manifestu reńskiego (artykuł 9 poprawionej Konwencji

dotyczącej żeglugi na Renie);

e) z zastosowaniem formularza 302 zgodnie z Konwencją między państwami - stronami Paktu Północnoatlantyckiego w sprawie statusu ich sił, podpisanej w Londynie 19 czerwca 1951;

f) przez pocztę (łącznie z pocztą przesyłającą paczki).

(3) W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), przepisy art. 92, 94, 95, 96 i 97 stosuje się odpowiednio.

(4) W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. b) do f) punktu 2, towary zachowują swój status celny, tylko wtedy, gdy status ten zostanie wykazany na warunkach i w formie przewidzianej przepisami przyjętymi w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 164

Warunki, na których towary wspólnotowe mogą być przewożone między dwoma miejscami znajdującymi się na obszarze celnym Wspólnoty i tymczasowo również poza ten obszar, bez zmiany ich statusu celnego zostaną ustalone w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 165

Procedura wspólnotowego tranzytu wewnętrznego stosowana jest także w przypadku, jeżeli jest to wyraźnie przewidziane w przepisach Wspólnoty.

ROZDZIAŁ 3

INNE PRZEZNACZENIE CELNE

Podrozdział I

Wolne obszary celne i składy wolnocłowe

A. Zasady ogólne

Artykuł 166

Wolne obszary celne i składy wolnocłowe są częściami obszaru celnego Wspólnoty lub pomieszczeniami znajdującymi się na tym obszarze celnym oddzielonymi od pozostałej części obszaru celnego i w których:

a) towary niewspólnotowe uważane są, dla celów pobierania należności przywozowych i stosowania przy przywozie środków polityki handlowej, jako nie znajdujące się na obszarze celnym Wspólnoty, pod warunkiem, że nie zostały dopuszczone do wolnego obrotu ani objęte inną procedurą celną, ani też nie zostały wykorzystane lub zużyte na warunkach innych, niż przewidziane w prawie celnym,

b) w odniesieniu do określonych towarów wspólnotowych, ze względu na ich umieszczenie w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, stosowane będą środki, które zasadniczo nawiązują do wywozu danych towarów, o ile jest to przewidziane w odrębnych przepisach wspólnotowych.

Artykuł 167

(1) Państwa członkowskie mogą ogłosić niektóre części obszaru celnego Wspólnoty jako wolne obszary celne lub zezwolić na utworzenie składów wolnocłowych.

(2) Państwa członkowskie określają granice geograficzne każdego wolnego obszaru. Pomieszczenia, które mają być przeznaczone na skład wolnocłowy muszą być zatwierdzone przez państwa członkowskie.

(3) Wolne obszary należy ogrodzić; wejścia lub wyjścia z wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych ustalane są przez państwa członkowskie.

(4) Wznoszenie budowli na terenie wolnego obszaru celnego wymaga uprzedniej zgody organów celnych.

Artykuł 168

(1) Granice oraz wejścia i wyjścia wolnego obszaru celnego i składu wolnocłowego podlegają nadzorowi organów celnych.

(2) Osoby oraz środki transportu mogą przy wejściu do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego lub przy wyjściu z wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego zostać poddane kontroli celnej.

(3) Dostęp do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego może zostać zabroniony osobom, które nie dostarczą niezbędnego zabezpieczenia w celu przestrzegania postanowień niniejszego Kodeksu.

(4) Organy celne mogą kontrolować wprowadzanie towarów do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, ich składowanie tam, lub ich wydawanie. Dla przeprowadzenia tej kontroli organom celnym lub przechować go u wyznaczonej do tego celu osobie. W przypadku konieczności przeprowadzenia kontroli, towary muszą zostać udostępnione organom celnym.

B. Wprowadzanie towarów do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych

Artykuł 169

Do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych mogą zostać wywiezione towary niewspólnotowe jak również towary wspólnotowe.

Jednakże, organy celne mogą zażądać aby towary, które stanowią zagrożenie, mogące uszkodzić inne towary lub które z innych względów wymagają szczególnych urządzeń,

były składowane w specjalnie do tego wyposażonych pomieszczeniach.

Artykuł 170

(1) Nie naruszając przepisów art. 168 ust. 4, towary wywożone do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego nie wymagają przedstawienia organom celnym ani przedłożenia zgłoszenia celnego.

(2) Następujące towary muszą być przedłożone organom celnym i podlegają, dla nich przewidzianym, formalnościom celnym:

a) towary, które znajdują się pod procedurą celną, zakończonej przez ich wywiezienie do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego; zgłoszenie nie jest jednak wymagane, jeżeli zwolnienie z obowiązku zgłoszenia dozwolone jest w ramach właściwej procedury celnej;

b) towary, w odniesieniu do których podjęto decyzję o zwrocie lub umorzeniu należności przywozowych, zezwalającą na wywiezienie tych towarów do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego;

c) towary, w odniesieniu do których znajdują zastosowanie środki, o których mowa w art. 166 lit. b).

(3) Organy celne mogą zażądać informacji o towarach, które podlegają należnościom wywozowym lub innym przepisom dotyczącym wywozu.

(4) Na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne poświadczają wspólnotowy lub niewspólnotowy status towarów wywiezionych do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.

C. Procedura w wolnych obszarach celnych i składach wolnocłowych

Artykuł 171

(1) Okres pozostawiania towarów w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym jest nieograniczony.

(2) Dla określonych towarów, o których mowa w art. 166 lit. b) i podlegających wspólnej polityce rolnej, w ramach procedury Komitetu mogą zostać ustanowione, odrębne terminy.

Artykuł 172

(1) Na warunkach przewidzianych w niniejszym Kodeksie, w wolnych obszarach celnych lub składach wolnocłowych dozwolona jest wszelka działalność gospodarcza natury przemysłowej lub handlowej jak również usługowej. O prowadzeniu takiej działalności należy uprzednio powiadomić organy celne.

(2) Organy celne mogą wprowadzać zakazy lub ograniczenia dotyczące działalności, lub świadczenia usług, o których mowa w ust. 1, jednakże biorąc pod uwagę rodzaj

towarów, do których ta działalność się odnosi lub biorąc pod uwagę potrzeby nadzoru celnego.

(3) Organy celne mogą zakazać prowadzenia określonego rodzaju działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym osobom, które nie gwarantują przestrzegania przepisów niniejszego Kodeksu.

Artykuł 173

Towary niewspólnotowe wywiezione do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego mogą podczas ich pozostawiania w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym:

- a) zostać dopuszczone do wolnego obrotu, na warunkach przewidzianych dla tej procedury i zgodnie z art. 178;
- b) bez pozwolenia, być przedmiotem zwykłych zabiegów, w rozumieniu art. 109 ust. 1;
- c) zostać objęta procedurą uszlachetniania czynnego na warunkach przewidzianych dla tej procedury.

W odniesieniu do operacji uszlachetniania dokonywanych na obszarze starego wolnocłowego portu Hamburga, w wolnych obszarach celnych Wysp Kanaryjskich, Azorów, Madery i Departamentów zamorskich, nie obowiązują warunki ekonomiczne.

Jednakże, w przypadku starego wolnocłowego portu Hamburga, gdy w określonej gałęzi gospodarki zostaną naruszone warunki konkurencyjności we Wspólnocie, to Rada przyjmując większością kwalifikowaną propozycję Komisji, podejmuje decyzję o stosowaniu warunków ekonomicznych w odniesieniu do odpowiedniej działalności gospodarczej na obszarze starego wolnocłowego portu Hamburga;

- d) zostać objęte procedurą przetwarzania pod kontrolą celną, na warunkach określonych dla tej procedury;
- e) zostać objęte procedurą odprawy tymczasowej, na warunkach przewidzianych dla tej procedury;
- f) stać się przedmiotem zrzeczenia, zgodnie z przepisami art. 182;
- g) zostać zniszczone, pod warunkiem, że osoba zainteresowana dostarczy organom celnym wszystkie niezbędne dla organów celnych informacje.

Jeżeli towary objęte są jedną z procedur wymienionych pod lit. c) d) lub e), państwa członkowskie mogą dopasować odnośne przepisy kontroli, o ile jest to potrzebne, uwzględniając warunki działania i nadzoru celnego wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych.

Artykuł 174

Towary wspólnotowe w rozumieniu art. 166 lit. b), które podlegają wspólnej polityce rolnej, mogą zostać poddane w wolnych obszarach celnych lub składach wolnoclowych tylko takim zabiegom, które zostały wyraźnie przewidziane dla tych towarów zgodnie z art. 109 ust. 2. Dokonywanie tych zabiegów nie wymaga zezwolenia.

Artykuł 175

(1) Jeżeli przepisy art. 173 i 174 nie są stosowane, towary niewspólnotowe i towary wspólnotowe określone w art. 166 lit. b), nie mogą zostać wykorzystane lub zużyte w wolnych obszarach celnych albo składach wolnoclowych.

(2) Nie naruszając przepisów dotyczących zaopatrzenia w zapasy wraz z zaopatrzeniem na pokładzie i o ile procedura, której to dotyczy na to pozwala, przepisy ust. 1 nie stanowią przeszkody dla wykorzystania lub zużycia towarów, które w razie dopuszczenia do wolnego obrotu lub odprawy tymczasowej, nie podlegałyby stosowaniu należności przywozowych, działaniom wspólnej polityki rolnej lub polityki handlowej. W takim przypadku, zgłoszenie o dopuszczenie do wolnego obrotu lub odprawy czasowej nie jest konieczne.

Zgłoszenie jest wymagane jednak w przypadku, gdy towary te wliczane są do kontyngentów lub plafonów.

Artykuł 176

(1) Każda osoba, która w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoclowym wykonuje działalność polegającą na składowaniu, obróbce lub przetwarzaniu, sprzedaży lub zakupie towarów, musi w sposób dozwolony przez organy celne prowadzić inwentaryzację. Towary muszą, po ich wprowadzeniu do pomieszczeń tej osoby, zostać ujęte w inwentaryzacji. Ta inwentaryzacja musi umożliwić organom celnym na identyfikację towarów oraz wykazywać ich przemieszczanie.

(2) W przypadku przeładunku towarów wewnątrz wolnego obszaru celnego, odpowiednie dokumenty muszą być przechowywane do dyspozycji organów celnych. Krótkotrwałe składowanie towarów, związane z takim przeładunkiem, uważane jest za część operacji przeładunkowej.

D. Wyjście towarów z wolnych obszarów celnych i składów wolnoclowych

Artykuł 177

Nie naruszając przepisów wydanych w ramach odrębnych wspólnotowych przepisów celnych, towary wywożone z wolnego obszaru celnego lub składu wolnoclowego mogą zostać:

- wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty lub ponownie wprowadzone

lub

- wywiezione do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty.

Przepisy Tytułu III, z wyjątkiem art. 48 do 53 dotyczące towarów wspólnotowych, stosuje się do towarów wprowadzanych do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty, chyba że, towary te zostaną wywiezione z wolnego obszaru celnego drogą morską lub powietrzną bez objęcia ich procedurą tranzytową lub inną procedurą celną.

Artykuł 178

(1) Jeżeli w odniesieniu do towaru niewspólnotowego powstaje dług celny a wartość celna tego towaru ustalona została w oparciu o cenę faktycznie zapłaconą lub należną, wraz z zawartymi w niej kosztami składowania i utrzymania towarów, w czasie ich przebywania w wolnym obszarze celnym, to koszty te odlicza się od wartości celnej, pod warunkiem, że są wyobróbnione z ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towar.

(2) Jeżeli wspomniany towar został poddany w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym zwykłym działaniom w rozumieniu art. 109 ust. 1 i na których dokonanie udzielono zgody zgodnie z ust. 3 tego samego artykułu, to na wniosek zgłaszającego za podstawę przy określaniu kwoty należności przywozowych służy wartość celna oraz ilość uwzględniane w odniesieniu do tego towaru w chwili określonej w art. 214, gdyby towary te nie były poddane tym działaniom. Wyjątki od tego przepisu mogą zostać określone w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 179

(1) Towary wspólnotowe w rozumieniu art. 166 lit. b), wywiezione do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego i podlegające wspólnej polityce rolnej, muszą otrzymać jedno z przeznaczeń przewidzianych przepisami, które ze względu na wywiezienie towarów do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, zezwalają na stosowanie wobec nich środków stosowanych zasadniczo przy wywozie.

(2) Jeżeli towary te zostaną ponownie wywiezione do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty lub jeśli z upływem terminu wyznaczonego zgodnie z art. 171 ust. 2, nie otrzymały jednego z przeznaczeń, o którym mowa w ust. 1, organy celne podejmują środki przewidziane we właściwym odrębnym przepisie regulującym ten przypadek, które nie otrzymały przewidzianego przeznaczenia.

Artykuł 180

(1) W przypadku wywiezienia lub ponownego wywiezienia towarów do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty lub ich objęcia procedurą celną, poświadczenie, o którym mowa w art. 170 ust. 4, może zostać wykorzystane w celu udowodnienia wspólnotowego lub niewspólnotowego statusu tych towarów.

(2) W przypadku, gdy przez poświadczenie lub w inny sposób nie dowiedziono, że towary wywiezione z wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego mają status towarów wspólnotowych lub niewspólnotowych, towary te uważane są za:

- towary wspólnotowe, dla pobierania należności wywozowych i wydawania świadectw wywozowych, jak również środków przewidzianych przy wywozie w ramach

wspólnej polityki handlowej,

- towary niewspólnotowe, we wszystkich pozostałych przypadkach.

Artykuł 181

Organy celne powinny upewnić się, czy przepisy dotyczące wywozu lub ponownego wywozu będą przestrzegane, jeżeli towary zostaną wywiezione lub ponownie wywiezione z wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.

Podrozdział II

Reeksport, zniszczenie i zrzeczenie się towarów na korzyść Skarbu Państwa

Artykuł 182

(1) Towary niewspólnotowe mogą:

- zostać reeksportowane z obszaru celnego Wspólnoty;

- zostać zniszczone;

- stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu Państwa (kasy państwowej), o ile taka możliwość została przewidziana w ustawodawstwie krajowym.

(2) W przypadku reeksportu, jeżeli zaistnieje taka potrzeba, stosowane będą formalności przewidziane dla wywiezienia towarów, łącznie ze środkami polityki handlowej.

W ramach procedury Komitetu mogą zostać ustalone przypadki, w których towary niewspólnotowe, ze względu na niestosowanie środków polityki handlowej przy wywozie, mogą zostać objęte procedurą zawieszającą.

(3) Za wyjątkiem przypadków określonych w ramach procedury Komitetu należy o reeksporcie lub zniszczeniu towarów uprzednio powiadomić organy celne. [2]

Organy celne zabraniają dokonania reeksportu, jeżeli przewidują to formalności lub środki, wymienione w ust. 2 akp. 1. Jeżeli towary, które podczas pozostawania na obszarze celnym Wspólnoty były objęte gospodarczą procedurą celną i są przeznaczone do reeksportu, należy przedłożyć zgłoszenie celne w rozumieniu artykułów 59 do 78. W tym przypadku obowiązują przepisy art. 161 ust. 4 i 5.

Zrzeczenie się na rzecz Skarbu Państwa dokonuje się według odrębnych przepisów krajowych.

(4) Zniszczenie lub zrzeczenie nie powinno pociągać za sobą żadnych kosztów dla Skarbu Państwa.

(5) Odpadki i pozostałości powstające ewentualnie w trakcie niszczenia muszą otrzymać jedno z przeznaczeń celnych przewidzianych dla towarów niewspólnotowych.

Do chwili określonej w art. 37 ust. 2 znajdują się one pod nadzorem celnym.

TYTUŁ V

WYWOŻENIE TOWARÓW Z OBSZARU CELNEGO WSPÓLNOTY

Artykuł 183

Towary wywożone z obszaru celnego Wspólnoty podlegają nadzorowi celnemu. Mogą one zostać poddane, zgodnie z obowiązującymi przepisami, kontroli organów celnych. Muszą one opuścić wspomniany obszar drogą określoną przez organy celne i w sposób przez nie określony.

TYTUŁ VI

POSTĘPOWANIE UPRZYWILEJOWANE

ROZDZIAŁ 1

ZWOLNIENIA

Artykuł 184

Rada, przyjmując większością kwalifikowaną propozycję Komisji, określa przypadki, w których na podstawie szczególnych okoliczności udziela się zwolnień z opłat przywozowych lub opłat wywozowych przy dopuszczeniu towarów do wolnego obrotu lub przy wywozie towarów.

ROZDZIAŁ 2

ZWROTY

Artykuł 185

1. Towary wspólnotowe, które zostały wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty i ponownie wwieszone na jego obszar celny w okresie trzech lat i tam dopuszczone do wolnego obrotu, zostają na wniosek osoby zainteresowanej zwolnione z należności przywozowych.

Jednakże:

- ze względu na szczególne okoliczności, termin trzech lat może zostać przekroczony;
- jeżeli towary zwrócone przed ich wywozem z obszaru celnego Wspólnoty zostały dopuszczone do wolnego obrotu z zastosowaniem obniżonej lub zerowej stawki należności przywozowych ze względu na ich użytkowanie w szczególnych celach, zwolnienie, o którym mowa w ustępie 1, może być udzielone jedynie pod warunkiem, że te towary zostaną ponownie przeznaczone do tego samego szczególnego celu.

Jeżeli towary te nie zostaną przeznaczone do tego samego szczególnego celu, kwota należności przywozowych, którym podlegają, zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy pierwszym dopuszczeniu tych towarów do wolnego obrotu. W przypadku, gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczaniu do wolnego obrotu towarów zwracanych, to zwrotu nie udziela się.

(2) Zwolnień z należności przywozowych przewidzianych w ust. 1 nie udziela się dla:

- a) towarów wywiezionych poza obszar celny Wspólnoty w ramach uszlachetniania biernego, chyba że towary te znajdują się wciąż w stanie, w którym zostały wywiezione;
- b) towarów, wobec których zastosowano środek wspólnotowy, który jest związany z obowiązkiem wywozu tych towarów do kraju trzeciego. W ramach procedury Komitetu ustalone będzie, w których przypadkach i na jakich warunkach można będzie odstąpić od tego przepisu.

Artykuł 186

Zwolnienie z należności przywozowych w rozumieniu art. 185, udzielane jest jedynie wtedy, gdy przy ponownym przywozie towary znajdują się w takim samym stanie, w jakim znajdowały się przy wywozie.

W ramach procedury Komitetu ustalone zostanie, w których przypadkach i na jakich warunkach można będzie odstąpić od tego przepisu.

Artykuł 187

Przepisy art. 185 i 186 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do produktów kompensacyjnych, które pierwotnie w ramach uszlachetniania czynnego zostały wywiezione lub ponownie wywiezione.

Kwota należności przywozowych prawnie należnych będzie obliczana w ramach procedury uszlachetniania czynnego zgodnie z obowiązującymi przepisami, przy czym data ponownego wywozu uważana jest wtedy za datę dopuszczenia do wolnego obrotu.

ROZDZIAŁ 3

PRODUKTY RYBOŁÓWSTWA MORSKIEGO ORAZ INNE PRODUKTY WYDOBYTE Z MORZA

Artykuł 188

Nie naruszając przepisów art. 23 ust. 2 lit. f), w razie dopuszczenia do wolnego obrotu, z należności przywozowych zwolnione są następujące produkty,:

- a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego kraju trzeciego przez statki zarejestrowane w państwie członkowskim i pływające pod jego banderą;
- b) towary, które wyprodukowano na statkach przetwórczych, spełniających warunki

określone pod lit. a) z produktów wymienionych pod lit. a).

TYTUŁ VII

DŁUG CELNY

ROZDZIAŁ 1

ZABEZPIECZENIE KWOTY DŁUGU CELNEGO

Artykuł 189

(1) Zabezpieczenie wymagane przez organy celne zgodnie z prawem celnym w celu zagwarantowania pokrycia długu celnego, musi zostać złożona przez dłużnika celnego lub przez osobę mogącą się nim stać.

(2) W odniesieniu do tego samego długu celnego organy celne mogą zażądać złożenia tylko jednego zabezpieczenia.

Jeżeli zabezpieczenie złożone zostaje w ramach procedury celnej, która może zostać zastosowana dla określonych towarów w wielu państwach członkowskich, to zabezpieczenie jest ważne w tych państwach członkowskich zgodnie z ustalonymi przepisami w ramach procedury Komitetu.

(3) Organy celne mogą zezwolić, aby zabezpieczenie zostało złożone przez osobę trzecią zamiast osoby, od której złożenie zabezpieczenia było wymagane.

(4) W przypadku, kiedy dłużnik z tytułu cła bądź osoba mogąca się nim stać, jest organem administracji publicznej, złożenie zabezpieczenia nie jest wymagane.

(5) Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia, jeżeli kwota, dla której wymagane jest zabezpieczenie, nie przekracza 500 ECU.

Artykuł 190

(1) Jeżeli prawo celne nie przewiduje obowiązku złożenia zabezpieczenia, to takie zabezpieczenie będzie wymagane według uznania organów celnych, jeżeli uznają one, że brak jest pewności, iż powstały lub mogący powstać dług celny zostanie zwrócony w wyznaczonym terminie.

Jeżeli zabezpieczenie, o którym mowa w pierwszym akapicie, nie jest wymagane, organy celne mogą jednak zażądać od osoby, o której mowa w art. 189 ust. 1, złożenia oświadczenia, w którym wymienione zostały obowiązki nałożone na te osobę.

(2) Złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w pierwszym akapicie ust. 1, można być wymagane:

- z chwilą zastosowania przepisów, które przewidują możliwość złożenia takiego zabezpieczenia

lub

- w każdym innym późniejszym czasie, gdy organy celne stwierdzą, że brak jest pewności iż powstały lub mogący powstać dług celny zostanie uiszczony z zachowaniem terminu.

Artykuł 191

Organy celne zezwalają na wniosek osoby wymienionej w art.189 ust. 1 lub ust. 3, na złożenie całościowego zabezpieczenia w celu pokrycia większej ilości operacji, przy których powstaje lub może powstać dług celny.

Artykuł 192

(1) Jeżeli ustawodawstwo celne określa, że złożenie zabezpieczenia jest obowiązkowe, organy celne ustalają wysokość takiego zabezpieczenia, która odpowiada:

- dokładnej kwocie mającego podlegać długowi celnemu lub długów celnych, gdy kwota taka może zostać dokładnie obliczona w chwili wymagania tego zabezpieczenia;
- w pozostałych przypadkach, oszacowanej przez organy celne kwocie maksymalnej, powstałego lub mogącego powstać długowi celnemu lub długów celnych, które w innych przypadkach powstał (ły) lub może powstać (mogą).

Jeżeli dokonywane jest całościowe zabezpieczenie długów celnych, których wysokość ulega tymczasowym wahaniom, wysokość takiego zabezpieczenia należy ustalić na takim poziomie, który pozwala na pokrycie w każdej chwili kwoty tych długów celnych.

(2) W przypadku, gdy ustawodawstwo celne określa, że złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe a organy celne wymagają jego złożenia, kwota takiego zabezpieczenia wyznaczana jest na poziomie nie przekraczającym poziomu określonego w punkcie 1.

(3) W ramach procedury Komitetu ustalone zostaną przypadki i warunki, w których może zostać złożone zabezpieczenie ryczałtowe.

Artykuł 193

Zabezpieczenie może zostać dokonane przez:

- złożenie zabezpieczenia w gotówce lub
- ustanowienie poręczyciela.

Artykuł 194

(1) Zabezpieczenie w gotówce powinno zostać złożone w walucie państwa członkowskiego, w którym żąda się złożenia zabezpieczenia.

Zabezpieczeniu w gotówce równe jest:

- złożenie czeku, którego pokrycie jest gwarantowane przez instytucję, na którą jest wystawiony, w jakikolwiek sposób, który może być zaakceptowany przez organy celne;
- złożenie każdej innej wartości uznanej przez organy celne za powodującą uwolnienie z długu.

(2) Zabezpieczenie w gotówce lub temu równoważne zabezpieczenie musi zostać złożone w sposób zgodny z przepisami państwa członkowskiego, w którym wymaga się złożenie zabezpieczenia.

Artykuł 195

Poręczyciel musi zobowiązać się na piśmie do zapłacenia solidarnie z dłużnikiem zabezpieczonej kwoty długu celnego, w terminie wymagalności.

Poręczycielem może być tylko osoba trzecia, mająca swoją siedzibę we Wspólnocie i zatwierdzona przez organy celne państwa członkowskiego jako posiadająca zdolność do występowania jako poręczyciel podatkowy.

Organy celne mogą odmówić zatwierdzenia zaproponowanego poręczyciela, jeżeli uważają, że brak jest pewności, iż dług celny zostanie uiszczony z zachowaniem terminu.

Artykuł 196

Osoba zobowiązana do złożenia zabezpieczenia może wybrać formę zabezpieczenia spośród form przewidzianych w art. 193.

Organy celne mogą odmówić przyjęcia proponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli jest ona niewłaściwa dla prawidłowego stosowania określonej procedury celnej. To samo dotyczy zaproponowanego zabezpieczenia. Organy celne mogą zażądać, aby wybrana forma zabezpieczenia została utrzymana w określonym czasie.

Artykuł 197

(1) O ile przewidują to przepisy przyjęte według procedury Komitetu, organy celne mogą dopuścić inne formy zabezpieczenia niż wymienione w art. 193, jeżeli gwarantują one w równym stopniu pokrycie długu celnego.

Organy celne odmówią przyjęcia zabezpieczenia proponowanego przez dłużnika celnego, jeżeli uważają, że brak jest pewności, iż dług celny zostanie uiszczony.

(2) Stosując przepisy ustępu 1 akp. 2, organy celne mogą zgodzić się na złożenie depozytu w gotówce bez spełnienia warunków określonych w art. 194 ust. 1.

Artykuł 198

Jeżeli organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie gwarantuje lub już nie zapewnia, iż powstały dług zostanie uiszczony z zachowaniem terminu i w całości, żądają od osoby, o której mowa w art. 186 ust. 1, według jej wyboru, złożenia dodatkowego zabezpieczenia albo zastąpienia pierwotnego zabezpieczenia nowym.

Artykuł 199

(1) Zabezpieczenie nie może zostać zwrócone dopóki dług celny, na pokrycie którego zostało ono złożone, nie wygaśnie lub nie będzie mógł już powstać. Z chwilą kiedy dług celny wygaśnie lub nie będzie mógł już powstać, zabezpieczenie musi zostać bezzwłocznie zwrócone.

(2) Jeżeli dług celny częściowo wygasł lub będzie mógł tylko powstać jedynie dla części zabezpieczonej kwoty, złożone zabezpieczenie na wniosek osoby zainteresowanej zostanie we właściwej wysokości częściowo zwrócone, chyba, że kwota, o którą chodzi, nie uzasadnia takiego postępowania.

Artykuł 200

Przepisy, w których przewidziano odstępstwa od postanowień zawartych w niniejszym rozdziale, wydawane są w zależności od potrzeb, według procedury Komitetu z poszanowaniem postanowień umów międzynarodowych.

ROZDZIAŁ 2

POWSTANIE DŁUGU CELNEGO

Artykuł 201

(1) Dług celny w przywozie powstaje,

a) gdy towar podlegający należnościami przywozowym zostaje dopuszczony do wolnego obrotu

lub

b) gdy towar podlegający należnościami przywozowym zostaje objęty procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności przywozowych.

(2) Dług celny powstaje w chwili przyjęcia odpowiedniego zgłoszenia celnego.

(3) Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego, dłużnikiem jest również osoba, na rachunek której składane jest zgłoszenie celne.

Jeżeli zgłoszenie celne zostało sporządzone dla celów procedury, w rozumieniu ust. 1, na podstawie informacji, które spowodowały całościowe lub częściowe niepobranie należności prawnie należnych, to zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem krajowym osoby, które dostarczyły tych danych wymaganych do sporządzenia zgłoszenia, mimo iż wiedziały lub powinny były wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe, mogą również zostać uznane za dłużników.

Artykuł 202

1. Dług celny w przywozie powstaje,

a) gdy towar podlegający należnościom przywozowym zostaje nielegalnie wwieziony na obszar celny Wspólnoty,

lub

b) gdy wspomniany towar znajdujący się w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym zostaje nielegalnie wprowadzony do innej części obszaru celnego Wspólnoty.

W rozumieniu niniejszego artykułu nielegalnym wprowadzeniem towaru jest każde wprowadzenie towaru, które nie przestrzega postanowień art. 38 do 41 oraz art. 177 drugi myślNIK.

(2) Dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru na obszar celny Wspólnoty.

(3) Dłużnikami celnymi są:

- osoba, która dokonała nielegalnego wprowadzenia towaru na obszar celny Wspólnoty
- osoby, które uczestniczyły w tym wprowadzeniu, mimo iż wiedziały lub musiały być wiedzieć, że działają nielegalnie;
- osoby, które nabyły lub są w posiadaniu takiego towaru, mimo iż wiedziały lub powinny być wiedzieć w chwili ich otrzymania lub nabycia, że były to towary wprowadzone nielegalnie.

Artykuł 203

(1) Dług celny w przywozie powstaje,

- gdy towar podlegający należnościom przywozowym zostanie usunięty spod nadzoru celnego.

(2) Dług celny powstaje z chwilą usunięcia towaru spod nadzoru celnego.

(3) Dłużnikami celnymi są:

- osoba, która usunęła towar spod nadzoru celnego;
- osoby, które uczestniczyły w tym usunięciu i które wiedziały lub musiały wiedzieć, że towar zostaje usunięty spod nadzoru celnego;
- osoby, które nabyły lub były w posiadaniu takiego towaru, mimo iż wiedziały lub musiały być wiedzieć w chwili jego nabycia lub otrzymania towaru, że jest to towar usunięty spod dozoru celnego;
- oraz odpowiednio, osoba zobowiązana do spełnienia obowiązków wynikających z czasowego składowania towaru podlegającego należnościom przywozowym lub

wynikających ze stosowania procedury celnej, którą ten towar został objęty.

Artykuł 204

(1) Dług celny w przywozie powstaje, gdy w przypadkach innych niż te określone w art. 203

- a) nie zostaje spełniony jeden z obowiązków, które wynikają, w odniesieniu do towaru podlegającego należnościom przywozowym z jego czasowego składowania lub ze stosowania procedury celnej, którą zostaje objęty, lub
- b) nie zostaje spełniony jeden z warunków wymaganych dla objęcia towaru właściwą procedurą lub zastosowania obniżonych bądź zerowych stawek należności przywozowych ze względu na wykorzystanie towaru w szczególnych celach,

chyba że zostanie dowiedzione, iż uchybienia te nie wpłynęły w istotny sposób na prawidłowe przeprowadzenie składowania czasowego lub odpowiedniej procedury celnej.

(2) Dług celny powstaje w chwili zaprzestania spełniania obowiązku, którego niewykonanie powoduje powstanie długu celnego, bądź w chwili, gdy towar został objęty odpowiednią procedurą i jeżeli zostało później stwierdzone, że nie został spełniony jeden z warunków wymaganych dla objęcia tego towaru tą procedurą, lub dla udzielenia częściowego lub całkowitego zwolnienia z należności przywozowych ze względu na wykorzystanie towaru w szczególnych celach.

(3) Dłużnikiem jest osoba, która powinna spełnić obowiązki wynikające z czasowego składowania towaru podlegającego należnościom przywozowym lub wynikające ze stosowania procedury celnej, którą ten towar został objęty, lub też powinna spełnić warunki wymagane dla objęcia towaru tą procedurą.

Artykuł 205

(1) Dług celny w przywozie powstaje,

- poprzez wykorzystanie lub zużycie towaru podlegającego należnościom przywozowym, w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, na warunkach innych niż przewidziane w obowiązujących przepisach prawnych.

W przypadku zaginięcia towarów organy celne mogą przyjąć, jeżeli w odniesieniu do tego zaginięcia nie zostanie im przedstawione zadowalające oświadczenie, że towary zostały wykorzystane lub zużyte w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

(2) Dług celny powstaje w chwili, kiedy właściwy towar zostaje wykorzystany lub zużyty po raz pierwszy w sposób określony na warunkach innych niż te, które zostały przewidziane w obowiązujących przepisach prawnych.

(3) Dłużnikiem celnym jest osoba, która wykorzystwała lub zużyła towar, jak również osoby, które uczestniczyły w tym wykorzystaniu lub zużyciu, mimo iż wiedziały lub powinny były wiedzieć, że wykorzystanie lub zużycie zostało dokonane na warunkach

innych niż te, które zostały przewidziane w obowiązujących przepisach prawnych.

Jeżeli w przypadku zaginięcia towarów organy celne uważają, że towary te zostały wykorzystane lub zużyte w wolnym obszarze celnym lub w składzie wolnocłowym a zastosowanie przepisów akp. 1 nie jest możliwe, to osobą zobowiązaną do zapłaty długu celnego jest ta, która według wiedzy tych organów, jako ostatnia była w posiadaniu tych towarów.

Artykuł 206

(1) W drodze wyjątku od postanowień art. 202 i 204 ust. 1 lit. a), dług celny w przywozie nie powstanie w odniesieniu do określonego towaru, gdy osoba, której to dotyczy, udowodni, że obowiązki nie zostały spełnione ze względu na:

- postanowienia art. 38 do 41 oraz art. 177 drugi akp.
- czasowe składowanie właściwych towarów,
- zastosowanie procedury celnej, którą towar ten został objęty,

ponieważ ze względu na okoliczności nie wynikające z charakteru towaru lub ze względu na wypadek losowy lub działanie siły wyższej, albo w rezultacie zezwolenia organów celnych, zostały zniszczone albo nieodwracalnie utracone.

W rozumieniu niniejszego ustępu, towar uznaje się za nieodwracalnie stracony, kiedy nie może już zostać przez nikogo wykorzystany.

(2) Dług celny w przywozie nie może powstać również w stosunku do towaru dopuszczonego do wolnego obrotu z zastosowaniem obniżonych lub zerowych stawek należności przywozowych ze względu na jego wykorzystanie w szczególnych celach, kiedy towar został wywieziony lub powrotnie wywieziony za zgodą organów celnych.

Artykuł 207

Jeżeli, zgodnie z art. 206 ust. 1, dług celny nie powstaje w odniesieniu do towaru dopuszczonego do wolnego obrotu z zastosowaniem obniżonych lub zerowych stawek należności przywozowych ze względu na jego wykorzystanie w szczególnych celach, odpady i pozostałości powstające w trakcie niszczenia towaru uważane są za towary niewspólnotowe.

Artykuł 208

Jeżeli, zgodnie z art. 203 lub 204, dług celny powstaje w odniesieniu do towaru dopuszczonego do wolnego obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki należności przywozowych ze względu na jego wykorzystanie, kwota uiszczona przy dopuszczeniu do wolnego obrotu zostanie odliczona od kwoty powstałego długu celnego.

Przepis ten stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy dług celny powstaje w odniesieniu do odpadów i pozostałości powstałych przy niszczeniu wspomnianego towaru.

Artykuł 209

(1) Dług celny w wywozie powstaje,

- gdy towary podlegające należnościami wywozowym i objęte zgłoszeniem celnym są wywożone z obszaru celnego Wspólnoty

(2) Dług celny powstaje z chwilą przyjęcia tego zgłoszenia przez organy celne.

(3) Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego, dłużnikiem celnym jest również osoba, na rachunek której składane jest zgłoszenie.

Artykuł 210

(1) Dług celny w wywozie powstaje,

- gdy towary podlegające należnościami wywozowym, wywożone są bez zgłoszenia celnego z obszaru celnego Wspólnoty,

(2) Dług celny powstaje z chwilą faktycznego wywiezienia towaru z obszaru celnego Wspólnoty.

(3) Dłużnikami celnymi są:

- osoba, która wywoziła towar z obszaru celnego Wspólnoty,

- osoby, które uczestniczyły w tym wywozie i które wiedziały lub powinny były wiedzieć, że zgłoszenie celne nie zostało oddane, mimo iż zgłoszenie było wymagane.

Artykuł 211

(1) Dług celny w wywozie powstaje,

- gdy nie zostaną spełnione warunki, w których możliwy byłby wywóz towaru poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności wywozowych.

(2) Dług celny powstaje w chwili, kiedy towar otrzyma inne przeznaczenie niż to, na podstawie którego wolno było dokonać jego wywozu z obszaru celnego Wspólnoty z zastosowaniem całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności wywozowych lub o ile niemożliwe jest określenie przez organy celne tej chwili, w momencie, w którym upływa termin ustalony dla przedłożenia dowodu, że spełnione zostały warunki uprawniające do tego zwolnienia.

(3) Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego, dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie.

Artykuł 212

Dług celny w rozumieniu art. 201 do 205 i 209 do 211 powstaje również w odniesieniu

do towarów, dla których istnieją zakazy lub ograniczenia wywozowe lub przywozowe, niezależnie jakiego rodzaju. Jednakże dług celny nie powstaje w przypadku nielegalnego przywozu na obszar celny Wspólnoty fałszywych pieniędzy, jak również narkotyków i substancji psychotropowych, które nie są przedmiotem obrotu handlowego ściśle nadzorowanego przez właściwe władze w celu ich przeznaczenia dla potrzeb leczniczych i naukowych. Dla potrzeb prawa stosowanego wobec wykroczeń celnych, dług celny będzie jednak uważany za powstały, gdy zgodnie z prawem karnym państwa członkowskiego należności celne służą za podstawę do określenia kar lub gdy istnienie długu celnego jest podstawą do wszczęcia postępowania karnego.

Artykuł 212a [2]

Jeżeli prawo celne przewiduje zwolnienie z opłat przywozowych lub zgodnie z art. 184 do 187, zwolnienie to znajduje zastosowanie również w przypadkach powstania długu celnego określonych w art. 202 do 205, 210 lub 211, o ile w zachowaniu dłużnika celnego nie rozpoznaje się ani zamiaru oszustwa ani ewidentnego zaniedbania i potrafi on udowodnić, że pozostałe warunki wymagane dla udzielenia zwolnienia są spełnione.

Artykuł 213

Jeżeli w stosunku do tego samego długu celnego występuje kilku dłużników, to są oni solidarnie zobowiązani do pokrycia tego długu.

Artykuł 214

(1) Jeżeli przepisy niniejszego Kodeksu nie stanowią inaczej, kwota należności przywozowych lub należności wywozowych pobieranych w odniesieniu do towarów, ustalana jest, bez naruszania przepisów ust. 2, według podstawy wymiaru stosowanej w odniesieniu do tego towaru w chwili powstania długu celnego.

(2) Jeżeli nie jest możliwe dokładne ustalenie chwili powstania długu celnego, to w celu ustalania podstaw wymiaru stosowanych w odniesieniu do właściwych towarów, właściwą jest ta chwila, w której organy celne stwierdzają, że towar znajduje się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

Jednakże, jeżeli organy celne na podstawie wiadomych im okoliczności stwierdzają, że dług celny powstał przed stwierdzeniem jego istnienia przez te organy to kwota należności przywozowych lub należności wywozowych, które mają być uiszczane za ten towar, ustalana jest biorąc pod uwagę podstawy wymiaru właściwe w odniesieniu do tego towaru z chwilą najwcześniejszą, w jakiej istnienie długu celnego wynikającego z tej sytuacji mogło zostać ustalone na podstawie posiadanych informacji.

(3) W przypadkach i na warunkach ustalonych w ramach procedury Komitetu stosuje się oprocentowanie wyrównawcze, aby uniemożliwić sytuację, w której powstaje korzyść finansowa ze względu na przesunięcia chwili powstania lub zaksięgowania długu celnego.

Artykuł 215

(1) Dług celny powstaje w miejscu, w którym wystąpiły wydarzenia powodujące

powstanie długu celnego.

(2) Jeżeli nie można ustalić miejsca w rozumieniu ust. 1, to uważa się, że dług celny powstał w miejscu, gdzie organy celne stwierdzą, że towar znajduje się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

(3) W przypadku, gdy procedura celna nie została zakończona w odniesieniu do towaru, uważa się, że dług celny powstał w miejscu:

- w którym towar został objęty procedurą lub

- w którym towar został wprowadzony do Wspólnoty w ramach właściwej procedury.

(4) Jednakże, jeżeli organy celne na podstawie wiadomych im okoliczności stwierdzą, że dług celny powstał w chwili, gdy towary znajdowały się jeszcze w innym miejscu, to uważa się, że dług celny powstał w miejscu, co do którego można stwierdzić, że znajdował się tam w najwcześniejszej chwili, pozwalającej na stwierdzenie istnienia długu celnego.

Artykuł 216

(1) Jeżeli umowy zawarte między Wspólnotą a niektórymi krajami trzecimi przewidują w przywozie do tych krajów preferencyjne traktowanie towarów pochodzących ze Wspólnoty, o których mowa w tych umowach, którego stosowanie w przypadku towarów uzyskanych w ramach procedury uszlachetniania czynnego zależy od tego, że towary niewspólnotowe wykorzystane do ich wytworzenia będą podlegały należnościom przywozowym, to dług celny w przywozie powstaje, jeżeli zostały sporządzone dokumenty, których przedłożenie jest niezbędne dla celów zastosowania preferencyjnego traktowania we właściwym kraju trzecim.

(2) Za moment powstania długu celnego uważa się chwilę przyjęcia przez organy celne zgłoszenia wywozowego tych towarów.

(3) Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego, dłużnikiem celnym jest również osoba na rachunek której składane jest zgłoszenie celne.

(4) Kwota należności przywozowych będąca kwotą tego długu celnego, określana jest w taki sam sposób, jak w przypadku długu celnego powstałego po przyjęciu, w tym samym dniu, zgłoszenia o dopuszczenie tych towarów do wolnego obrotu w celu zakończenia procedury uszlachetniania czynnego.

ROZDZIAŁ 3

ŚCIĄGANIE KWOTY DŁUGU CELNEGO

Podrozdział I

Zaksięgowanie i podanie do wiadomości dłużnika kwoty należności

Artykuł 217

(1) Każda kwota należności przywozowych lub należności wywozowych odpowiadająca wysokości długu celnego, zwana dalej "kwotą należności", powinna zostać naliczona przez organy celne z chwilą przedłożenia niezbędnych informacji oraz zostać wpisana do rejestrów księgowych lub do innych używanych w ich miejsce dokumentów (zaksięgowanie).

Postanowienia pierwszego akapitu nie obowiązują

- a) w przypadkach, w których ustanowiono tymczasowe cło antydumpingowe lub wyrównawcze;
- b) w przypadkach, w których kwota należności prawnie należnych jest wyższa od kwoty, która została ustalona na podstawie wiążącej informacji; [2]
- c) w przypadkach, w których organy celne, na podstawie przepisów wydanych w ramach procedury Komitetu są zwalnione z obowiązku zaksięgowania kwoty należności niższej od określonego poziomu.

Organy celne mogą odstąpić od zaksięgowania kwoty należności, która zgodnie z art. 221 ust. 3, nie może zostać podana do wiadomości dłużnika w związku z upływem przewidzianego terminu.

(2) Szczegółowe zasady księgowania kwot należności ustalane są przez państwa członkowskie. Zasady te mogą być różne, w zależności od tego, czy organy celne, biorąc pod uwagę warunki, w których powstał dług celny, upewniły się lub nie, czy powyższe kwoty będą zapłacone.

Artykuł 218

(1) Jeżeli dług celny powstaje w wyniku przyjęcia zgłoszenia towaru do innej procedury niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych lub w wyniku innych czynności mających taki sam skutek prawny jak przyjęcie zgłoszenia, to jego kwota powinna zostać zaksięgowana niezwłocznie po jej naliczeniu, a najpóźniej drugiego dnia, licząc od dnia, w którym towar został wydany.

Jednakże ogólna kwota należności za wszystkie towary, które zostały wydane na rzecz jednej i tej samej osoby w terminie wyznaczonym przez organy celne i nie przekraczającym trzydziestu jeden dni, może zostać jednorazowo zaksięgowana na koniec tego okresu, pod warunkiem, że pokrycie całkowitej kwoty zostało zabezpieczone. Zaksięgowanie dokonywane jest w ciągu pięciu dni, od daty upływu właściwego okresu.

(2) Jeżeli przepisy określają, że towar może zostać wydany zanim zostaną spełnione pewne warunki przewidziane przez prawodawstwo wspólnotowe dotyczące określania kwoty powstałego długu bądź jego poboru, to zaksięgowanie dokonywane jest najpóźniej dwa dni licząc od dnia, w którym kwota długu została ostatecznie ustalona lub obowiązek uiszczenia należności odpowiadających temu długowi określony.

Jednakże, jeżeli dług celny dotyczy tymczasowego cła antidumpingowego lub wyrównawczego, to zaksięgowania tego cła nastąpi najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy, licząc od dnia publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antidumpingowe lub wyrównawcze.

(3) W przypadku powstania długu celnego na warunkach innych niż te, o których mowa w ustępie 1, zaksięgowanie odpowiedniej kwoty należności następuje w ciągu dwóch dni, licząc od dnia, w którym organy celne są w stanie:

- a) obliczyć odpowiednią kwotę należności i
- b) określić dłużnika cła.

Artykuł 219

(1) Terminy zaksięgowania, o których mowa w art. 218 mogą zostać przedłużone

- a) z przyczyn związanych z organizacją administracji państw członkowskich, a w szczególności, gdy prowadzona jest centralna rachunkowość lub
- b) w następstwie szczególnych okoliczności uniemożliwiających organom celnym dotrzymanie wspomnianych terminów.

Terminy przedłużone w ten sposób nie mogą przekraczać czternastu dni.

(2) Terminy, o których mowa w ustępie 1, nie mają zastosowania w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych zdarzeń lub działania siły wyższej.

Artykuł 220

(1) Jeżeli kwota należności odpowiadająca wysokości długu celnego nie została zaksięgowana zgodnie z art. 218 i 219 lub została zaksięgowana kwota niższa od prawnie należnej, to zaksięgowania kwoty należności do pokrycia lub pozostającej do pokrycia musi zostać dokonane w terminie do dwóch dni, licząc od dnia, w którym organy celne dowiedziały się o tej sytuacji i były w stanie obliczyć kwotę prawnie należną, jak również określić dłużnika (zaksięgowanie *a posteriori*). Termin ten może zostać przedłużony zgodnie z art. 219.

(2) Poza przypadkami określonymi w art. 217 ust. 1 drugi i trzeci akp. zaksięgowania *a posteriori* nie jest dokonywane gdy:

- a) pierwotna decyzja o nieksięgowaniu cła lub zaksięgowaniu kwoty niższej od prawnie należnej została podjęta na podstawie ogólnych przepisów, które zostały później unieważnione orzeczeniem sądowym.
- b) kwota należności prawnie należnych nie została zaksięgowana na skutek błędu organów celnych, o ile to błąd ten nie mógł zostać zauważony przez dłużnika celnego działającego w dobrej wierze i przestrzegającego wszystkie przepisy obowiązujące w zakresie zgłoszenia celnego;

c) przepisy przyjęte w ramach procedury Komitetu zwalniają organy celne z obowiązku zaksięgowania a posteriori kwoty należności niższych od ustalonej kwoty.

Artykuł 221

(1) Kwota należności podawana jest do wiadomości dłużnika celnego we właściwej formie z chwilą jej zaksięgowania.

(2) Jeżeli kwota należności, która ma być pobrana została podana na zgłoszeniu celnym jako uwaga, to organy celne mogą przewidzieć, że powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nastąpi tylko w przypadku, gdy podana kwota należności nie odpowiada kwocie określonej przez organy celne.

W przypadku korzystania z możliwości przewidzianej w ust. 1, to nie naruszając przepisów art. 218 ust. 1 akp 2, wydanie towarów przez organy celne jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o zaksięgowaniu kwoty należności.

(3) Powiadomienie dłużnika nie może nastąpić po upływie trzech lat, licząc od momentu powstania długu celnego. Jednakże, jeżeli organy celne nie mogły ustalić dokładnej kwoty opłat prawnie należnych, ze względu na działania podlegające postępowaniu karnemu, to zawiadomienie dłużnika celnego może nastąpić po upływie wspomnianego trzyletniego terminu, o ile jest to przewidziane obowiązującym prawem.

Podrozdział II

Terminy i sposoby uiszczenia kwoty należności

Artykuł 222

(1) Kwota należności, o której zgodnie z art. 221 został powiadomiony dłużnik, musi zostać przez niego uiszczona w następujących terminach:

a) jeżeli nie przewidziano ułatwień płatniczych, o których mowa w art. 224 do 229 płatność musi zostać dokonana w wyznaczonym terminie.

Nie naruszając przepisów drugiego akapitu art. 244, termin ten nie może przekroczyć dziesięciu dni licząc od momentu powiadomienia dłużnika o kwocie należności, a w przypadku całościowego zaksięgowania w rozumieniu art. 218 ust. 1 akp. 2, termin ten musi zostać wyznaczony w taki sposób, aby dłużnik celny nie uzyskał dłuższego terminu płatności, niż ten jaki by uzyskał w przypadku odroczenia płatności.

Przedłużenie terminu płatności następuje z urzędu, gdy zostanie dowiedzione, że dłużnik celny został powiadomiony zbyt późno, aby mógł dotrzymać podanego terminu płatności.

Ponadto organy celne mogą na wniosek dłużnika celnego przedłużyć termin, w przypadku, gdy kwota należności do uiszczenia wynika z jej zaksięgowania a posteriori. Nie naruszając przepisów art. 229 lit. a), termin ten może zostać przedłużony o taki okres, który jest konieczny, aby dłużnik celny mógł podjąć wszystkie niezbędne kroki w celu wywiązania się ze swoich obowiązków;

b) jeżeli przewidziano ułatwienia płatnicze, o których mowa w art. 224 do 229, płatność powinna zostać dokonana najpóźniej z chwilą upływu terminu ustalonego w ramach tych ułatwień.

(2) Obowiązek uiszczenia opłat przez dłużnika celnego może zostać zawieszony w ramach procedury Komitetu, w następujących okolicznościach:

- w przypadku złożenia wniosku o zwolnienie z należności zgodnie z przepisami art. 236, 238 lub 239 lub

- w przypadku zajęcia towaru z zamiarem jego późniejszej konfiskaty, zgodnie z przepisami art. 233 lit. c) drugi akp. lub lit. d) [2]

Artykuł 223

Płatność musi zostać uiszczona w gotówce lub przy użyciu innego środka płatniczego prowadzącego zgodnie z obowiązującymi przepisami do wygaśnięcia zobowiązania. Potrącenie jest dopuszczalne, o ile obowiązujące przepisy przewidują taką możliwość.

Artykuł 224

Jeżeli kwota należności dotyczy towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek uiszczenia należności, to organy celne odraczają na wniosek osoby zobowiązanej termin płatności tej kwoty, zgodnie z warunkami określonymi w art. 225, 226 i 227.

Artykuł 225

Odroczenie płatności uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia przez wnioskodawcę.

Ponadto w przypadku odroczenia płatności, mogą być pobrane dodatkowe opłaty manipulacyjne lub opłaty za wykonanie usługi.

Artykuł 226

Organy celne udzielają odroczenia płatności, według jednego z poniższych wybranego przez nie sposobu:

a) oddzielnie, dla każdej zaksięgowanej kwoty na warunkach zgodnych z przepisami art. 218 ust. 1 lub art. 220 ust 1;

b) ogólnie dla wszystkich zaksięgowanych należności w terminie wyznaczonym przez organy celne i nie przekraczającym trzydziestu jeden dni na warunkach określonych w art. 218 ust. 1 akp. 1;

c) ogólnie dla wszystkich należności zaksięgowanych jednorazowo, zgodnie z art. 218 ust. 1 akp. 2.

Artykuł 227

(1) Termin odroczenia płatności wynosi 30 dni. Obliczany jest następująco:

a) jeżeli odroczenie płatności udzielane jest zgodnie z art. 226 lit. a) to termin odroczenia rozpoczyna się od dnia następującego po tym dniu, w którym kwota należności została zaksięgowana przez organy celne.

W przypadku stosowania przepisów art. 219, termin trzydziestu dni liczony zgodnie z pierwszym akapitem zostaje skrócony o liczbę dni odpowiadającą okresowi przekraczającemu dwa dni przeznaczone na zaksięgowanie kwoty;

b) jeżeli odroczenie płatności udzielone jest zgodnie z art. 226 lit. b), to termin ten rozpoczyna się od dnia następującego po tym dniu, w którym kończy się okres globalizacji. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni okresu globalizacji.

c) jeżeli odroczenie płatności udzielane jest zgodnie z art. 226 lit. c), to termin odroczenia rozpoczyna się od dnia następującego po tym dniu, w którym kończy się okres, w którym omawiane towary zostały wydane zgłaszającemu. Zostaje on pomniejszony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni wspomnianego okresu.

(2) Jeżeli liczba dni w okresach określonych w ust. 1 lit. b) i c) jest nieparzysta, to termin odroczenia w ilości 30 dni według wymienionych lit. pomniejszany jest o liczbę dni, która odpowiada połowie dni najniższej liczby parzystej.

(3) Jeżeli okresy, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c) wynoszą tydzień kalendarzowy lub miesiąc kalendarzowy, to państwa członkowskie w celu uproszczenia mogą określić, że uiszczenie kwoty należności podlegających odroczeniu płatności nastąpi w następujący sposób:

a) w przypadku tygodnia kalendarzowego, w piątek, w czwartym tygodniu następującym po tym tygodniu kalendarzowym;

b) w przypadku miesiąca kalendarzowego, najpóźniej szesnastego dnia miesiąca następującego po tym miesiącu kalendarzowym.

Artykuł 228

(1) Odroczenie płatności nie może zostać udzielone dla kwot należności, które odnoszą się do towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek uiszczenia takich należności, ale które zostały zaksięgowane zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi przyjmowania zgłoszeń niekompletnych ze względu na to, że zgłaszający po upływie wyznaczonego terminu, nie dostarczył danych niezbędnych do ostatecznego określenia wartości celnej towarów lub w chwili przyjęcia niekompletnego zgłoszenia nie dostarczył brakujących informacji lub dokumentów.

(2) Jednakże, w przypadkach, o których mowa w ustępie 1, odroczenie płatności może zostać udzielone, jeżeli kwota należności do pokrycia zostanie zaksięgowana przed upływem terminu trzydziestu dni, licząc od dnia zaksięgowania pierwotnie należnej kwoty, bądź jeżeli nie dokonano zaksięgowania, od dnia przyjęcia zgłoszenia tych towarów. Termin odroczenia płatności pod tymi warunkami nie może przekraczać daty

upływu terminu, który został udzielony, zgodnie z art. 227, dla pierwotnie ustalonej kwoty lub, który zostałby udzielony, gdyby kwota prawnie należna została zaksięgowana przy przedłożeniu zgłoszenia celnego obejmującego te towary.

Artykuł 229

Organy celne mogą przewidzieć udzielenie dłużnikowi celnemu obok odroczenia płatności innych ułatwień płatniczych.

Udzielanie wspomnianych ułatwień płatniczych:

- a) uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia. Od złożenia takiego zabezpieczenia można jednak odstąpić, gdyby prowadziło, ze względu na sytuację osoby zainteresowanej, do poważnych trudności natury gospodarczej lub społecznej;
- b) powoduje, że oprócz kwot należności pobierane są odsetki kredytowe. Kwota tych odsetek obliczana jest w taki sposób, aby wysokość odpowiadała kwocie, która w takich samych okolicznościach byłaby pobrana na krajowym rynku walutowym i kapitałowym w tej walucie, w której kwota jest należna.

Organy celne mogą odstąpić od pobrania odsetek kredytowych, gdyby ich pobranie prowadziło, ze względu na sytuację osoby zainteresowanej, do poważnych trudności natury gospodarczej lub społecznej.

Artykuł 230

Niezależnie od tego, jakiego rodzaju ułatwienie płatnicze zostało udzielone dłużnikowi celnemu, ma on prawo w każdym przypadku spłacić całość lub część kwoty długu przed upływem udzielonego mu terminu.

Artykuł 231

Każda kwota należności może zostać w imieniu dłużnika celnego spłacona przez osobę trzecią.

Artykuł 232

(1) Jeżeli kwota należności nie została uiszczona w wyznaczonym terminie:

- a) organy celne wykorzystują wszelkie możliwości ustalone w obowiązujących przepisach, łącznie ze środkami egzekucyjnymi w celu spowodowania pokrycia tej kwoty.

W ramach procedury Komitetu w odniesieniu do poręczycieli w ramach procedury tranzytu mogą zostać przyjęte odrębne przepisy.

- b) oprócz kwoty należności pobierane są odsetki za zwłokę. Stopa odsetek za zwłokę może być wyższa od stopy odsetek kredytowych. Nie może być ona od niej niższa.

(2) Organy celne mogą odstąpić od pobrania odsetek za zwłokę jeżeli:

- a) ich pobranie prowadziłyby, ze względu na sytuację osoby zainteresowanej do poważnych trudności natury gospodarczej lub społecznej;
 - b) ich kwota nie przekracza poziomu ustalonego w ramach procedury Komitetu;
 - c) uiszczenie kwoty należności nastąpi w ciągu pięciu dni od dnia upływu terminu płatności.
- (3) Organy celne mogą wyznaczyć:

- a) minimalne okresy naliczania odsetek;
- b) minimalną kwotę odsetek za zwłokę.

ROZDZIAŁ 4

WYGAŚNIĘCIE DŁUGU CELNEGO

Artykuł 233

Nie naruszając obowiązujących przepisów dotyczących przedawnienia długu celnego, jak również dotyczących niepokrycia długu celnego, w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej sądownie dług celny wygasa:

- a) przez uiszczenie kwoty należności;
- b) przez umorzenie kwoty należności;
- c) jeżeli wobec towarów zgłoszonych do procedury celnej, która określa obowiązek uiszczenia należności,
 - zgłoszenie celne zostało unieważnione; [2]
 - jeżeli towary zostały zajęte przed ich wydaniem i równocześnie lub następnie skonfiskowane, zniszczone na polecenie organów celnych, stały się przedmiotem zrzeczenia zgodnie z przepisami art. 182, lub zostały zniszczone albo nieodwracalnie stracone ze względu na ich charakter lub w wyniku nieprzewidzianych okoliczności bądź działania siły wyższej;
- d) jeżeli towary, wobec których powstał dług celny, zgodnie z art. 202, zostały zajęte przy nielegalnym wprowadzaniu i równocześnie lub następnie skonfiskowane.

W przypadku zajęcia i konfiskaty towaru, dług celny - dla stosowania przepisów prawa karnego mającego zastosowanie wobec wykroczeń celnych - uważa się za niewygasyły, jeżeli prawo karne państwa członkowskiego przewiduje, że wysokość cła może służyć za podstawę dla zastosowania sankcji prawno-karnych, lub że ze względu na istnienie długu celnego uzasadnione jest wszczęcie postępowania karnego.

Artykuł 234

Dług celny, o którym mowa w art.216, wygasa również w przypadku unieważnienia formalności, które zostały spełnione celem uzyskania preferencji taryfowych określonych w art.216.

ROZDZIAŁ 5

ZWROT I UMORZENIE NALEŻNOŚCI

Artykuł 235

Następujące określenia oznaczają:

- a) zwrot: zwrot całości lub części uiszczonych należności przywozowych lub wywozowych;
- b) umorzenie: decyzja, wskutek której odstępuje się od pobrania całości lub części długu celnego lub decyzja unieważniająca zaksięgowanie całości lub części kwoty nieuiszczonych należności przywozowych lub wywozowych.

Artykuł 236

(1) Należności przywozowe lub wywozowe zwracane są w przypadku, gdy okaże się, że w chwili dokonania płatności kwota tych należności nie była prawnie należna, lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

Należności przywozowe lub wywozowe umarzane są w przypadku, gdy okaże się, że w chwili zaksięgowania kwota ta nie była prawnie należna, lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

Zwrot lub umorzenie nie następują, jeżeli płatność lub zaksięgowanie kwoty prawnie nienależnej, są wynikiem świadomego oszukańczego postępowania osoby zainteresowanej.

(2) Zwrot lub umorzenie należności przywozowych lub wywozowych dokonywane jest na wniosek; wniosek ten należy złożyć we właściwym urzędzie celnym przed upływem trzech lat, licząc od dnia powiadomienia dłużnika celnego o tych należnościach. .

Termin ten zostaje przedłużony, jeżeli osoba zainteresowana udowodni, że ze względu na nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej, nie mogła złożyć wniosku we właściwym terminie.

Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia z urzędu, jeżeli same stwierdzą w tym czasie, że zaistniała jedna z okoliczności opisanych w ust. 1 w pierwszym i drugim akapicie.

Artykuł 237

Należności przywozowe lub wywozowe zostają zwrócone, jeżeli zgłoszenie celne zostało

unieważnione, po tym gdy uiszczono należności. Zwrotu dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej; wniosek składa się przed terminem przewidzianym na złożenie wniosku o unieważnienie zgłoszenia celnego.

Artykuł 238

(1) Zwrot lub umorzenie należności przywozowych następuje wówczas, gdy zostanie dowiedzione, że zaksięgowana kwota tych należności dotyczy towarów zgłoszonych do odpowiedniej procedury celnej, które jednak nie zostały przyjęte przez osobę dokonującą przywozu z powodu ich wadliwości lub nieodpowiadających warunkom kontraktu będącego podstawą do dokonania ich przywozu, w chwili o której mowa w art.67.

Towarami wadliwymi, w rozumieniu pierwszego akapitu, są towary uszkodzone przed ich wydaniem.

(2) Należności przywozowe są zwracane lub umarzane pod warunkiem, że:

a) towary nie zostały wykorzystane lub użyte, chyba że dopiero po ich wykorzystaniu lub użyciu możliwe stało się stwierdzenie ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu;

b) towary zostały wywiezione poza obszar celny Wspólnoty.

Na wniosek osoby zainteresowanej organy celne mogą zezwolić, aby towary zamiast zostać wywiezione zostały zniszczone lub objęte, w celu ponownego wywozu, procedurą tranzytu zewnętrznego w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

Dla celów otrzymania jednego z przewidzianych w drugim akapicie przeznaczeń celnych towary te uznaje się za towary niewspólnotowe.

(3) Należności przywozowe nie będą zwracane lub umarzane w odniesieniu do towarów, które przed ich zgłoszeniem do wolnego obrotu zostały już czasowo przywiezione w celu przeprowadzenia prób, chyba że dowiedziono, iż fakt ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu, nie mógł zostać ujawniony podczas tych prób.

(4) Zwrot lub umorzenie należności przywozowych z powodów wymienionych w ust. 1, następuje na pisemny wniosek; wniosek ten składany jest we właściwym urzędzie celnym w terminie dwunastu miesięcy, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

W uzasadnionych przypadkach organy celne mogą jednak przedłużyć ten termin.

Artykuł 239

(1) Należności przywozowe lub wywozowe mogą zostać zwrócone lub umorzone w przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 236, 237 i 238; przypadki te

- będą ustalane w ramach procedury Komitetu;

- wynikają z okoliczności nie spowodowanych świadomym wprowadzeniem w błąd ani ewidentnym zaniedbaniem osoby zainteresowanej. W ramach procedury Komitetu ustalone zostaną przypadki, w których można zastosować ten przepis i jakie przepisy proceduralne należy przy tym zastosować. Dokonanie zwrotu lub umorzenia może zostać uzależnione od szczególnych warunków.

(2) Zwrot lub umorzenie należności przywozowych z powodów wymienionych w ust. 1, następuje po złożeniu wniosku; wniosek ten składany jest we właściwym urzędzie celnym, przed upływem dwunastu miesięcy licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

- w uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach, organy celne mogą przedłużyć ten termin,
- w pewnych przypadkach mogą zostać ustalone krótsze terminy w ramach procedury Komitetu.

Artykuł 240

Należności przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane według postanowień tego rozdziału jedynie wtedy, gdy kwota należności do zwrotu lub umorzenia jest wyższa od kwoty ustalonej w ramach procedury Komitetu.

Organy celne mogą jednakże uwzględnić wniosek o zwrot lub umorzenie niższej kwoty.

Artykuł 241

Jeżeli organy celne dokonują zwrotu należności przywozowych lub wywozowych, jak również odsetek kredytowych lub za zwłokę, pobranych ewentualnie przy płaceniu tych należności, to nie są one zobowiązane do zapłaty odsetek.

Jednakże odsetki należy zapłacić:

- gdy w terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia decyzji uwzględniającej wniosek o dokonanie zwrotu nie zostanie ona wykonana;
- gdy sytuację taką przewiduje ustawodawstwo krajowe.

Kwota odsetek powinna zostać naliczona w taki sposób, aby była równa kwocie, która byłaby należna w takich przypadkach na krajowym rynku walutowym i kapitałowym.

Artykuł 242

Jeżeli dług celny został umorzony niesłusznie lub odpowiednie należności zostały zwrócone niezgodnie z prawem, to pierwotny dług staje się ponownie należny. Odsetki, które w danym wypadku według art. 241 zostały zapłacone, muszą zostać zwrócone.

TYTUŁ VIII

PRAWO DO ODWOŁANIA

Artykuł 243

(1) Każda osoba ma prawo odwołać się od decyzji organów celnych w zakresie stosowania ustawodawstwa celnego, które jej bezpośrednio i osobiście dotyczą.

Odwołanie może złożyć również osoba, która wystąpiła z wnioskiem o wydanie decyzji organów celnych dotyczącej stosowania ustawodawstwa celnego, ale która decyzji tej nie otrzymała w terminie określonym w art. 6 ust. 2.

Odwołanie wnoszony jest w państwie członkowskim, w którym decyzja została podjęta wydana lub w którym wystąpiono z wnioskiem o jej wydanie.

(2) Odwołanie może być wniesione:

- a) w pierwszym stopniu, do organów celnych wyznaczonych przez państwa członkowskie;
- b) w drugim stopniu, do niezależnej instancji, przy czym może nią być, zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwach członkowskich, organ sądowy lub szczególny organ równorzędny.

Artykuł 244

Wniesienie odwołania nie powoduje zawieszenia zaskarżonej decyzji.

Jednakże organy celne zawieszają wykonanie decyzji w całości lub części, jeżeli mają uzasadnione powody by sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z ustawodawstwem celnym lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

Jeżeli zaskarżona decyzja nakłada należności przywozowe lub należności wywozowe, to wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia. Zabezpieczenia nie wymaga się, jeżeli takie żądanie mogłoby prowadzić, biorąc pod uwagę sytuację dłużnika celnego, do poważnych trudności natury gospodarczej lub społecznej.

Artykuł 245

Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania procedury odwoławczej określone przez państwa członkowskie.

Artykuł 246

Postanowień niniejszego tytułu nie stosuje się w odniesieniu do odwołań złożonych w celu cofnięcia lub zmiany decyzji podjętej przez organy celne na podstawie prawa karnego lub prawa o wykroczeniach.

TYTUŁ IX

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ROZDZIAŁ 1

KOMITET KODEKSU CELNEGO

Artykuł 247

(1) Niniejszym zostaje ustanowiony Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej "Komitetem", składający się z przedstawicieli państw członkowskich i przedstawiciela Komisji jako Przewodniczącego.

(2) Komitet przyjmie swój regulamin.

Artykuł 248

Komitet może rozpatrywać każdą sprawę dotyczącą ustawodawstwa celnego, która zostanie wniesiona przez jego Przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela państwa członkowskiego.

Artykuł 249

(1) Przepisy wykonawcze wymagane do niniejszego Kodeksu, łącznie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 184, z wyjątkiem Tytułu VIII i z zastrzeżeniem art. 9 i 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁽¹⁾ jak również ust. 4, zostaną wydane zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 i 3, biorąc pod uwagę międzynarodowe zobowiązania przyjęte przez Wspólnotę.

(2) Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt działań, które należy zastosować. Komitet wyraża swoją opinię na temat tego projektu w terminie, który może zostać określony przez Przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu dla decyzji przyjmowanych przez Radę na wniosek Komisji. Przy głosowaniu w Komitecie głosy przedstawicieli państw członkowskich są liczone w sposób określony w wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

(1) Dz. U. WE nr L 256, z 7.9.1987, str. 1.

3. a) Komisja wydaje przewidywane przepisy, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) jeżeli przewidywane przepisy są niezgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku takiej opinii, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie propozycję dotyczącą zamierzonych przepisów. Rada podejmuje decyzję większością kwalifikowaną.

c) jeżeli po upływie terminu trzech miesięcy, licząc od dnia zwrócenia się do Rady, nie podjęła ona decyzji, to proponowane przepisy wydawane są przez Komisję.

(4) Przepisy wykonawcze wymagane do art. 11, 12 i 21 zostaną wydane zgodnie z

procedurą, o której mowa w art.10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87.

ROZDZIAŁ 2

SKUTKI PRAWNE W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM PODJĘTYCH DZIAŁAŃ, WYSTAWIONYCH DOKUMENTÓW I DOKONANYCH USTALEŃ PODJĘTYCH W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 250

Jeżeli procedura celna przeprowadzana jest w kilku państwach członkowskich, to

- podjęte decyzje, przyjęte środki identyfikacyjne oraz dokumenty wydane przez organy celne jednego państwa członkowskiego, powodują takie same skutki prawne w innych państwach członkowskich jak decyzje, podjęte środki administracyjne i dokumenty wydane przez organy celne każdego z tych państw członkowskich;
- ustalenia dokonane podczas kontroli przeprowadzanych przez organy celne jednego państwa członkowskiego, mają taką samą moc dowodową w innych państwach członkowskich, co ustalenia dokonane przez organy celne każdego z tych państw członkowskich.

ROZDZIAŁ 3

INNE POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 251

(1) Następujące rozporządzenia i dyrektywy zostają niniejszym uchylone:

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 802/68 z 27 czerwca 1968 dotyczące wspólnej definicji pojęcia pochodzenia towarów, ⁽²⁾ zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 456/91 ⁽³⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 754/76 z 25 marca 1976 dotyczące stosowania stawek celnych wobec towarów powracających na obszar celny Wspólnoty⁽⁴⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1147/86 ⁽⁵⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/78 z 23 listopada 1978 dotyczące stosowania Europejskiej Jednostki Rozliczeniowej (ERE) w aktach prawnych dotyczących obszaru celnego⁽⁶⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 289/84 ⁽⁷⁾;

(2) Dz.U. WE nr L 148, z 28.6.1968, str. 1.

(3) Dz.U. WE nr L 54, z 28.2.1991, str. 4.

(4) Dz.U. WE nr L 89, z 2.4.1976, str. 1.

(5) Dz.U. WE nr L 105, z 22.4.1986, str. 1.

(6) Dz.U. WE nr L 333, z 30.11.1978, str. 5.

(7) Dz.U. WE nr L 33, z 4.2.1984, str. 2.

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/79 z 2 lipca 1979 o zwrocie lub umarzeniu należności przywozowych lub wywozowych⁽¹⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1854/89⁽²⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1697/79 z 24 lipca 1979 dotyczące pokrycia "*a posteriori*" należności przywozowych lub należności wywozowych, które nie były wymagane od dłużnika w odniesieniu do towarów zgłoszonych do procedury celnej zawierającej obowiązek zapłacenia takich należności⁽³⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1854/89⁽⁴⁾;
- Dyrektywa Rady 79/695/EWG z 24 lipca 1979 dotycząca harmonizacji procedur dotyczących dopuszczania towarów do wolnego obrotu⁽⁵⁾, zmieniona po raz ostatni dyrektywą 90/504/EWG⁽⁶⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1224/80 z 28 maja 1980 dotyczące wartości celnej towarów⁽⁷⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 4046/89⁽⁸⁾;
- Dyrektywa Rady 81/177/EWG z 24 lutego 1981 dotycząca harmonizacji procedur wywozowych dla towarów wspólnotowych⁽⁹⁾, zmieniona po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1854/89⁽¹⁰⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3599/82 z 21 grudnia 1982 o odprawie czasowej⁽¹¹⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1620/85⁽¹²⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2763/83 z 26 września 1983 o procedurze przetwarzania towarów pod nadzorem celnym przed ich dopuszczeniem do wolnego obrotu⁽¹³⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 720/91⁽¹⁴⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2151/84 z 23 lipca 1984 dotyczące obszaru celnego Wspólnoty⁽¹⁵⁾, zmienione po raz ostatni przez akty o przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1999/85 z 16 lipca 1985 o procedurze uszlachetniania czynnego⁽¹⁶⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3632/85 z 12 grudnia 1985 określające warunki na jakich osoba może dokonać zgłoszenia celnego⁽¹⁷⁾;

(1) Dz.U. WE nr L 175, z 12.7.1979, str. 1.

(2) Dz.U. WE nr L 186, z 30.6.1989, str. 1.

(3) Dz.U. WE nr L 197, z 3.8.1979, str. 1.

(4) Dz.U. WE nr L 186, z 30.6.1989, str. 1.

(5) Dz.U. WE nr L 205, z 13.8.1979, str. 19.

(6) Dz.U. WE nr L 281, z 12.10.1990, str. 28.

(7) Dz.U. WE nr L 134, z 31.5.1980, str. 1.

(8) Dz.U. WE nr L 388, z 30.12.1989, str. 24.

(9) Dz.U. WE nr L 83, z 30.6.1981, str. 40..

(10) Dz.U. WE nr L 186, z 30.6.1989, str. 1.

- (11) Dz.U. WE nr L 376, z 31.12.1982, str. 1.
- (12) Dz.U. WE nr L 155, z 14.6.1985, str. 54.
- (13) Dz.U. WE nr L 272, z 5.10.1985, str. 54.
- (14) Dz.U. WE nr L 78, z 26.3.1991, str. 9.
- (15) Dz.U. WE nr L 197, z 27.7.1984, str. 1.
- (16) Dz.U. WE nr L 188, z 20.7.1985, str. 1.
- (17) Dz.U. WE nr L 350, z 27.12.1985, str. 1.

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2473/86 z 24 lipca 1986 o procedurze uszlachetniania biernego i standardowego systemu wymiany ⁽¹⁸⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2144/87 z 13 lipca 1987 o długi celny⁽¹⁹⁾, zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 4108/88 ⁽²⁰⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1031/88 z 18 kwietnia 1988 o osobach zobowiązanych do pokrycia długi celny⁽²¹⁾, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1716/90 ⁽²²⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1970/88 z 30 czerwca 1988 o trójstronnym obrocie dokonywanym w ramach procedury uszlachetniania biernego i standardowego obrotu wymiany ⁽²³⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2503/88 z 25 lipca 1988 dotyczące składów celny⁽²⁴⁾, zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2561/90 ⁽²⁵⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2504/88 z 25 lipca 1988 o wolny obszarach celny i składach wolnoctowy⁽²⁶⁾, zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1604/92⁽²⁷⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4151/88 z 21 grudnia 1988 o ustanowieniu przepisów odnoszący się do towarów wprowadzany na obszar celny Wspólnoty ⁽²⁸⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1854/89 z 14 czerwca 1989 o księgowaniu i warunkach płatności należności przywozowy i wywozowy wynikający z długi celny ⁽²⁹⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1855/89 z 14 czerwca 1989 o odprawie czasowej środków transportu ⁽³⁰⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3312/89 z 30 października 1989 o odprawie czasowej pojemników ⁽³¹⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4046/89 z 21 grudnia 1989 o zabezpieczeniu długi celny ⁽³²⁾;

(18) Dz.U. WE nr L 212, z 2.8.1986, str. 1.

(19) Dz.U. WE nr L 201, z 22.7.1987, str. 15.

(20) Dz.U. WE nr L 361, z 29.12.1988, str. 2.

(21) Dz.U. WE nr L 102, z 21.4.1988, str. 5.

(22) Dz.U. WE nr L 160, z 26.6.1990, str. 6.

- (23) Dz.U. WE nr L 174, z 6.7.1988, str. 1.
- (24) Dz.U. WE nr L 225, z 15.8.1988, str. 1.
- (25) Dz.U. WE nr L 246, z 10.9.1990, str. 1.
- (26) Dz.U. WE nr L 225, z 15.8.1988, str. 8.
- (27) Dz.U. WE nr L 173, z 26.6.1992, str. 30.
- (28) Dz.U. WE nr L 367, z 31.12.1988, str. 1.
- (29) Dz.U. WE nr L 186, z 30.6.1989, str. 1.
- (30) Dz.U. WE nr L 186, z 30.6.1989, str. 8.
- (31) Dz.U. WE nr L 321, z 4.11.1989, str. 5.
- (32) Dz.U. WE nr L 388, z 30.12.1989, str. 1.

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1715/90 z 20 czerwca 1990 o informacjach udzielanych przez organy celne państw członkowskich na temat klasyfikacji towarów w nomenklaturze celnej ⁽¹⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2726/90 z 17 września 1990 o wspólnotowej procedurze tranzytu ⁽²⁾; [2]
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 717/91 z 21 marca 1991 o Jednolitym Dokumentie Administracyjnym ⁽³⁾;
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 719/91 z 21 marca 1991 o stosowaniu we Wspólnocie karnetów TIR i karnetów ATA ⁽⁴⁾.

(2) Odniesienia do określonych w ust. 1 aktów prawnych zawartych we wszystkich aktach prawnych Wspólnot, dotyczą niniejszego Kodeksu.

Artykuł 252

- (1) Art. 141, 142 i 143 rozporządzenia (Rady) (EWG) nr 918/83 ⁽⁵⁾ zostają niniejszym uchylone.
- (2) Rozporządzenie (Rady) (EWG) nr 2658/87⁽⁶⁾, zmieniane po raz ostatni rozporządzeniem (Rady) (EWG) nr 3492/91 ⁽⁷⁾, zostaje zmienione w sposób następujący:
 - a) w art. 8, w pierwszym zdaniu po słowie "Komitet" dodaje się następujące wyrazy: "zgodnie z art. 247 Wspólnotowego Kodeksu Celnego";
 - b) pierwsze zdanie art. 10 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie: "Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi zgodnie z art. 247 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, projekt...".
 - c) art. 7 i 11 zostają skreślone.

Artykuł 253

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1994 roku.

Postanowienia Tytułu VIII w Zjednoczonym Królestwie obowiązują od dnia 1 stycznia 1995 roku.

Postanowienia art. 161 i 183 oraz przepis art. 182, o ile dotyczy on powrotnego wywozu, stosowane są jednakże od dnia 1 stycznia 1993 r. jeżeli w wymienionych artykułach występuje odesłanie do postanowień niniejszego kodeksu zanim te przepisy zaczną obowiązywać, uznaje się te odniesienia za dotyczące rozporządzeń i dyrektyw wymienionych w artykule 251.

Rada przeanalizuje kwestię obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi w ramach rynku wewnętrznego przed dniem 1 października 1993 r., na podstawie raportu Komisji dotyczącego stanu dyskusyjna na temat konsekwencji wynikających z kursu wymiany walut, uwzględnianego przy stosowaniu środków wspólnej polityki rolnej. Raport ten będzie zawierać również ewentualne propozycje Komisji, co do których Rada podejmie decyzję zgodnie z postanowieniami Traktatu.

Rada zweryfikuje niniejszy Kodeks na podstawie raportu Komisji przed dniem 1 stycznia 1998 r. w celu dokonania tych zmian, które okażą się potrzebne, w szczególności ze względu na realizację rynku wewnętrznego. Raport ten zawiera w danym wypadku propozycje Komisji, co do których Rada podejmie decyzje, zgodnie z postanowieniami Traktatu.

-
- (1) Dz.U. WE nr L 160, z 26.6.1990, str. 1.
 - (2) Dz.U. WE nr L 262, z 26.9.1990, str. 1.
 - (3) Dz.U. WE nr L 78, z 26.3.1991, str. 1.
 - (4) Dz.U. WE nr L 78, z 26.3.1991, str. 6.
 - (5) Dz.U. WE nr L 105, z 23.4.1983, str. 1.
 - (6) Dz.U. WE nr L 256, z 7.9.1987, str. 1.
 - (7) Dz.U. WE nr L 328, z 30.11.1991, str. 80.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 października 1992.

W imieniu Rady

Przewodniczący

W. WALDEGRAVE

SPIS TREŚCI

TYTUŁ I:	PRZEPISY OGÓLNE	1 do 19
Rozdział 1:	Zakres stosowania i podstawowe definicje	1 do 4
Rozdział 2:	Różne przepisy dotyczące w szczególności praw i obowiązków osób względem prawa celnego	5 do 19
Podrozdział I:	Przedstawicielstwo	5
Podrozdział II:	Decyzje celne	6 do 10
Podrozdział III:	Informacje	11 do 12
Podrozdział IV:	Pozostałe przepisy	13 do 19
TYTUŁ II:	PODSTAWY WYMIARU DLA OPŁAT PRZYWOZOWYCH- I WYWOZOWYCH ORAZ STOSOWANIA INNYCH ŚRODKÓW PRZEWIDZIANYCH W OBROTCIE TOWAROWYM	20 do 36
Rozdział 1:	Taryfa celna Wspólnot Europejskich i klasyfikacja taryfowa towarów	20 do 21
Rozdział 2:	Pochodzenie	22 do 27
Podrozdział I:	Pochodzenie niepreferencyjne	22 do 26
Podrozdział II:	Pochodzenie preferencyjne	27
Podrozdział III:	Wartość celna towarów	28 do 36
TYTUŁ III:	PRZEPISY ODNOŚĄCE SIĘ DO TOWARÓW WPROWADZANYCH NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY PRZED OTRZYMANIEM PRZEZ NIE PRZEZNACZENIA CELNEGO	37 do 57
Rozdział 1:	Wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty	37 do 39
Rozdział 2:	Przedstawienie towarów	40 do 42
Rozdział 3:	Deklaracja skrócona i rozładunek przedstawianych towarów organom celnym	43 do 47
Rozdział 4:	Obowiązek nadania przeznaczenia celnego przedstawionym towarom	48 do 49
Rozdział 5:	Tymczasowe przechowywanie	50 do 53
Rozdział 6:	Przepisy odnoszące się do towarów niewspólnotowych, przywożonych w ramach procedury tranzytowej	54 do 55
Rozdział 7:	Pozostałe przepisy	56 do 57
TYTUŁ IV:	PRZEZNACZENIE CELNE	58 do 182
Rozdział 1:	Postanowienia ogólne	58
Rozdział 2:	Procedury celne	59 do 165
Podrozdział I:	Dopuszczenie towarów do procedury celnej	59 do 78
	A. Zgłoszenia pisemne	62 do 76
	I. Procedura zwykła	62 do 75
	II. Procedury uproszczone	76

	B. Pozostałe zgłoszenia	77
	C. Późniejsza kontrola zgłoszeń (<i>a posteriori</i>)	78
Podrozdział II:	Dopuszczenie do swobodnego przepływu	79 do 83
Podrozdział III:	Procedury zawieszające i procedury celne o gospodarczym znaczeniu	84 do 160
	A. Przepisy wspólne dla kilku procedur	84 do 90
	B. Tranzyt zewnętrzny	91 do 97
	I. Postanowienia ogólne	91 do 92
	II. Szczególne przepisy dotyczące procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego	93 do 97
	C. Skład celny	98 do 113
	D. Uszlachetnianie czynne	114 do 129
	I. Zasady ogólne	114 do 115
	II. Udzielanie zezwolenia	116 do 117
	III. Przeprowadzanie procedury	118 do 122
	IV. Procesy uszlachetniania poza obszarem celnym Wspólnoty	123
	V. Szczególne przepisy dotyczące procedury cel zwrotnych	124 do 128
	VI. Pozostałe przepisy	129
	E. Procedura przekształcenia	130 do 136
	F. Odprawa tymczasowa	137 do 144
	G. Uszlachetnianie bierne	145 do 160
	I. Zasady ogólne	145 do 146
	II. Udzielanie zezwolenia	147 do 148
	III. Przeprowadzanie procedury	149 do 153
	IV. Uszlachetnianie bierne z wykorzystaniem procedury standardowej wymiany	154 do 159
	V. Inne przepisy	160
Podrozdział IV:	Wywóz	161 do 162
Podrozdział V:	Wewnętrzna procedura tranzytowa	163 do 165
Rozdział 3:	Inne przeznaczenie celne	166 do 182
Podrozdział I:	Wolne obszary celne i składy wolnocłowe	166 do 181
	A. Zasady ogólne	166 do 168
	B. Wprowadzanie towarów do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych	169 do 170
	C. Procedura w wolnych obszarach celnych lub składach wolnocłowych	171 do 176
	D. Wyjście towarów z wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych	177 do 181
Podrozdział II:	Reeksport, zniszczenie i zrzeczenie się towarów na korzyść Skarbu Państwa	182
TYTUŁ V:	WYWOŻENIE TOWARÓW Z OBSZARU CELNEGO WSPÓLNOTY	183
TYTUŁ VI:	POSTĘPOWANIE UPRIWILEJOWANE	184 do 188
Rozdział 1:	Zwolnienia	184
Rozdział 2:	Zwroty	185 do 187
Rozdział 3:	Produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza	188

TYTUŁ VII:	DŁUG CELNY	189 do 242
Rozdział 1:	Zabezpieczenie kwoty długu celnego	189 do 200
Rozdział 2:	Powstanie długu celnego	201 do 216
Rozdział 3:	Ściąganie kwoty długu celnego	217 do 232
Podrozdział I:	Zaksięgowanie i podanie do wiadomości dłużnika kwoty należności	217 do 221
Podrozdział II:	Terminy i sposoby uiszczania kwoty należności	222 do 232
Rozdział 4:	Wygaśnięcie długu celnego	233 do 234
Rozdział 5:	Zwrot i umorzenie należności	235 do 242
TYTUŁ VIII:	PRAWO DO ODWOŁANIA	243 do 246
TYTUŁ IX:	POSTANOWIENIA KOŃCOWE	247 do 249
Rozdział 1:	Komitet Kodeksu Celnego	247 do 249
Rozdział 2:	Skutki prawne w państwie członkowskim podjętych działań, wystawionych dokumentów i dokonanych ustaleń podjętych w innym państwie członkowskim	250
Rozdział 3:	Inne postanowienia końcowe	251 do 253

W obecnie obowiązującym prawie wspólnotowym kwestia tzw. sprzedaży bezpośredniej produktów pochodzenia zwierzęcego nie jest regulowana horyzontalnie, ale sektorowo. Różne dyrektywy regulujące określone typy mięsa mają różne zapisy, z reguły traktujące tę kwestię w sposób bardziej lub mniej szczegółowy i bardziej lub mniej restrykcyjny (patrz poprzednia robocza informacja z Misji). W przypadku mięsa czerwonego - w zmienionej i skonsolidowanej wersji dyrektywy 64/433 (dyrektywą 91/497 z 29.07.1991) - art. 1 . 2 (directive shall not apply to the cutting and storage of fresh meat performed in retail shops or in PREMISES ADJACENT TO SALE POINTS, WHERE THE CUTTING AND STORAGE ARE PERFORMED SOLELY FOR THE PURPOSE OF SUPPLYING THE CONSUMER DIRECTLY ON THE SPOT.

Jednocześnie pragniemy wyraźnie przypomnieć, że *acquis* nie dopuszcza możliwości dokonywania uboju trzody i bydła w zakładach, które nie spełniają wymogów odpowiednich dyrektyw (niezależnie od tego, czy mięso zostanie skierowane do sprzedaży bezpośredniej czy wprowadzone do obrotu na jednolitym rynku).

Z analizy ogółu przepisów UE wynika:

- intencja bardzo wąskiego traktowania tego wyjątku, jakim jest sprzedaż bezpośrednia.
- sektorowe, a nie horyzontalne potraktowanie problemu -w przypadku drobiu, królików i dziczyzny *acquis* przewiduje ściśle sprecyzowane derogacje w tym zakresie.

1. Dyrektywa 71 / 118 (drób)

Hodowca drobiu może nie mieć ubojni drobiu jeśli posiada nie więcej niż 10 000 sztuk kurcząt (brojlerów) i zgodnie z art. 3, II może sprzedać drób na najbliższym targu lub sprzedawcy bezpośrednio pod warunkiem , że ów sprzedawca znajduje się w tej samej miejscowości lub na terenie danego okręgu(powiatu). Sprzedawca taki musi sprzedawać drób do konsumenta bezpośredniego.

2. Dyrektywa 91/495 dziczyzna hodowana w systemie fermowym (*gibier d'elevage*). Jest derogacja dotycząca drobnych producentów mięsa króliczego którzy mogą niewielkie ilości królików sprzedawać na najbliższym targu lub do sprzedawcy sprzedającego bezpośrednio konsumentom (końcowym) pod warunkiem , że sprzedawca ten znajduje się na terenie tej samej lub sąsiedniej miejscowości (podobnie jak w przypadku drobiu).

3. Dyrektywa 92/45 w/s dziczyzny upolowanej przez myśliwych. Zgodnie z Art 1 Niewielkie części mięsa dziczyzny większej lub drobnej w całości , jednak nie wypatroszonej myśliwy może sprzedać konsumentowi końcowemu lub sprzedawcy sprzedającego w danej miejscowości konsumentom końcowym.

4. Dyrektywa 64/432 mięso czerwone .

Bydło musi być ubijane bezwzględnie (z uwagi m.in na BSE) w rzeźni (zatwierdzonej) a więc nie podlega sprzedaży bezpośredniej. Natomiast owce, kozy, świnię mogą być ubijane ale do konsumpcji na miejscu (na terenie gospodarstwa -spożycie własne). W żadnym wypadku nie mogą być sprzedawane.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) nr 955/1999
z dnia 13 kwietnia 1999
zmieniające Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 ustanawiające
Wspólnotowy Kodeks Celny

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności zaś jego art. 28, 100A i 113,

uwzględniając propozycję Komisji ⁽¹⁾,

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomicznego-Społecznego ⁽²⁾,

podjmując decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 189 B Traktatu ⁽³⁾,

- (1) Procedura tranzytu zewnętrznego tak jak określona została Rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992, ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽⁴⁾, ma przede wszystkim ułatwiać obrót towarami niewspólnotowymi na obszarze celnym Wspólnoty; potrzeba stosowania tej procedury w powiązaniu z wywozem towarów wspólnotowych musi zostać poddana ocenie w odniesieniu do bardzo różnych sytuacji; należy w każdym przypadku uniknąć sytuacji, w których produkty objęte lub korzystające ze środków obowiązujących w wywozie, mogłyby uchylać się od tych środków lub w nieprawidłowy sposób z nich korzystać, zapewniając aby wspólnotowe ustawodawstwo celne w całej rozciągłości gwarantowało kontrolę i monitorowanie przynajmniej w takim samym stopniu jaki zapewnia to procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego; pozostawiając możliwość korzystania w pewnych sytuacjach z tej procedury należy powierzyć jej zdefiniowanie procedurze Komitetu;
- (2) Wszystkie decyzje podejmowane zgodnie z procedurą komitetu muszą być przejrzyste zarówno dla administracji celnych jak i operatorów ekonomicznych;
- (3) Należy zdefiniować sposób w jaki organy celne zamykają procedurę, w zależności od miejsca, chwili i warunków w jakich procedura zostaje zakończona, w celu dokładniejszego określenia zakresu i zasięgów obowiązków osoby będącej posiadaczem pozwolenia na korzystanie z procedury tranzytu zewnętrznego i zapewnienia że, w przypadku braku informacji pozwalających na określenie zakończenia procedury, osoba posiadająca pozwolenie na korzystanie z procedury pozostaje w pełni odpowiedzialna; w celu zwiększenia bezpieczeństwa i skuteczności procedur tranzytowych, należy poprawić kończenie procedury z zastosowaniem środków operacyjnych i oraz przepisów wykonawczych, które mają zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu, zapewniając w miarę możliwości jak najszybsze zamykanie procedury przez organy celne;
- (4) Należy lepiej zdefiniować zasady dotyczące gwarancji w tranzycie, włącznie z zastosowaniem różnych form gwarancji i przypadków zwolnienia ze składania gwarancji, w szczególności w następstwie zmiany zasięgu tranzytu morskiego; w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony interesów finansowych państw członkowskich i Wspólnoty bez wprowadzania nieproporcjonalnych obciążeń dla użytkowników, gwarancja ta i naliczenie jej wysokości muszą opierać się jednocześnie na uwzględnieniu wiarygodności operatora i ryzyka związanego z towarami; ponadto, pożądane jest bardziej logiczne i lepiej skonstruowane ujęcie przepisów dotyczących gwarancji w tranzycie;
- (5) W celu ochrony dochodów Wspólnoty Europejskiej i państw członkowskich oraz aby zapobiec występowaniu nadużyć w tranzycie, należy wprowadzić progresywne środki dla celów stosowania gwarancji generalnej; tak więc w pierwszej kolejności w przypadku podwyższonego ryzyka wystąpienia nadużyć i gdy zachodzi obawa utraty dochodów można

wprowadzić zakaz obniżania wysokości gwarancji; z drugiej strony, w przypadku stwierdzenia zaistnienia szczególnie krytycznych wyjątkowych sytuacji mogących mieć związek w szczególności z przestępczością zorganizowaną, należy dopuścić możliwość wprowadzenia czasowego zakazu stosowania gwarancji generalnej; stosując tego rodzaju progresywne środki należy uwzględniać szczególną sytuację spełniających szczególne kryteria, które zostaną określone, operatorów ekonomicznych; jeżeli zamiast gwarancji generalnej wymagane jest złożenie gwarancji pojedynczej, wiążące się z tym obciążenia ponoszone przez operatorów powinny zostać zmniejszone poprzez jak największe możliwe uproszczenie;

- (6) Uproszczenia o zasięgu wyłącznie krajowym, dwustronnym lub wielostronnym wprowadzone przez państwa członkowskie na podstawie art. 97 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego zwanego dalej „Kodeksem” są bardzo różne i mogą w niektórych przypadkach stać w sprzeczności z właściwym stosowaniem reguł tranzytu wspólnotowego i potrzebą równego traktowania operatorów ekonomicznych; nie kwestionując korzyści jakie środek ten daje operatorom, należy wprowadzić obowiązek powiadamiania Komisji o uproszczeniach wprowadzonych na tej podstawie w każdym państwie członkowskim, w celu zapewnienia przejrzystości tych środków i oceny ich zgodności z przepisami regulującymi procedury tranzytu wspólnotowego a w szczególności gwarancję;
- (7) Systemy gwarancji stosowane w ramach procedur tranzytu wspólnotowego obejmują jednocześnie dług celny i inne obciążenia nałożone na towary oraz stanowią szczególny przypadek związany z międzynarodowym charakterem procedury i potrzebą zapewnienia pewnej elastyczności przy wyznaczaniu kwoty gwarancji, w zależności od ryzyka i wiarygodności głównego zobowiązanego; wobec tego istnieje potrzeba przystosowania art. 192 Kodeksu;
- (8) Jeżeli obecne brzmienie art. 215 Kodeksu pozwala na określenie miejsca powstania długu celnego, to nie wskazuje, że miejsce to określają organy właściwe dla zaksięgowania długu; ponadto, w przypadku niezakończenia procedury celnej, zasadę określania tego miejsca należy dostosować do potrzeb określenia, na tyle na ile jest to możliwe, miejsca, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie długu celnego;
- (9) Uproszczenie i uczynienie reguł bardziej jasnymi, zarówno dla operatorów jak i funkcjonariuszy celnych, stanowi istotną część planu działania w zakresie tranzytu celnego w Europie; zasady te muszą być również stosowane w odniesieniu do przepisów przyjmowanych zgodnie z procedurą Komitetu;
- (10) Niniejsza zmiana Kodeksu, jak również związane z nią zmiany przepisów wykonawczych, muszą być pomyślane w taki sposób, aby ułatwiały wprowadzenie nowego komputerowego systemu tranzytowego z korzyścią zarówno dla interesu publicznego jak i operatorów ekonomicznych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ DzUWE. nr C 337, z dn. 7.11.1997, str. 52.

⁽²⁾ DzUWE. nr C 27, z dn. 9.03.1998, str. 17.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 1998 (DzUWE. nr C 167, z dn. 1.06.1998, str.99), wspólne stanowisko Rady z dnia 24 września 1998 (DzUWE. nr C 333, z dn. 30.10.1998, str. 65) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 1998 (DzUWE. nr C 98, z dn. 9.04.1999). Decyzja Rady z dnia 29 marca 1999.

⁽⁴⁾ DzUWE. nr L 302, z dn. 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie z ostatnimi zmianami zawartymi w Rozporządzeniu (WE) nr 82/97 (DzUWE. nr L 17, z dn. 21.01.1997, str.1).

Artykuł 1

W Rozporządzeniu (EWG) nr 2913/93 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 91 ust. 1, lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) towarów wspólnotowych, w przypadkach i na warunkach określonych zgodnie z procedurą Komitetu, w celu uniknięcia sytuacji, w których produkty objęte środkami lub korzystające ze środków obowiązujących w wywozie mogłyby unikać tych środków lub bezzasadnie z nich korzystać.”

2. Artykuł 92 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 92

1. Procedura tranzytu zewnętrznego zostaje zakończona, a obowiązki osoby będącej posiadaczem pozwolenia na korzystanie z procedury spełnione, gdy towary umieszczone pod tą procedurą i właściwe dokumenty przedstawione zostaną, zgodnie z przepisami tej procedury, w urzędzie celnym przeznaczenia.

2. Organy celne zamykają procedurę tranzytu zewnętrznego, jeżeli są w stanie stwierdzić, na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie wyjścia i danych dostępnych w urzędzie przeznaczenia, że procedura została w prawidłowy sposób zakończona.”

3. Artykuł 94 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 94

1. Główny zobowiązany powinien złożyć gwarancję w celu zapewnienia pokrycia długu celnego i innych obciążeń mogących powstać w odniesieniu do towaru.

2. Gwarancja jest:

- a) gwarancją pojedynczą obejmującą jedną operację tranzytu; lub
- b) gwarancją generalną obejmującą pewną liczbę operacji tranzytu, jeżeli główny zobowiązany uzyskał pozwolenie organów celnych państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę na złożenie tego typu gwarancji.

3. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 2 lit. b) udzielane jest tylko osobom, które:

- a) mają siedzibę we Wspólnocie;
 - b) regularnie korzystają z procedur tranzytu wspólnotowego lub o których organy celne wiedzą, że są w stanie spełnić obowiązki związane z tymi procedurami
- i
- c) nie popełniły żadnego poważnego naruszenia przepisów celnych lub podatkowych ani nie dokonały powtórnego naruszenia tych przepisów.

4. Osoby, które spełniają wymagania organów celnych w zakresie podwyższonych standardów niezawodności, mogą uzyskać pozwolenie na złożenie gwarancji generalnej w

obniżonej kwocie lub mogą zostać zwolnione ze składania gwarancji. Dodatkowe kryteria udzielania takiego pozwolenia obejmują:

- a) prawidłowe korzystanie z procedur tranzytu wspólnotowego w określonym okresie czasu;
- b) współpracę z organami celnymi
- i
- c) w odniesieniu do zwolnienia ze składania gwarancji, dobrą sytuację finansową, wystarczającą dla spełnienia zobowiązań tych osób.

Szczegółowe zasady dotyczące pozwoleń udzielanych z zastosowaniem niniejszego ustępu określone są zgodnie z procedurą Komitetu.

5. Zwolnienie z gwarancji udzielone z zastosowaniem ust. 4 nie obejmuje operacji zewnętrznego tranzytu wspólnotowego towarów, które uważane są za przedstawiające podwyższone ryzyko.

6. Z uwzględnieniem zasad rządzących ustępem 4, zastosowanie gwarancji generalnej w obniżonej wysokości może, we wspólnotowym tranzycie zewnętrznym, zostać czasowo zabronione, zgodnie z procedurą Komitetu, jako wyjątkowy środek w szczególnych okolicznościach.

7. Z uwzględnieniem zasad rządzących ustępem 4, zastosowanie gwarancji generalnej może, we wspólnotowym tranzycie zewnętrznym, zostać czasowo zabronione, zgodnie z procedurą Komitetu, dla towarów będących, w ramach gwarancji generalnej, przedmiotem nadużyć na wysoką skalę.

4. Artykuł 95 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 95

1. Za wyjątkiem przypadków określanych, w zależności od potrzeb, zgodnie z procedurą Komitetu, nie składa się gwarancji przy:

- a) przewozach drogą powietrzną;
- b) przewozach towarów Renem i reńskimi drogami wodnymi;
- c) przesyłaniu towarów rurociągami;
- d) przewozach dokonywanych przez przedsiębiorstwa kolejowe państw członkowskich.

2. Przypadki, w których dla transportów towarów innymi trasami żeglugowymi niż te, które zostały określone w ust. 1 lit. b), może zostać udzielone zwolnienie od składania gwarancji, określone są zgodnie z procedurą Komitetu.”

5. Artykuł 97 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 97

1. Szczegółowe zasady i tryb działania procedury oraz wyjątki od nich określone są zgodnie z procedurą Komitetu.

2. Pod warunkiem zapewnienia stosowania względem towarów odpowiednich środków przyjętych przez Wspólnotę:

- a) państwa członkowskie mają możliwość wprowadzania w stosunkach między sobą, drogą dwustronnych lub wielostronnych uzgodnień, uproszczonych procedur zgodnych z kryteriami ustalonymi w zależności od okoliczności i mających zastosowanie do pewnych rodzajów obrotu lub do określonych przedsiębiorstw;
- b) każde państwo członkowskie ma możliwość wprowadzenia procedur uproszczonych, mających zastosowanie w pewnych okolicznościach w odniesieniu do towarów, które nie mają być przewożone przez terytorium innego państwa członkowskiego.

3. O wprowadzanych na mocy ust. 2 procedurach uproszczonych powiadamia się Komisję.”

6. W art. 192 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli ustawodawstwo celne przewiduje obowiązek złożenia zabezpieczenia, i z zastrzeżeniem szczególnych przepisów procedury tranzytu określonych zgodnie z procedurą Komitetu, organy celne wyznaczają kwotę tego zabezpieczenia w wysokości równej:”.

7. Artykuł 215 otrzymuje brzmienie:

„1. Dług celny powstaje:

- w miejscu, w którym nastąpiły zdarzenia powodujące powstanie tego długu,
- lub, gdy miejsce to nie może zostać określone, w miejscu w którym organy celne stwierdzą, że towar znajduje się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego,
- lub, gdy towar został umieszczony pod procedurą celną, która nie jest zakończona, i z zastosowaniem pierwszego lub drugiego myślnika miejsca tego nie można określić w wyznaczonym, o ile zaistnieje taka potrzeba, zgodnie z procedurą Komitetu terminie, w miejscu, w którym towary zostały umieszczone pod procedurą lub zostały pod tą procedurą wprowadzone na obszar celny Wspólnoty.

2. Jeżeli informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na stwierdzenie, że dług celny powstał już wtedy, gdy towar znajdował się wcześniej w innym miejscu, uważa się, że dług celny powstał w miejscu, co do którego można stwierdzić, że znajdował się tam w najwcześniejszej chwili, pozwalającej na stwierdzenie istnienia długu celnego.

3. Organami celnymi, o których mowa w art. 217 ust. 1, są organami państwa członkowskiego, w którym dług celny powstał lub uważa się, że powstał zgodnie z niniejszym artykułem.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 13 kwietnia 1999 roku.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

J.M. GIL-ROBLES

W imieniu Rady

Przewodniczący

L. SCHOMERUS

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

Ad. Artykuł 3

Parlament Europejski, Rada i Komisja uznają wagę wymogu związanego z zapobieganiem wyrządzaniu szkód sieci lub jej funkcjonowaniu powodujące niedopuszczalne pogorszenie usług, uwzględniając w szczególności potrzebę ochrony interesów konsumenta.

W związku z tym, odnotowuje że Komisja będzie dokonywać stałej oceny sytuacji, aby określić czy tego rodzaju zagrożenie jest częste i, w podobnym przypadku, w ramach procedury Komitetu znaleźć odpowiednie rozwiązanie, podejmując decyzję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15.

Takie rozwiązanie, o ile okaże się to konieczne, polegało będzie na systematycznym stosowaniu podstawowego wymogu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 lit. b).

Ponadto, Parlament Europejski, Rada i Komisja stwierdzają, że wspomniana wyżej procedura stosowana będzie nie naruszając możliwości przewidzianych w art. 7 ust. 5, i upowszechnienia dobrowolnej certyfikacji i systemu znakowania, co ma przeszkodzić pogorszeniu usług lub wyrządzaniu szkód sieci.

W obecnie obowiązującym prawie wspólnotowym kwestia tzw. sprzedaży bezpośredniej produktów pochodzenia zwierzęcego nie jest regulowana horyzontalnie, ale sektorowo. Różne dyrektywy regulujące określone typy mięsa mają różne zapisy, z reguły traktujące tę kwestię w sposób bardziej lub mniej szczegółowy i bardziej lub mniej restrykcyjny (patrz poprzednia robocza informacja z Misji). W przypadku mięsa czerwonego - w zmienionej i skonsolidowanej wersji dyrektywy 64/433 (dyrektywą 91/497 z 29.07.1991) - art. 1 . 2 (directive shall not apply to the cutting and storage of fresh meat performed in retail shops or in PREMISES ADJACENT TO SALE POINTS, WHERE THE CUTTING AND STORAGE ARE PERFORMED SOLELY FOR THE PURPOSE OF SUPPLYING THE CONSUMER DIRECTLY ON THE SPOT.

Jednocześnie pragniemy wyraźnie przypomnieć, że *acquis* nie dopuszcza możliwości dokonywania uboju trzody i bydła w zakładach, które nie spełniają wymogów odpowiednich dyrektyw (niezależnie od tego, czy mięso zostanie skierowane do sprzedaży bezpośredniej czy wprowadzone do obrotu na jednolitym rynku).

Z analizy ogółu przepisów UE wynika:

- intencja bardzo wąskiego traktowania tego wyjątku, jakim jest sprzedaż bezpośrednia.
- sektorowe, a nie horyzontalne potraktowanie problemu -w przypadku drobiu, królików i dziczyzny *acquis* przewiduje ściśle sprecyzowane derogacje w tym zakresie.

1. Dyrektywa 71 / 118 (drób)

Hodowca drobiu może nie mieć ubojni drobiu jeśli posiada nie więcej niż 10 000 sztuk kurcząt (brojlerów) i zgodnie z art. 3, II może sprzedać drób na najbliższym targu lub sprzedawcy bezpośredniemu pod warunkiem , że ów sprzedawca znajduje się w tej samej miejscowości lub na terenie danego okręgu(powiatu). Sprzedawca taki musi sprzedawać drób do konsumenta bezpośredniego.

2. Dyrektywa 91/495 dziczyzna hodowana w systemie fermowym (gibier d'elevage). Jest derogacja dotycząca drobnych producentów mięsa króliczego którzy mogą niewielkie ilości królików sprzedawać na najbliższym targu lub do sprzedawcy sprzedającego bezpośrednio konsumentom (końcowym) pod warunkiem , że sprzedawca ten znajduje się na terenie tej samej lub sąsiedniej miejscowości (podobnie jak w przypadku drobiu).

3. Dyrektywa 92/45 w/s dziczyzny upolowanej przez myśliwych. Zgodnie z Art 1 Niewielkie części mięsa dziczyzny większej lub drobnej w całości , jednak nie wypatroszonej myśliwy może sprzedać konsumentowi końcowemu lub sprzedawcy sprzedającego w danej miejscowości konsumentom końcowym.

4. Dyrektywa 64/432 mięso czerwone .

Bydło musi być ubijane bezwzględnie (z uwagi m.in na BSE) w rzeźni (zatwierdzonej) a więc nie podlega sprzedaży bezpośredniej. Natomiast owce, kozy, świnie mogą być ubijane ale do konsumpcji na miejscu (na terenie gospodarstwa -spożycie własne). W żadnym wypadku nie mogą być sprzedawane.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 2700/2000

**z dnia 16 listopada 2000r.
zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające
Wspólnotowy Kodeks Celny**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności zaś jego art. 26, art. 95 i art. 133,

uwzględniając propozycję Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego-Społecznego ⁽²⁾,

podjmując decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (2) Art. 253 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽⁴⁾ przewiduje, że Rada przed dniem 1 stycznia 1998r., na podstawie raportu Komisji, do którego będą mogły być dołączone propozycje, przystąpi do ponownego przeanalizowania Kodeksu Celnego w celu wniesienia odpowiednich poprawek, które okazałyby się potrzebne, przede wszystkim ze względu na realizację rynku wewnętrznego.
- (4) Każdy przegląd Kodeksu musi, nie stwarzając jakichkolwiek przeszkód dla międzynarodowego handlu, być okazją do wprowadzenia instrumentów i procedur mających zapobiec nadużyciom, przy czym tak jak zostało to podkreślone we wnioskach Rady z dnia 19 maja 1998 roku, zapobieganie nadużyciom jest jednym z najlepszych środków ochrony pieniędzy podatnika.
- (6) Należy uwzględnić uchwałę Rady z dnia 25 października 1996r. w sprawie uproszczenia i racjonalizacji przepisów i procedur celnych⁽⁵⁾.
- (7) Kompetencje różnych organów w zakresie ustalania kursu walut po wprowadzeniu EURO nie zostały jeszcze określone.
- (11) Należałoby wprowadzić możliwość aby do zgłoszenia celnego dokonywanego z wykorzystaniem technik przetwarzania danych nie musiały być dołączane niektóre dokumenty.
- (13) W celu uproszczenia stosowania procedur uszlachetniania czynnego, przetwarzania pod kontrolą celną i odprawy czasowej należy uelastyczyć obowiązujące przepisy.

⁽¹⁾ Dz.U.WE. nr C 228, z 21.07.1998, str. 8 i
Dz.U.WE. nr C 248E, z 29.08.2000, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U.WE. nr C 101, z 12.04.1999, str. 6.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z 12 marca 1999r. (Dz.U.WE. nr C 175, z 21.06.1999, str.420), wspólne stanowisko Rady z 25 maja 2000r. (Dz.U.WE. nr C 208, z 20.07.2000, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z 5 października 2000r.

⁽⁴⁾ Dz.U.WE. nr L 302, z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie z ostatnimi zmianami zawartymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 955/1999 (Dz.U.WE. nr L 119, z 7.05.1999, str.1).

⁽⁵⁾ Dz.U.WE. nr C 332, z 17.11.1996, str. 1.

- (16) Zgodnie z procedurą Komitetu należy określić dodatkowe przypadki, w których należności w ramach procedury uszlachetniania biernego mają być naliczane na podstawie kosztów operacji.
- (18) W niektórych wolnych obszarach celnych właściwe może okazać się dopuszczenie do spełniania formalności związanych z procedurą składowania celnego i przeprowadzanie kontroli celnej zgodnie z tą procedurą.
- (20) W pewnych okolicznościach korzystanie z preferencji taryfowych ze względu na rodzaj lub szczególne przeznaczenie towaru i zróżnicowane naliczanie należności w ramach uszlachetniania biernego obrotu może być również dopuszczone w przypadku gdy dług celny powstaje z innych przyczyn niż dopuszczenie do wolnego obrotu.
- (22) Przepisy dotyczące miejsca powstania długu celnego powinny zawierać specjalne przepisy stosowane w szczególnych przypadkach, w których wchodząca w grę kwota jest niższa od określonego poziomu.
- (30) W szczególnym przypadku procedur preferencyjnych należy zdefiniować pojęcia błędu organów celnych i dobrej wiary płatnika. Płatnik nie powinien ponosić odpowiedzialności za złe funkcjonowanie systemu spowodowane błędem popełnionym przez organy kraju trzeciego. Jednakże wydanie przez te organy nieprawidłowego świadectwa nie powinno być traktowane za błąd jeżeli świadectwo zostało wystawione na podstawie wniosku zawierającego nieprawidłowe informacje. Należy ocenić niewłaściwy charakter informacji przedstawionych przez eksportera w jego wniosku, z uwzględnieniem wszystkich elementów zawartych w tym wniosku. Płatnik może odwołać się do swojej dobrej wiary jeżeli może udowodnić, że zachował należyłą staranność, o ile w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* nie została opublikowana opinia wyrażająca uzasadnione wątpliwości.
- (32) Należy chronić interesy finansowe Wspólnoty oraz prawa płatnika przed zbyt długimi procedurami sądowymi.
- (35) Należy wprowadzić zawieszenie obowiązku uiszczenia długu celnego w przypadkach gdy dług celny powstał w wyniku usunięcia towaru spod dozoru celnego i jeżeli występuje większa liczba dłużników, co ma umożliwić organom celnym wszczęcie procedury pokrycia należności w pierwszej kolejności przeciw określonemu dłużnikowi.
- (37) Należy przyjąć przepisy niezbędne dla stosowania rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999r. określającą zasady wykonywania uprawnień wykonawczych Komisji ⁽¹⁾.
- (38) W związku z powyższym wprowadza się zmiany w rozporządzeniu (EWG) nr 2913/92.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2913/93 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 4 pkt. 24 otrzymuje następujące brzmienie:

⁽¹⁾ Dz.U.WE. nr L 184, z 17.07.1999, str. 23.

„24) procedura Komitetu: procedurę, o której mowa w art. 247 i art. 247a lub art. 248 i art. 248a;”

2. W art. 35 pierwszy akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli elementy służące do określenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna, kurs wymiany, który ma być zastosowany, powinien być taki, jaki został we właściwej formie opublikowany przez właściwe w tej materii organy. ”

3. W art. 77 obecny tekst staje się ust. 1 i dodaje się następujący ustęp:

„2. Jeżeli zgłoszenie celne dokonywane jest z zastosowaniem metod informatycznych, organy celne mogą zezwolić na to aby dokumenty towarzyszące, o których mowa w art. 62 ust. 2, nie były przedstawiane wraz ze zgłoszeniem. W takim przypadku dokumenty te przechowuje się do dyspozycji organów celnych.”

4. W art. 115 ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Środki mające na celu zakaz stosowania przepisu ust. 1, uzależnienie tego od pewnych warunków lub ułatwienie tego stosowania, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu.”

5. Do art. 117 lit. c) dodaje się następujące zdanie:

„Przypadki, w których warunki ekonomiczne uważa się za spełnione, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.”

6. Art. 124 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 124

1. System ceł zwrotnych może być stosowany wobec wszystkich towarów. Jednakże nie może być on stosowany w przypadkach gdy, w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do wolnego obrotu:

- przywożone towary podlegają ograniczeniom ilościowym w przywozie,
- przywożone towary korzystają ze środka taryfowego w ramach kontyngentów,
- przywożone towary podlegają przedstawieniu świadectwa przywozowego lub wywozowego przewidzianego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, lub

2. Ponadto, nie jest możliwe udzielenie jakiegokolwiek zwrotu należności przywozowych w ramach systemu ceł zwrotnych jeżeli, w chwili przyjęcia zgłoszenia do wywozu produktów kompensacyjnych, produkty te podlegają przedstawieniu świadectwa przywozowego lub wywozowego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej lub jeżeli dla tych produktów został wyznaczony zwrot lub podatek wywozowy.

3. Derogacje od przepisów ust. 1 i 2 mogą zostać wprowadzone zgodnie z procedurą Komitetu.”

7. Art. 131 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 131

Przypadki i szczególne warunki stosowania procedury przetwarzania pod kontrolą celną określane są zgodnie z procedurą Komitetu.”

8. Do art. 133 lit. e) dodaje się następujące zdanie:

„Przypadki, w których warunki ekonomiczne uważa się za spełnione, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.”

9. Art. 142 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 142

1. Pozwolenie na zastosowanie procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych udzielane jest dla towarów, które nie są wymienione w przepisach przyjętych zgodnie z art. 141 lub które, będąc w nich wymienione, nie spełniają wszystkich określonych w nich warunków dla udzielenia pozwolenia na odprawę czasową z całkowitym zwolnieniem.

2. Wykaz towarów, wobec których nie może być stosowana procedura odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych, jak również warunki stosowania tej procedury, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.”

10. Do art. 153 dodaje się następujący akapit:

„Niezależnie od przepisów art. 151, przypadki i szczególne warunki dopuszczania towarów w następstwie procedury uszlachetniania biernego do wolnego obrotu, przyjmując za podstawę naliczania należności przy stosowaniu Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich koszty procesu uszlachetnienia, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.”

11. W art. 167 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Z wyjątkiem wolnych obszarów celnych wyznaczonych zgodnie z art. 168a, wolne obszary celne powinny być ogrodzone. Państwa członkowskie wyznaczają miejsca wejścia i wyjścia w każdym z wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych.”

12. W art. 168 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Granice i miejsca wejścia i wyjścia z wolnych obszarów celnych, z wyjątkiem wolnych obszarów celnych wyznaczonych zgodnie z art. 168a, oraz składów wolnocłowych podlegają dozorowi organów celnych.”

13. Między art. 168 i punktem B („Wprowadzanie towarów do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych”) wprowadza się następujący artykuł:

„Artykuł 168 a

1. Organy celne mogą wyznaczyć wolne obszary celne, w których przeprowadza się kontrole i spełnia formalności celne oraz stosuje się przepisy dotyczące długu celnego zgodnie z procedurą składu celnego.

Przepisów art. 170, art. 176 i art. 180 nie stosuje się wobec w ten sposób wyznaczonych wolnych obszarów celnych.

2. Odniesienia do wolnych obszarów celnych w art. 37, art. 38 i art. 205 nie dotyczą wolnych obszarów celnych, o których mowa w ust. 1.”

14. Art. 212a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 212 a

Jeżeli ustawodawstwo celne przewiduje preferencje taryfowe dla towaru ze względu na jego rodzaj lub szczególne przeznaczenie, całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywozowych lub należności wywozowych na mocy art. 21, art. 145 lub art. 184-187, takie preferencje lub zwolnienia stosuje się również w przypadkach powstania długu celnego na mocy art. 202-205, art. 210 lub art. 211, jeżeli zachowanie osoby zainteresowanej nie nosi znamion oszustwa ani ewidentnego zaniedbania i udowodni ona, że pozostałe warunki wymagane dla zastosowania preferencji lub zwolnienia pozostają łącznie spełnione.”

15. Do art. 215 dodaje się następujący ustęp:

„4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał na mocy art. 202 w innym państwie członkowskim, to uważa się, że dług celny powstał w państwie członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie, jeżeli kwota długu jest niższa od 5000 EURO.”

16. W art. 220 ust. 2 lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) kwota należności prawnie należnych nie została zaksięgowana w następstwie błędu samych organów celnych, który to błąd nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez płatnika działającego w dobrej wierze i przestrzegającego przepisów obowiązujących w zakresie zgłoszenia celnego.

Jeżeli preferencyjny status towaru potwierdzony został w ramach systemu współpracy administracyjnej z udziałem organów kraju trzeciego, wydanie przez te organy świadectwa, o ile stwierdzono jego nieprawidłowość, stanowi błąd, którego w racjonalny sposób nie można było wykryć w rozumieniu pierwszego akapitu.

Jednakże wydanie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi błędu jeżeli świadectwo zostało wystawione na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku gdy, w szczególności, jest oczywiste, że organy wydające świadectwo wiedziały lub powinny wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych dla korzystania z preferencji.

Płatnik może powołać się na dobrą wiarę jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należyłą staranność aby upewnić się czy spełnione zostały wszystkie warunki korzystania z preferencji.

Jednakże płatnik nie może powoływać się na dobrą wiarę jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* opinię wyrażającą uzasadnione wątpliwości odnośnie prawidłowego stosowania preferencyjnej procedury przez kraj korzystający”.

17. W art. 221 ust. 3 zastępuje się następującymi ustępami:

3. Powiadomienia dłużnika nie może nastąpić po upływie 3 lat, licząc od dnia powstania długu celnego. Bieg tego terminu zostaje zawieszony z chwilą złożenia odwołania w rozumieniu art. 243 na czas trwania procedury odwoławczej.

4. Jeżeli dług celny powstał na skutek czynu podlegającego, w chwili popełnienia, **sądowym** sankcjom karnym, dłużnika można powiadomić, na warunkach przewidzianych obowiązującymi przepisami, po upływie terminu 3 lat, o którym mowa w ust. 3.”

18. W art. 222 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Zgodnie z procedurą Komitetu mogą zostać określone przypadki i warunki, w **których** obowiązek uiszczenia należności przez dłużnika zostaje odroczony:

- jeżeli wniosek o umorzenie należności zostanie złożony zgodnie z przepisami art. 236, art. 238 lub art. 239, lub
- jeżeli towar został zajęty w celu jego późniejszej konfiskaty, zgodnie z przepisem drugiego myślnika art. 233 lit. c) lub art. 233 lit. d), lub
- jeżeli dług celny powstał z zastosowaniem art. 203 i istnieje większa liczba dłużników.”

19. Art. 247, art. 248 i art. 249 zastępuje się następującymi artykułami:

„Artykuł 247

Środki konieczne do wprowadzenia w życie niniejszego Kodeksu, wraz ze środkami koniecznymi do wprowadzenia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 184, z wyjątkiem tytułu VIII i z zastrzeżeniem art. 9 i art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87^(*), jak również art. 248 niniejszego rozporządzenia, zostaną wydane zgodnie z procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 247a ust. 2, , w poszanowaniu międzynarodowych zobowiązań przyjętych przez Wspólnotę.

Artykuł 247 a

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej „Komitetem”.
 2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się przepisy art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z poszanowaniem postanowień art. 8 tej decyzji.
- Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 3 miesiące.
3. Komitet przyjmie swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 248

Środki konieczne do wprowadzenia w życie art. 11, art. 12 i art. 21 zostaną wydane zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 248a ust. 2.

Artykuł 248 a

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej „Komitetem”.
 2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się przepisy art. 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE.
- Okres, o którym mowa w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi 3 miesiące.
3. Komitet przyjmie swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 249

Komitet może rozpatrywać każdą sprawę dotyczącą ustawodawstwa celnego, która zostanie wniesiona przez Przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela jednego z państw członkowskich.

(*)Dz.U.WE. nr L 256, z 7.09.1987, str. 1.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 2000 roku.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

N. FONTAINE

W imieniu Rady

Przewodniczący

R. SCHWARTZENBERG

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) Nr 2454/93
z dn. 2 lipca 1993r.
określające niektóre przepisy wykonawcze do Rozporządzenia
Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego
Wspólnotowy Kodeks Celny

[Fragment pierwotnego brzmienia Rozporządzenia Komisji (EWG) 2454/93, do którego odnoszą się postanowienia art. 64 § 3a i § 3b oraz art. 225 projektowanej ustawy]

Artykuł 201

1. Zgłoszenie musi zostać złożone w urzędzie celnym, w którym przedstawiono towary. Może zostać ono złożone przy przedstawieniu towarów.
2. Organy celne mogą udzielić zgody aby zgłoszenie zostało złożone zanim zgłaszający będzie mógł przedstawić im towary. W takim przypadku, organy celne mogą wyznaczyć termin tego przedstawienia, określony w zależności od okoliczności. Po upływie tego terminu, zgłoszenie uważana się za niezłożone.
3. Jeżeli zgłoszenie zostało złożone zanim towary, do których się ono odnosi, przybyły do urzędu celnego lub w inne, wyznaczone przez władze celne, miejsce, to może ono zostać przyjęte jedynie po przedstawieniu towarów organom celnym.

Artykuł 859

Za nie mające faktycznego wpływu na właściwe funkcjonowanie składowania czasowego lub procedury celnej w rozumieniu Artykułu 204 ustęp 1 Kodeksu uważa się następujące uchybienia pod warunkiem:

- że nie stanowią one próby usunięcia towaru spod dozoru celnego,
- że nie są spowodowane wyraźnym zaniedbaniem ze strony zainteresowanego,
- że wszystkie formalności potrzebne w celu uregulowania sytuacji towaru zostały spełnione a posteriori:

- 1) przekroczenie terminu, w którym towar powinien otrzymać jedno z przeznaczeń celnych przewidzianych w ramach składowania czasowego lub danej procedury celnej, jeżeli przedłużenie terminu mogło zostać udzielone gdyby ubiegano się o nie w terminie;
- 2) jeżeli chodzi o towar umieszczony pod procedurą tranzytową, przekroczenie terminu w którym towar musi zostać przedstawiony w urzędzie celnym przeznaczenia, jeżeli towar ten został przedstawiony w terminie późniejszym;
- 3) jeżeli chodzi o towar umieszczony pod procedurą składowania czasowego lub procedurą składu celnego, zabiegi dokonane bez zezwolenia organów celnych, w przypadku gdy zezwolenie to mogło zostać udzielone jeżeli by się o nie ubiegano;
- 4) jeżeli chodzi o towar umieszczony pod procedurą odprawy czasowej, użycie tego towaru w warunkach innych niż określone w zezwoleniu, pod warunkiem że na użycie to w przypadku złożenia wniosku mogło zostać udzielone zezwolenie;
- 5) jeżeli chodzi o towar składowany czasowo lub umieszczony pod procedurą celną, przemieszczenie go bez zezwolenia w przypadku gdy może on zostać przedstawiony na żądanie organów celnych;
- 6) jeżeli chodzi o towar składowany czasowo lub umieszczony pod procedurą celną, wyprowadzenie tego towaru poza obszar celny Wspólnoty lub jego wprowadzenie do wolnego obszaru celnego bądź składu wolnocłowego bez spełnienia niezbędnych formalności;
- 7) jeżeli chodzi o towar korzystający z preferencji taryfowych ze względu na jego przeznaczenie, odstąpienie go bez pisemnego powiadomienia służb celnych, podczas gdy nie otrzymał on jeszcze przewidzianego przeznaczenia, z chwilą gdy:
 - a) w ewidencji towarowej prowadzonej przez odstępującego wykazany jest fakt odstąpienia i gdy
 - b) odstępujący jest posiadaczem zezwolenia odnoszącego się do danych towarów.

Artykuł 201

1. Zgłoszenie musi zostać złożone w urzędzie celnym, w którym przedstawiono towary. Może zostać ono złożone przy przedstawieniu towarów.
2. Organy celne mogą udzielić zgody aby zgłoszenie zostało złożone zanim zgłaszający będzie mógł przedstawić im towary. W takim przypadku, organy celne mogą wyznaczyć termin termin tego przedstawienia, określony w zależności od okoliczności. Po upływie tego terminu, zgłoszenie uważana się za niezłożone.
3. Jeżeli zgłoszenie zostało złożone zanim towary, do których się ono odnosi, przybyły do urzędu celnego lub w inne, wyznaczone przez władze celne, miejsce, to może ono zostać przyjęte jedynie po przedstawieniu towarów organom celnym.

Artykuł 859

Za nie mające faktycznego wpływu na właściwe funkcjonowanie składowania czasowego lub procedury celnej w rozumieniu Artykułu 204 ustęp 1 Kodeksu uważa się następujące uchybienia pod warunkiem:

- że nie stanowią one próby usunięcia towaru spod dozoru celnego,
- że nie są spowodowane wyraźnym zaniedbaniem ze strony zainteresowanego,
- że wszystkie formalności potrzebne w celu uregulowania sytuacji towaru zostały spełnione a posteriori:

1) przekroczenie terminu, w którym towar powinien otrzymać jedno z przeznaczeń celnych przewidzianych w ramach składowania czasowego lub danej procedury celnej, jeżeli przedłużenie terminu mogło zostać udzielone gdyby ubiegano się o nie w terminie;

2) jeżeli chodzi o towar umieszczony pod procedurą tranzytową, przekroczenie terminu w którym towar musi zostać przedstawiony w urzędzie celnym przeznaczenia, jeżeli towar ten został przedstawiony w terminie późniejszym;

3) jeżeli chodzi o towar umieszczony pod procedurą składowania czasowego lub procedurą składu celnego, zabiegi dokonane bez zezwolenia organów celnych, w przypadku gdy zezwolenie to mogło zostać udzielone jeżeli by się o nie ubiegano;

4) jeżeli chodzi o towar umieszczony pod procedurą odprawy czasowej, użycie tego towaru w warunkach innych niż określone w zezwoleniu, pod warunkiem że na użycie to w przypadku złożenia wniosku mogło zostać udzielone zezwolenie;

5) jeżeli chodzi o towar składowany czasowo lub umieszczony pod procedurą celną, przemieszczenie go bez zezwolenia w przypadku gdy może on zostać przedstawiony na żądanie organów celnych;

6) jeżeli chodzi o towar składowany czasowo lub umieszczony pod procedurą celną, wyprowadzenie tego towaru poza obszar celny Wspólnoty lub jego wprowadzenie do wolnego obszaru celnego bądź składu wolnocłowego bez spełnienia niezbędnych formalności;

7) jeżeli chodzi o towar korzystający z preferencji taryfowych ze względu na jego przeznaczenie, odstąpienie go bez pisemnego powiadomienia służb celnych, podczas gdy nie otrzymał on jeszcze przewidzianego przeznaczenia, z chwilą gdy:

a) w ewidencji towarowej prowadzonej przez odstępującego wykazany jest fakt odstąpienia

i gdy

b) odstępujący jest posiadaczem zezwolenia odnoszącego się do danych towarów.

Numer Celex: 301R0993

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 roku zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 określające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny

Dz.U. WE nr L 141, s. 1, 2001/05/28

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 993/2001

z dnia 4 maja 2001 roku

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 określające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny

(Tekst związany z EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 roku ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (1), po raz ostatni zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 (2), a w szczególności jego artykuł 247,

a także biorąc pod uwagę co następuje:

(1) Do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (3), po raz ostatni zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2787/2000 (4) należy wprowadzić przepisy prawa służące rozwojowi, uzupełnieniu i gdzie zachodzi taka potrzeba, aktualizacji istniejących ram prawnych dla skomputeryzowanej procedury tranzytowej.

(2) Wymiana informacji pomiędzy władzami celnymi w urzędach wyjściowych i urzędach tranzytowych przy zastosowaniu technologii informatycznych i sieci komputerowych spowoduje bardziej skuteczną kontrolę operacji tranzytowych, uwalniając jednocześnie przewoźników od formalności polegającej na przedstawianiu awiza tranzytowego w każdym urzędzie tranzytowym.

(3) Dla monitorowania stosowania całościowej gwarancji i rezygnacji z gwarancji konieczne jest ustalenie przypuszczalnej kwoty ceł i innych opłat związanych z każdą operacją tranzytową w przypadkach, gdy dane potrzebne do tych obliczeń nie są dostępne. Władze celne powinny jednak być upoważnione do oszacowania innej wielkości na podstawie innych informacji, jakie mogą im być znane.

(4) W przypadku gwarancji monitorowanych przez skomputeryzowany system tranzytowy powinno być możliwa rezygnacja z przedstawiania papierowych dokumentów gwarancyjnych w urzędzie wyjściowym.

(5) W przypadku skomputeryzowanej kontroli jednostkowej gwarancji za pomocą poręczeń jest rzeczą odpowiednią, by zobowiązać gwaranta do dostarczenia urzędowi gwarancji wszelkich wymaganych informacji na temat wydanych poręczeń.

(6) W celu maksymalizacji korzyści ze skomputeryzowanego systemu tranzytowego, jakie osiągnąć mogą władze celne i operatorzy gospodarczy, jest rzeczą właściwą, aby rozszerzyć również na upoważnionego odbiorcę obowiązek wymiany informacji z urzędem docelowym przy zastosowaniu techniki automatycznego przetwarzania danych.

(7) Skomputeryzowane otoczenie pozwoli na znaczące skrócenie aktualnych terminów wszczęcia procedury dochodzeniowej.

(8) Dostęp do elektronicznych danych tranzytowych zostanie ułatwiony poprzez wydrukowanie numeru porządkowego ruchu (MRN) jako standardowego kodu kreskowego na tranzytowym dokumencie towarzyszącym, co sprawi, że procedura ta będzie szybsza i bardziej wydajna.

(9) Dział III części II rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, dotyczący składowania celnego, wewnętrznego przetwarzania, przetwarzania pod kontrolą władz celnych, czasowego importu i przetwarzania zewnętrznego, powinien zostać uproszczony i zrationalizowany. Rozdział I działu V, który dotyczy stref wolnocłowych i składów wolnocłowych, powinien zostać zastąpiony.

(10) Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 (dalej nazywane „Kodeksem”), ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000, stwarza podstawy, by warunki dostępu do niektórych procedur uczynić bardziej giętkimi poprzez zastąpienie spisu przez zbadanie warunków gospodarczych w przypadku przetwarzania pod kontrolą władz celnych, poprzez koncentrację badania warunków gospodarczych przed wydaniem zezwolenia na wewnętrzne przetwarzanie na towarach wrażliwych oraz - w przypadku przetwarzania zewnętrznego - poprzez poszerzenie stosowania metody opodatkowania opartej na koszcie przetworzenia.

(11) Wzajemne zależności pomiędzy rozwiązaniami w zakresie wewnętrznego przetwarzania a systemem refundacji eksportowych w sektorze produktów i towarów rolnych wymagają bardziej szczegółowych przepisów w związku z obniżką dotacji eksportowych uzgodnioną w ramach Światowej Organizacji Handlu.

(12) Cały zespół przepisów dotyczących procedur celnych o oddziaływaniu gospodarczym powinien zostać zrationalizowany przy uwzględnieniu faktu, że w każdej z pięciu procedur celnych o oddziaływaniu gospodarczym zastosowanie ma pewna liczba takich samych przepisów. W celu uniknięcia powtarzania przepisów, przepisy wspólne dla dwóch lub większej liczby procedur powinny być zawarte w jednym rozdziale. Dotyczy to zwłaszcza zezwoleń - łącznie z tymi angażującymi kilka administracji - i uproszczonych rozwiązań w zakresie zezwoleń, rejestrów zapasów, stóp dochodu, odsetek odszkodowawczych, metod wypełniania zobowiązań, transferów i współpracy administracyjnej, a także zharmonizowanej struktury dla formularzy wniosków i zezwoleń. W celu wprowadzenia większej elastyczności w przepisach proceduralnych należy przewidzieć możliwość przyznawania pod pewnymi warunkami zezwolenia z mocą wsteczną na okres jednego roku.

(13) Kodeks, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000, stwarza również podstawy, aby umożliwić państwom członkowskim wyznaczenie wolnych stref, w których będą przeprowadzane kontrole i formalności celne oraz będą stosowane przepisy dotyczące długu celnego zgodnie z wymogami procedury składowania celnego. Wolne strefy powinny zatem być odróżnione stosownie do typu kontroli, jakiej podlegają.

(14) Należy poprawić przejrzystość wszystkich przepisów poprzez bardziej rygorystyczną strukturę i większą zwięzłość przepisów oraz poprzez unikanie w miarę możliwości nakładania się przepisów celnych i rolnych.

(15) Należy znacząco zmniejszyć liczbę załączników. Niektóre z nich należy włączyć w tekst podstawowy (numery 69a, 74, 95); inne należy połączyć (67 i 68; 70, 75a, 81, 82, 84, 98 i 106; 71, 72 i 83; 85, 86, 88, 89 i 107); kolejną grupę należy wreszcie usunąć, ponieważ treść tych załączników ma raczej charakter wyjaśniający, ilustracyjny lub przykładowy. Należy stworzyć dwa nowe załączniki (70 i 73).

(16) Handel międzynarodowy używaną i pakowaną odzieżą przeżywa szybki rozwój. Aby ułatwić taki handel, jest rzeczą właściwą, by określić regułę pochodzenia obowiązującą dla używanej odzieży i innych używanych artykułów, które zostały zebrane i spakowane. Reguła przyjęta przez komitet ds. reguł pochodzenia WTO w kontekście międzynarodowej harmonizacji niepreferencyjnych reguł pochodzenia (Porozumienie WTO w sprawie reguł pochodzenia) opiera określenie pochodzenia używanej odzieży i innych używanych artykułów na pojęciu ostatniej znaczącej transformacji.

(17) Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 należy zatem odpowiednio zmienić.

(18) Działania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu pozostają w zgodzie z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 zostaje zmienione w następujący sposób:

1. Artykuł 220 ust. 1 zostaje zmieniony w następujący sposób:

a) w punkcie b) sformułowanie „drugi akapit artykułu 556 ust. 1” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 508 ust. 1”;

b) w punktach c) i d) po sformułowaniu „pisemne zezwolenie dla danej procedury celnej” dodane zostaje sformułowanie „lub kopia wniosku o wydanie zezwolenia, jeżeli zastosowanie ma artykuł 508 ust. 1”;

c) w punkcie e) sformułowanie „drugi akapit artykułu 751 ust. 1” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 508 ust. 1”.

2. Artykuł 229 ust. 1 zostaje zmieniony w następujący sposób:

a) w zdaniu wprowadzającym sformułowanie „artykuł 696” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 497 ust. 3, drugi akapit”;

b) w punkcie a) pierwszy i drugi akapit zostają zastąpione następującym tekstem:

„-zwierzęta do okresowego pędzenia lub do wypasu lub do wykonywania prac lub transportu oraz pozostałe towary spełniające warunki określone w artykule 567 lit. b), drugi akapit, punkt a),

- opakowania, o których mowa w artykule 571 lit. a), opatrzone stałymi, nieusuwalnymi oznaczeniami osoby działającej poza terytorium celnym Wspólnoty;”;

c) w punkcie a), w czwartym akapicie, sformułowanie „artykuł 671 ust. 2 lit. c)” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 569”.

3. Artykuł 232 ust. 1 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„1. Następujące przedmioty, jeżeli nie zostały pisemnie lub ustnie zadeklarowane władzom celnym, będą uważane za zadeklarowane do czasowego importu poprzez akt, o którym mowa w artykule 233, stosownie do artykułu 579:

a) rzeczy osobiste oraz towary do uprawiania sportów importowane przez podróżnych zgodnie z artykułem 563;

b) środki transportu, o których mowa w artykułach od 556 do 561;

c) materiały niezbędne żeglarzom używane na łodziach w międzynarodowym ruchu morskim stosownie do artykułu 564 lit. a).”

4. Następujący ustęp 1c zostaje wprowadzony do artykułu 251:

„1c. Kiedy przyznane zostaje zezwolenie z mocą wsteczną zgodnie z:

- artykułem 294 dla wprowadzenia do wolnego obrotu przy uprzywilejowanym traktowaniu taryfowym lub przy obniżonej albo zerowej stawce cła w związku z użytkowaniem docelowym towarów, lub

- artykułem 508 dla procedury celnej o oddziaływaniu gospodarczym”.

5. W artykułach 268 ust. 3 i 269 ust. 3 sformułowanie „artykuły od 529 do 534” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 524”.

6. W artykule 270 ust. 1, trzeci akapit, sformułowanie „artykuły od 497 do 502” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuły 497, 498 i 499”.

7. W artykule 272 ust. 2 sformułowanie „artykuły od 529 do 534” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 524”.

8. W artykule 275 ust. 1 sformułowanie „drugi akapit artykułu 556 ust. 1” zostaje zastąpione sformułowaniem „artykuł 508 ust. 1”.

9. W części 1 dziale IX rozdziale 3 następujący wprowadzony zostaje następujący podrozdział po artykule 277:

„Podrozdział 4

Postanowienia wspólne

Artykuł 277a

Jeżeli tej samej osobie zostały udzielone dwa lub więcej zezwoleń dotyczących procedur celnych o oddziaływaniu gospodarczym i jedna procedura zostaje wypełniona poprzez deklarację do innej procedury przy użyciu lokalnej procedury celnej, nie należy wymagać deklaracji uzupełniającej”.

10. Artykuł 278 ust. 3 lit. d) zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„d) w przypadku wspólnotowych towarów rolnych, o których mowa w artykule 524, zadeklarowanych do procedury składowania celnego nie będzie stosowała się żadna uproszczona procedura”.

11. W artykule 313 ust. 2 punkty b) i c) zostają zastąpione następującym tekstem:

„b) towary w tymczasowym składowaniu lub w wolnej strefie kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 lub w wolnym składzie;

c) towary podlegające procedurze zawieszającej lub w wolnej strefie kontroli typu II w rozumieniu artykułu 799”.

12. Artykuł 313a ust. 1 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„1. Regularna obsługa żeglugowa oznacza regularną obsługę przewożenia towarów na okrętach, które kursują tylko pomiędzy portami mieszczącymi się w obszarze celnym Wspólnoty i nie mogą przybywać, wyruszać ani zawijać w żadnych miejscach poza tym terytorium ani w wolnej strefie kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 portu w tym obszarze”.

13. Artykuł 313b zostaje zmieniony w następujący sposób:

a) Pierwszy akapit ustępu 3 lit. d) zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„- na trasach, dla których wymagane jest zezwolenie, niemożliwe będzie zawijanie do żadnego portu w kraju trzecim ani w żadnej wolnej strefie kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 w porcie w obszarze celnym Wspólnoty, i że nie będzie dokonywany żaden przeładunek na pełnym morzu, oraz że,”;

b) Ustęp 7 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„7. Jeżeli okręt tego typu, o którym mowa w artykule 313a ust. 1, jest zmuszony przez okoliczności, na które nie ma wpływu, do przeladunku na morzu lub czasowego zawinięcia do portu kraju trzeciego lub wolnej strefy kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 w porcie w obszarze celnym Wspólnoty, firma żeglugaowa bezzwłocznie poinformuje władze celne następnego portu o zawinięciu w trakcie rozkładowej trasy okrętu”.

14. W artykule 322 ust. 2 usunięte zostaje sformułowanie „w rozumieniu artykułu 670”.

15. W artykule 346 ust. 1 dodany zostaje następujący trzeci akapit:

„Gdy jednak dane gwarancyjne są wymieniane pomiędzy urzędem gwarancji a urzędem wyjściowym przy zastosowaniu techniki informatycznej i sieci komputerowych, oryginał instrumentu gwarancyjnego zostanie zatrzymany w urzędzie wyjściowym”.

16. W artykule 347 wprowadzony zostaje ustęp 3a:

„3a. Gdy urząd gwarancji wymienia dane gwarancyjne z urzędem wyjściowym przy zastosowaniu techniki informatycznej i sieci komputerowych, gwarant dostarczy temu urzędowi wszelkich wymaganych szczegółowych informacji na temat poszczególnych poręczeń gwarancyjnych, jakie wydał, zgodnie z metodami określonymi przez władze celne”.

17. Artykuł 359 ust. 2 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„2. Przewoźnik przedstawi awizo tranzytowe sporządzone na formularzu odpowiadającym wzorowi zamieszczonemu w załączniku 46 każdemu urzędowi tranzytowemu, gdzie awizo to zostanie zatrzymane. Gdy jednak dane tranzytowe są wymieniane pomiędzy urzędem wyjściowym a urzędem tranzytowym przy zastosowaniu techniki informatycznej i sieci komputerowych, awizo tranzytowe nie będzie przedstawiane”.

18. W artykule 365 wprowadzony zostaje ustęp 1a:

„1a. Gdy postanowienia sekcji 2 podsekcji 7 mają zastosowanie i władze celne wyjściowego państwa członkowskiego nie otrzymały wiadomości „awizo przybycia” w terminie, w jakim towary muszą zostać przedstawione w urzędzie docelowym, władze te poinformują kierownika i zwrócą się do niego o dostarczenie dowodu, że procedura zakończyła się”.

19. W artykule 366 ust. 1 dodany zostaje następujący trzeci akapit:

„Gdy zastosowanie mają postanowienia sekcji 2 podsekcji 7, władze celne podejmą również bezzwłocznie procedurę dochodzeniową za każdym razem, gdy nie otrzymają wiadomości „awizo przybycia” w terminie, w jakim towary muszą zostać przedstawione w urzędzie docelowym, lub wiadomości „wyniki kontroli” w przeciągu sześciu dni od otrzymania wiadomości „awizo przybycia””.

20. Wprowadzony zostaje następujący artykuł 368a:

„Artykuł 368a

Gdy urząd gwarancji i urząd wyjściowy są zlokalizowane w różnych państwach członkowskich, wiadomości używane do wymiany danych gwarancyjnych będą odpowiadały strukturze i szczegółowym wskazaniom określonym we wzajemnym porozumieniu przez władze celne”.

21. Artykuł 369 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„W momencie zwolnienia towarów urząd wyjściowy przekaze szczegółowe informacje na temat wspólnotowej operacji tranzytowej deklarowanemu urzędowi docelowemu przy użyciu wiadomości „dokument spodziewanego przybycia” oraz każdemu deklarowanemu urzędowi tranzytowemu przy użyciu wiadomości „dokument spodziewanego tranzytu”. Wiadomości te opierać się będą na danych wziętych z deklaracji tranzytowej, w razie potrzeby poprawionych i uzupełnionych. Wiadomości te będą odpowiadać strukturze i szczegółowym wskazaniom określonym we wzajemnym porozumieniu przez władze celne”.

22. Wprowadzony zostaje następujący artykuł 369a:

„Artykuł 369a

Urząd tranzytowy odnotuje przyjazd przy wiadomości „dokument spodziewanego tranzytu” otrzymanej od urzędu wyjściowego. Wszelkie inspekcje towarów będą przeprowadzane przy użyciu wiadomości „dokument spodziewanego tranzytu” jako podstawy takiej inspekcji. O przejeździe powiadomiony zostanie urząd wyjściowy przy zastosowaniu wiadomości „powiadomienie przekroczenia granicy”. Wiadomość ta będzie odpowiadała strukturze i szczegółowym wskazaniom określonym we wzajemnym porozumieniu przez władze celne”.

23. W artykule 379 ust. 1 dodany zostaje następujący drugi akapit:

„Dla celów zastosowania pierwszego akapitu dokonuje się obliczenia kwoty długu celnego, jaki może zostać zaciągnięty dla każdej operacji tranzytowej. Jeżeli nie są dostępne niezbędne dane, zakłada się, że kwota ta wynosi 7 000 EUR, chyba że inne informacje znane władzom celnym wskazują na odmienną liczbę”.

24. W artykule 383 ust. 2 dodany zostaje następujący drugi akapit:

„Gdy jednak dane gwarancyjne są wymieniane pomiędzy urzędem gwarancji a urzędem wyjściowym przy zastosowaniu techniki informatycznej i sieci komputerowych, urzędowi wyjściowemu nie jest przedstawiane żadne zaświadczenie”.

25. Artykuł 408 ust. 1 lit. b) zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„b) bezzwłocznie przesłać do urzędu docelowego egzemplarze nr 4 i nr 5 deklaracji tranzytowej, która towarzyszyła towarom, wskazując - chyba że powiadomiono przy zastosowaniu techniki automatycznego przetwarzania danych - datę przybycia i stan wszelkich nałożonych plomb”.

26. Wprowadzony zostaje następujący artykuł 408a:

„Artykuł 408a

1. Gdy urząd docelowy stosuje postanowienia sekcji 2 podsekcji 7, osobom można przyznać status upoważnionego odbiorcy, jeżeli - oprócz spełnienia warunków określonych w artykule 373 - stosują technikę automatycznego przetwarzania danych w komunikacji z władzami celnymi.

2. Upoważniony odbiorca będzie informował urząd docelowy o przybyciu towarów przed ich rozładowaniem.

3. Upoważnienie będzie w szczególności określać, jak i do kiedy upoważniony odbiorca otrzymuje dane „dokument spodziewanego przybycia” od urzędu docelowego w celu stosowania, mutatis mutandis, artykułu 371”.

27. W artykule 427 ust. 2 sformułowanie „w rozumieniu artykułu 670 lit. g)” zostaje usunięte.

28. Dział III (artykuły od 496 do 787) części II zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„DZIAŁ III

PROCEDURY CELNE O ODDZIAŁYWANIU GOSPODARCZYM

ROZDZIAŁ 1

Podstawowe przepisy wspólne dla więcej niż jednego rozwiązania

Sekcja 1

Definicje

Artykuł 496

Dla celów niniejszego działu:

- a) „rozwiązania” oznaczają procedurę celną o oddziaływaniu gospodarczym;
- b) „zezwoleństwo” oznacza zezwolenie ze strony władz celnych na zastosowanie rozwiązań;
- c) „jedno zezwolenie” oznacza zezwolenie obejmujące różne administracje celne dotyczące deklaracji na rozwiązania, składowanie, późniejsze operacje w zakresie przetwarzania lub wykorzystanie i/lub zwolnienia z nich;
- d) „posiadacz” oznacza posiadacza zezwolenia;
- e) „urząd nadzorujący” oznacza urząd celny wskazany w zezwoleniu jako upoważniony do nadzorowania rozwiązań;

f) „urząd deklaracji” oznacza urząd lub urzędy celne wskazane w zezwoleniu jako upoważnione do przyjmowania deklaracji towarów do rozwiązań;

g) „urząd zwolnienia” oznacza urząd lub urzędy celne wskazane w zezwoleniu jako upoważnione do przyjmowania deklaracji przeznaczających towary, po deklaracji do rozwiązań, do nowego dozwolonego przez władze celne potraktowania lub wykorzystania, lub też w przypadku zewnętrznego przetwarzania deklaracji do wolnego obrotu;

h) „trójstronny przewóz” oznacza przewóz, przy którym urząd zwolnienia nie jest tożsamy z urzędem deklaracji celnej;

i) „księgi” oznaczają handlowy, podatkowy lub inny księgowy materiał posiadacza lub tego rodzaju utrzymywane w jego imieniu;

j) „akta” oznaczają dane zawierające wszystkie niezbędne informacje i szczegóły techniczne na dowolnym środku, umożliwiające władzom celnym nadzorowanie i kontrolowanie rozwiązań, w szczególności gdy chodzi o przepływ i zmianę statusu towarów; w rozwiązaniach składowania celnego akta nazywane są aktami składowymi;

k) „główne produkty kompensujące” oznaczają produkty kompensujące, dla produkcji których zezwolono na dane rozwiązania;

l) „wtórne produkty kompensujące” oznaczają produkty kompensujące, które są koniecznym produktem ubocznym operacji przetwarzania, inne niż główne produkty kompensujące wskazane w zezwoleniu;

m) „okres na zwolnienie” oznacza czas, w którym towarom lub produktom należało przypisać nowe dozwolone uznane przez władze celne traktowanie lub wykorzystanie, w tym również w razie potrzeby w celu domagania się zwrotu ceł importowych po przetworzeniu wewnętrznym (system ceł zwrotnych) lub w celu uzyskania całkowitego lub częściowego zwolnienia z ceł importowych w momencie wprowadzenia do wolnego obrotu po przetworzeniu zewnętrznym.

Sekcja 2

Wniosek o zezwolenie

Artykuł 497

1. Wniosek o zezwolenie należy składać na piśmie przy zastosowaniu modelu wskazanego w załączniku 67.

2. Władze celne mogą dopuścić wnioskowanie o odnowienie lub modyfikację zezwolenia poprzez zwykłą pisemną prośbę.

3. W niżej przedstawionych przypadkach wniosek o zezwolenie można składać poprzez deklarację celną na piśmie lub poprzez technikę automatycznego przetwarzania danych przy użyciu normalnej procedury:

- a) na przetwarzanie wewnętrzne, gdy zgodnie z artykułem 539 uznaje się, że warunki gospodarcze są spełnione, za wyjątkiem wniosków obejmujących towary ekwiwalentne;
- b) na przetwarzanie pod kontrolą celną, gdy zgodnie z artykułem 552 ust. 1, pierwszy akapit, uznaje się, że warunki gospodarcze są spełnione;
- c) na czasowy import, w tym użycie karnetu ATA lub CPD;
- d) na przetwarzanie zewnętrzne, gdy operacje przetwarzania dotyczą napraw, w tym standardowy system wymiany bez wcześniejszego importu, a po przetworzeniu zewnętrznym w następujących przypadkach:
 - (i) na wprowadzenie do wolnego obrotu po przetworzeniu zewnętrznym przy zastosowaniu standardowego systemu wymiany bez wcześniejszego importu;
 - (ii) na wprowadzenie do wolnego obrotu po przetworzeniu zewnętrznym przy zastosowaniu standardowego systemu wymiany bez wcześniejszego importu, jeżeli dotychczasowe zezwolenie nie obejmuje takiego systemu, a władze celne dopuszczają jego modyfikację;
 - (iii) na wprowadzenie do wolnego obrotu po przetworzeniu zewnętrznym, jeżeli operacja przetworzenia dotyczy towarów o charakterze niehandlowym.

Wniosek o zezwolenie można składać poprzez ustną deklarację celną na czasowy import zgodnie z artykułem 229, pod warunkiem przedstawienia dokumentu sporządzonego zgodnie z artykułem 499, trzeci akapit.

Wniosek o zezwolenie można składać poprzez deklarację celną na czasowy import przez dowolny inny akt zgodny z artykułem 232 ust. 1.

4. Wnioski o jedno zezwolenie, za wyjątkiem wniosków na czasowy import, będą składane zgodnie z ustępem 1.

5. Władze celne mogą wymagać, aby deklaracje na czasowy import z całkowitym zwolnieniem z ceł importowych zgodnie z artykułem 578 były składane zgodnie z ustępem 1.

Artykuł 498

Wniosek o zezwolenie przewidziany w artykule 497 będzie składany:

- a) na składowanie celne: władzom celnym wyznaczonym dla miejsca, które ma być zatwierdzone jako skład celny lub w którym wnioskodawca utrzymuje swoje główne księgi;
- b) na przetwarzanie wewnętrzne i przetwarzanie pod kontrolą celną: władzom celnym wyznaczonym dla miejsca, w którym ma być prowadzona operacja przetwarzania;

c) na czasowy import: władzom celnym wyznaczonym dla miejsca, gdzie towary mają być użyte, bez wpływu na zastosowanie artykułu 580 ust. 1, drugi akapit;

d) na przetwarzanie zewnętrzne: władzom celnym wyznaczonym dla miejsca, gdzie towary do zadeklarowania na czasowy eksport są zlokalizowane.

Artykuł 499

Jeżeli władze celne uważają jakiegokolwiek informacje podane we wniosku za nieodpowiednie, mogą wymagać dodatkowych szczegółowych informacji od wnioskodawcy.

W szczególności jeżeli wniosek można składać poprzez złożenie deklaracji celnej, władze celne będą wymagać, bez wpływu na zastosowanie artykułu 220, aby wniosek był uzupełniony o dokument sporządzony przez składającego deklarację zawierający przynajmniej następujące informacje, chyba że informacje takie uznaje się za niekonieczne lub można je wpisać na formularzu używanym do składania pisemnej deklaracji:

- a) nazwa i adres wnioskodawcy, składającego deklarację i operatora;
- b) charakter przetwarzania lub wykorzystania towarów;
- c) techniczny opis towarów i kompensujących lub przetwarzanych produktów oraz sposób ich identyfikacji;
- d) kody warunków gospodarczych zgodnie z załącznikiem 70;
- e) szacowana stopa dochodu lub metoda, za pomocą której ta stopa ma być określona;
- f) szacunkowy okres na zwolnienie;
- g) proponowany urząd zwolnienia;
- h) miejsce przetwarzania lub wykorzystania;
- i) proponowane formalności transferowe;
- j) w przypadku ustnej deklaracji celnej, wartość i ilość towarów.

Jeżeli dokument, o którym mowa w drugim ustępie jest przedstawiany wraz z ustną deklaracją celną na czasowy import, należy go sporządzić w dwóch egzemplarzach i jedna z nich zostanie poświadczona przez władze celne i przekazana składającemu deklarację.

Sekcja 3

Jedno zezwolenie

Artykuł 500

1. Jeżeli wnioskuje się o jedno zezwolenie, niezbędne będzie wcześniejsze porozumienie zainteresowanych władz, zgodnie z procedurą określoną w ustępach 2 i 3.

2. W przypadku czasowego importu wniosek będzie składany władzom celnym wyznaczonym dla miejsca pierwszego wykorzystania, bez wpływu na zastosowanie artykułu 580 ust. 1, drugi akapit.

W innych przypadkach będzie on składany władzom celnym wyznaczonym dla miejsca, gdzie prowadzone są główne księgi wnioskodawcy ułatwiające oparte na audycie kontrole rozwiązań i gdzie przynajmniej w części prowadzone jest są operacje składowania, przetwarzania lub czasowego eksportu, których ma dotyczyć zezwolenie.

3. Te władze celne wyznaczone zgodnie z ustępem 2 prześlą wniosek i projekt zezwolenia pozostałym zainteresowanym władzom celnym, które potwierdzą datę odbioru w przeciągu 15 dni.

Pozostałe zainteresowane władze celne powiadomią o wszelkich zastrzeżeniach w przeciągu 30 dni od daty otrzymania projektu zezwolenia. Jeżeli w tym terminie powiadomiono o zastrzeżeniach i nie osiągnięto porozumienia, wniosek zostanie odrzucony w tej mierze, w jakiej podniesiono wobec niego zastrzeżenia.

4. Władze celne mogą wydać zezwolenie, jeżeli nie w przeciągu 30 dni nie otrzymały zastrzeżeń do projektu zezwolenia.

Kopię uzgodnionego zezwolenia prześlą one wszystkim zainteresowanym władzom celnym.

Artykuł 501

1, Gdy kryteria i warunki dla przyznania jednego zezwolenia są ogólnie uzgodnione pomiędzy dwoma lub większą liczbą administracji celnych, wspomniane administracje mogą również uzgodnić zastąpienie wcześniejszej umowy zgodnie z artykułem 500 ust. 1 i dostarczanie informacji zgodnie z artykułem 500 ust. 2, drugi akapit, w drodze zwykłego powiadomienia.

2. Powiadomienie będzie zawsze wystarczające, gdy:

a) jedno zezwolenie zostaje odnowione, podane drobnym modyfikacjom, anulowane lub cofnięte;

b) wniosek o jedno zezwolenie dotyczy czasowego importu i nie ma być sporządzane przy zastosowaniu wzoru z załącznika 67.

3. Powiadomienie nie będzie potrzebne, gdy:

a) jedynym elementem dotyczącym różnych administracji celnych jest trójstronny przewóz w ramach wewnętrznego lub zewnętrznego przetwarzania, bez zastosowania przeglądowych arkuszy informacyjnych;

b) używane są karnety ATA lub CPD;

c) zezwolenie na czasowy import zostaje udzielone poprzez przyjęcie ustnej deklaracji lub deklaracji poprzez jakikolwiek inny akt.

Sekcja 4

Warunki gospodarcze

Artykuł 502

1. Poza sytuacją, gdy warunki gospodarcze uznaje się za spełnione stosownie do rozdziałów 2, 4 lub 6, zezwolenie nie zostanie udzielone bez zbadania warunków gospodarczych przez władze celne.

2. Dla rozwiązań z zakresu przetwarzania wewnętrznego (rozdział 3), badanie ustali nieopłacalność gospodarczą używania źródeł wspólnotowych przy uwzględnieniu w szczególności następujących kryteriów, które szczegółowo są przedstawione w części B załącznika 70:

a) niedostępność produkowanych we Wspólnocie towarów o tej samej jakości i cechach technicznych co towary, które mają być importowane do przewidywanej operacji przetwarzania;

b) różnice cen pomiędzy towarami produkowanym we Wspólnocie a towarami, które mają być importowane;

c) zobowiązania kontraktowe.

3. Dla rozwiązań w zakresie przetwarzania pod kontrolą celną (rozdział 4) badanie ustali, czy użycie niewspólnotowych źródeł pozwala na stworzenie lub utrzymanie działań w zakresie przetwarzania we Wspólnocie.

Dla rozwiązań w zakresie przetwarzania zewnętrznego (rozdział 6) badanie ustali, czy:

a) prowadzenie przetwarzania poza Wspólnotą może spowodować poważne niekorzystne skutki dla podmiotów przetwarzających we Wspólnocie lub

b) prowadzenie przetwarzania we Wspólnocie jest nieopłacalne gospodarczo lub jest niewykonalne ze względów technicznych lub w związku ze zobowiązaniami kontraktowymi.

Artykuł 503

Badanie warunków gospodarczych przy udziale Komisji może mieć miejsce:

a) jeżeli zainteresowane władze celne pragną przeprowadzić konsultacje przed wydaniem zezwolenia;

b) jeżeli inna administracja celna ma zastrzeżenia do wydanego zezwolenia;

c) z inicjatywy Komisji.

Artykuł 504

1. Gdy wszczęte zostaje badanie zgodnie z artykułem 503, sprawa zostaje przesłana do komisji. Przesłane materiały zawierać będą wyniki już podjętego badania.

2. Komisja prześle potwierdzenie odbioru lub powiadomi zainteresowane władze celne, gdy działa z własnej inicjatywy. W konsultacji z nimi określi, czy wymagane jest zbadanie warunków gospodarczych w Komitecie.

3. Gdy sprawa zostaje przedłożona Komitetowi, władze celne poinformują wnioskodawcę lub posiadacza, że wszczęta została taka procedura oraz - jeśli załatwianie wniosku nie jest ukończone - że zawieszony został upływ terminów określonych w artykule 506.

4. Konkluzje Komitetu zostaną wzięte pod uwagę przez zainteresowane władze celne oraz przez wszystkie inne władze celne załatwiające podobne zezwolenia lub wnioski.

Konkluzje te mogą przewidywać ich publikację w serii C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich.

Sekcja 5

Decyzja w sprawie zezwolenia

Artykuł 505

Właściwe do podjęcia decyzji władze celne będą przyznawać zezwolenie w następujący sposób:

- a) dla wniosku w ramach artykułu 497 ust. 1 stosując wzór określony w załączniku 67;
- b) dla wniosku w ramach artykułu 497 ust. 3 poprzez przyjęcie deklaracji celnej;
- c) dla wniosku o odnowienie lub modyfikację poprzez odpowiedni akt.

Artykuł 506

Wnioskodawca zostanie poinformowany o decyzji o wydaniu zezwolenia lub o powodach odrzucenia wniosku w przeciągu 30 dni lub 60 dni w przypadku rozwiązań w zakresie składowania celnego od daty złożenia wniosku lub daty, z którą władze celne otrzymały wszelkie brakujące lub dodatkowe informacje. O jakie się zwracały.

Terminy te nie mają zastosowania w przypadku jednego zezwolenia, chyba że zostaje ono wydane na mocy artykułu 501.

Artykuł 507

1. Bez wpływu na zastosowanie artykułu 508, zezwolenie wchodzi w życie z dniem wydania lub z dowolną inną datą podaną na zezwoleniu. W przypadku składu prywatnego władze celne mogą w drodze wyjątku przekazać swoją zgodę na zastosowanie rozwiązań przed faktycznym wydaniem zezwolenia.

2. Dla zezwoleń na rozwiązania w zakresie składowania celnego nie będzie ustalony żaden limit okresu ważności.

3. Dla przetwarzania wewnętrznego, przetwarzania pod kontrolą celną i przetwarzania zewnętrznego okres ważności nie będzie przekraczał trzech lat od daty wejścia w życie zezwolenia, chyba że istnieją należycie uzasadnione ważne powody.

4. W drodze derogacji od ustępu 3, dla towarów podlegających przetwarzaniu wewnętrznemu objętych załącznikiem 73, część A, okres ważności nie będzie przekraczał sześciu miesięcy.

Artykuł 508

1. Za wyjątkiem rozwiązań w zakresie składowania celnego, władze celne mogą wydać zezwolenie z mocą wsteczną.

Bez wpływu na zastosowanie ustępów 2 i 3, zezwolenie z mocą wsteczną wchodzi w życie najwcześniej z datą złożenia wniosku.

2. Jeżeli wniosek dotyczy wznowienia zezwolenia na ten sam rodzaj operacji i towarów, zezwolenie może być udzielone ze wstecznym wejściem w życie od daty, z którą wygasło pierwotne zezwolenie.

3. W wyjątkowych okolicznościach wsteczne wejście w życie zezwolenia może być rozciągnięte dalej, ale na okres nie dłuższy niż jeden rok przed datą, z którą złożono wniosek, pod warunkiem, że zachodzi dowiedziona potrzeba gospodarcza oraz:

a) wniosek nie jest powiązany z usiłowanym wprowadzeniem w błąd lub oczywistym zaniedbaniem;

b) nie zostaje przekroczony okres ważności, jaki przyznano by na mocy artykułu 507;

c) księgi wnioskodawcy potwierdzają, że uznać można, iż spełnione zostały wszystkie wymogi danych rozwiązań, i - o ile ma zastosowanie - można zidentyfikować towary za dany okres, oraz takie księgi pozwalają na skontrolowanie rozwiązań; oraz

d) można przeprowadzić wszystkie formalności niezbędne do uregulowania sytuacji towarów, w tym w razie potrzeby dokonać unieważnienia deklaracji.

Sekcja 6

Pozostałe przepisy dotyczące funkcjonowania rozwiązań

Podsekcja 1

Postanowienia ogólne

Artykuł 509

1. Działania w zakresie polityki handlowej przewidziane w aktach wspólnotowych będą obowiązywały przy deklaracji na rozwiązania dotyczące towarów niewspólnotowych tylko w tej mierze, w jakiej odnoszą się do wjazdu towarów na obszar celny Wspólnoty.

2. Gdy produkty kompensujące inne niż te wymienione w załączniku 75, uzyskane w ramach rozwiązań w zakresie przetwarzania wewnętrznego, zostają dopuszczone do swobodnego obrotu, działaniami z zakresu polityki handlowej, jakie należy stosować, będą te obowiązujące w stosunku do dopuszczenia do wolnego obrotu towarów importowych.

3. Gdy towary przetworzone, otrzymane w ramach rozwiązań dla przetwarzania pod kontrolą celną, zostają dopuszczone do swobodnego obrotu, działania z zakresu polityki handlowej obowiązujące w stosunku do tych produktów będą stosowane tylko wówczas, gdy towary importowe podlegają takim działaniom.

4. Gdy akty wspólnotowe przewidują działania z zakresu polityki handlowej przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu, takie działania nie będą obowiązywać w stosunku do produktów kompensujących dopuszczonych do swobodnego obrotu po przetworzeniu zewnętrznym:

- które zachowały pochodzenie wspólnotowe w rozumieniu artykułów 23 i 24 Kodeksu;
- obejmującym naprawę, w tym standardowy system wymiany;
- po kolejnych operacjach przetwarzania zgodnie z artykułem, 123 Kodeksu.

Artykuł 510

Bez wpływu na zastosowanie artykułu 161 ust. 5 Kodeksu, urząd nadzorujący może dopuścić, by deklaracja celna została przedstawiona w urzędzie celnym innym niż te wskazane w zezwoleniu. Urząd nadzorujący określi, jak będzie informowany.

Podsekcja 2

Transfery

Artykuł 511

Zezwolenie będzie wskazywać, czy i pod jakimi warunkami ruch towarów lub produktów poddanych rozwiązaniom zawieszającym pomiędzy różnymi miejscami lub do lokali innego posiadacza może mieć miejsce bez zwolnienia rozwiązań (transfer), pod warunkiem - w przypadkach innych niż czasowy import - prowadzenia akt.

Transfer nie będzie możliwy, gdy miejscem wyjścia lub przybycia towarów jest skład typu B.

Artykuł 512

1. Transfer pomiędzy różnymi miejscami wskazanymi w tym samym zezwoleniu może być przeprowadzony bez żadnych formalności celnych.
2. Transfer z urzędu wwozowego do zakładów posiadacza lub operatora albo miejsca wykorzystania może zostać przeprowadzony na podstawie deklaracji na rozwiązania.
3. Transfer do urzędu wywozowego z myślą o reeksportie może się odbywać na podstawie rozwiązań. W tym przypadku rozwiązania nie zostaną zwolnione do czasu, gdy towary lub produkty deklarowane do reeksportu faktycznie opuściły obszar celny Wspólnoty.

Artykuł 513

Transfer od jednego posiadacza do innego może się odbywać tylko wówczas, gdy ten ostatni zadeklaruje transferowane towary lub produkty na rozwiązania na mocy zezwolenia na zastosowanie lokalnej procedury odprawy celnej. Powiadomienie władz celnych i wpis do akt towarów lub produktów, o których mowa w artykule 266, nastąpi w momencie ich przybycia do lokali drugiego posiadacza. Nie ma potrzeby wymagania dodatkowej deklaracji.

W przypadku czasowego importu, transfer od jednego posiadacza do innego może również odbywać się, gdy ten ostatni zadeklaruje towary na rozwiązania za pomocą pisemnej deklaracji celnej przy użyciu normalnej procedury.

Formalności, jakich należy dopełnić, są określone w załączniku 68. Po odbiorze towarów lub produktów, drugi posiadacz będzie zobowiązany do zadeklarowania ich na rozwiązania.

Artykuł 514

Transfer, z którym wiąże się zwiększone ryzyko, jak to określono w załączniku 44c, będzie objęty gwarancją na warunkach równoważnych warunkom przewidzianym w procedurze tranzytowej.

Podsekcja 3

Akta

Artykuł 515

Władze celne będą wymagać od posiadacza, operatora lub wskazanego właściciela składu prowadzenia akt, za wyjątkiem czasowego importu lub gdy nie uważają tego za konieczne.

Władze celne mogą zaaprobować jako akta istniejące księgi zawierające odpowiednie informacje.

Urząd nadzorujący może wymagać dokonania inwentaryzacji wszystkich lub niektórych towarów podlegających danym rozwiązaniom.

Artykuł 516

Akta, o których mowa w artykule 515 i - o ile są wymagane - w ramach artykułu 581 ust. 2 dla czasowego importu, będą zawierały następujące informacje:

- a) informacje zawarte w okienkach listy minimum określonej aneksem 37 dla deklaracji na rozwiązanie;
- b) szczegółowe informacje na temat deklaracji, za pomocą których towarom przypisuje się zatwierdzone przez władze celne traktowanie lub wykorzystanie zwalniające rozwiązanie;
- c) data i informacje o innych dokumentach celnych oraz wszelkich innych dokumentach dotyczących wwozu i rozładunku;
- d) charakter operacji przetwarzania, typy obróbki lub czasowego wykorzystania;
- e) stopa dochodu lub metoda jej obliczenia, jeżeli ma zastosowanie;
- f) informacje umożliwiające monitorowanie towarów, w tym ich lokalizacja i informacje na temat wszelkich transferów;
- g) opisy handlowe lub techniczne niezbędne do identyfikacji towarów;
- h) informacje umożliwiające monitorowanie przemieszczania w ramach rozwiązań wewnętrznego przetwarzania dotyczącego towarów ekwiwalentnych.

Władze celne mogą jednak zrezygnować z wymagania niektórych z tych informacji, jeżeli nie ma to negatywnego wpływu na kontrolę lub nadzór nad rozwiązaniami dla towarów do składowania, przetwarzania lub wykorzystania.

Podsekcja 4

Stopa dochodu i wzór obliczeniowy

Artykuł 517

1. Jeżeli jest ona istotna dla rozwiązań podpadających pod rozdziały 3, 4 i 6, w zezwoleniu lub w momencie deklaracji towarów na rozwiązanie ustalona zostanie stopa dochodu lub metoda określania takiej stopy, w tym średnich stóp. Stopę taką należy określić, w miarę możliwości, na podstawie danych produkcyjnych lub technicznych albo - gdy nie są one dostępne - na podstawie danych dotyczących operacji tego samego typu.
2. W szczególnych okolicznościach władze celne mogą ustalić stopę dochodu po zadeklarowaniu towarów na rozwiązanie, ale nie później niż przypisuje się im nowe zatwierdzone celnie traktowanie lub wykorzystanie.

3. Standardowe stopy dochodu określone dla przetwarzania wewnętrznego w załączniku 69 mają zastosowanie do operacji w nim wymienionych.

Artykuł 518

1. Proporcję towarów importowanych/czasowo eksportowanych włączonych w produktach kompensujących będzie się obliczać w celu:

- określenie ceł importowych do nałożenia;
- określenia kwoty, jaką należy odliczyć, gdy zaciągany jest dług celny; lub
- zastosowania działań z zakresu polityki handlowej.

Obliczenia te będą przeprowadzane zgodnie z metodą skali ilościowej lub metodą skali wartościowej, zależnie od sytuacji, albo zgodnie z dowolną inną metodą przynoszącą podobne wyniki.

Dla celów tych obliczeń, produkty kompensujące będą obejmować produkty przetworzone lub półprodukty.

2. Metoda skali ilościowej będzie stosowana, gdy:

a) tylko jeden rodzaj produktu kompensującego pochodzi z operacji przetwarzania; w tym wypadku ilość towarów importowanych/czasowo eksportowanych uznawana za obecną w ilości produktów kompensujących, dla których zaciągnięty zostaje dług celny, będzie proporcjonalna do tej drugiej kategorii produktów jako procent całkowitej ilości produktów kompensujących;

b) wiele rodzajów produktów kompensujących pochodzi z operacji przetwarzania i wszystkie elementy towarów importowanych/czasowo eksportowanych znajdują się w każdym z tych produktów kompensujących; w tym wypadku ilość towarów importowanych/czasowo eksportowanych uznawana za obecną w ilości danego produktu kompensującego, dla którego zaciągnięty zostaje dług celny, będzie proporcjonalna do:

(i) stosunku pomiędzy tym konkretnym rodzajem produktu kompensującego, niezależnie czy zaciągnięty zostaje dług celny, a całkowitą ilością wszystkich produktów kompensujących oraz

(ii) stosunku pomiędzy ilością produktów kompensujących, dla których zaciągnięty zostaje dług celny, a całkowitą ilością produktów kompensujących tego samego rodzaju.

3. Metoda skali wartościowej będzie stosowana, gdy nie ma zastosowania metoda skali ilościowej.

Ilość towarów importowanych/czasowo eksportowanych uznawana za obecną w ilości danego produktu kompensującego powodującego dług celny będzie proporcjonalna do:

a) wartości tego konkretnego rodzaju produktu kompensującego, niezależnie czy zaciągnięty zostaje dług celny, jako procentu całkowitej wartości wszystkich produktów kompensujących; oraz

b) wartości produktów kompensujących, dla których zaciągnięty zostaje dług celny, jako procentu całkowitej wartości produktów kompensujących tego rodzaju.

Wartość każdego z różnych produktów kompensujących stosowana przy wykorzystaniu skali wartościowej będzie równa ostatniej cenie fabrycznej we Wspólnocie lub ostatniej cenie sprzedaży we Wspólnocie identycznych lub podobnych produktów pod warunkiem, że nie miały na nie wpływu relacje pomiędzy nabywcą a sprzedawcą.

4. Gdy wartości nie sposób stwierdzić stosownie do ustępu 3, zostanie ona określona w dowolny rozsądny sposób.

Podsekcja 5

Odsetki wyrównawcze

Artykuł 519

1. Gdy zaciągnięty zostaje dług celny w odniesieniu do produktów kompensujących lub towarów importowanych w ramach wewnętrznego przetwarzania lub czasowego importu, należna będą odsetki wyrównawcze od kwoty ceł importowych za dany okres.

2. Zastosowanie będą miały trzymiesięczne rynkowe stawki oprocentowania publikowane w załączniku statystycznym miesięcznego biuletynu Europejskiego Banku Centralnego.

Obowiązywać będzie stawka, która obowiązywała na dwa miesiące przed miesiącem, w którym zaciągnięty zostaje dług celny, i dla państwa członkowskiego, w którym miała miejsce lub powinno być miejsce pierwsza operacja lub wykorzystanie przewidziane w zezwoleniu.

3. Odsetki będą naliczane miesięcznie, począwszy od pierwszego dnia następnego miesiąca po miesiącu, w którym towary importowane, dla których zaciągnięty zostaje dług celny, zostały po raz pierwszy zadeklarowane na rozwiązanie. Okres ten zakończy się ostatniego dnia miesiąca, w którym zaciągnięty zostaje dług celny.

Gdy wchodzi w grę przetwarzanie wewnętrzne (system ceł zwrotnych) i zwrócono się o dopuszczenie do swobodnego obrotu na mocy artykułu 128 ust. 4 Kodeksu, okres ten rozpoczyna się od pierwszego dnia następnego miesiąca po miesiącu, w którym cła importowe zostały zwrócone lub umorzone.

4. Ustępu 1, 2 i 3 nie mają zastosowania do następujących przypadków:

a) gdy okres, jaki należy uwzględnić, jest krótszy od miesiąca;

b) gdy kwota stosownych odsetek wyrównawczych nie przekracza 20 EUR na zaciągnięty dług celny;

c) gdy dług celny zostaje zaciągnięty w celu umożliwienia zastosowania preferencyjnego traktowania taryfowego w ramach porozumienia pomiędzy Wspólnotą a krajem trzecim dotyczącego importu do tego kraju;

d) gdy resztki i odpady powstałe w wyniku zniszczenia zostają dopuszczone do swobodnego obrotu;

e) gdy wtórne produkty kompensacyjne, o których mowa w załączniku 75, zostają dopuszczone do swobodnego obrotu pod warunkiem, że pozostają one w proporcji do eksportowanych ilości głównych produktów kompensujących;

f) gdy dług celny zostaje zaciągnięty w wyniku wniosku o dopuszczenie do swobodnego obrotu na mocy artykułu 128 ust. 4 Kodeksu, o ile cła importowe płatne od danych produktów nie zostały jeszcze faktycznie zwrócone lub umorzone;

g) gdy posiadacz zwróci się o dopuszczenie do swobodnego obrotu i przedstawi dowód, że szczególne okoliczności niewynikające z zaniedbania z jego strony lub wprowadzenia przez niego w błąd czynią niemożliwym lub nieopłacalnym przeprowadzenie operacji reeksportowej na warunkach, których oczekiwał i należycie potwierdził, gdy wnioskował o zezwolenie;

h) gdy dług celny zostaje zaciągnięty i w tym zakresie zapewnione zostaje zabezpieczenie poprzez depozyt pieniężny w odniesieniu do tego długu;

i) gdy dług celny zostaje zaciągnięty zgodnie z artykułem 201 ust. 1 lit. b) Kodeksu lub wynika z dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów, które zadeklarowano na rozwiązania w zakresie czasowego importu na mocy artykułów od 556 do 561, 563, 565, 568, 573 lit. b) i 576 niniejszego rozporządzenia.

5. W przypadku operacji przetwarzania wewnętrznego, przy których liczba towarów importowanych i/lub produktów kompensujących czyni nieopłacalnym stosowanie postanowień ustępów 2 i 3, władze celne na wniosek zainteresowanej osoby mogą dopuścić zastosowanie uproszczonych metod dających podobne wyniki do obliczenia odsetek wyrównawczych.

Podsekcja 6

Zwolnienie

Artykuł 520

1. Gdy towary importowane lub czasowo eksportowane zostały dwukrotnie lub więcej razy zadeklarowane na rozwiązania na mocy jednego zezwolenia:

- w przypadku rozwiązań zawieszających, przypisanie towarów lub produktów do nowego zatwierdzonego celnie traktowania lub wykorzystania będzie uważane za zwolnienie rozwiązań dla danych towarów importowanych zadeklarowanych najwcześniej;

- w przypadku przetwarzania wewnętrznego (system ceł zwrotnych) lub przetwarzania zewnętrznego, produkty kompensujące będą uważane za otrzymane z danych towarów importowanych lub czasowo eksportowanych odpowiednio, najwcześniej zadeklarowanych.

Stosowanie pierwszego akapitu nie będzie prowadzić do nieuzasadnionych przywilejów w zakresie ceł importowych.

Posiadacz może zwrócić się o dokonanie zwolnienia w stosunku do konkretnych towarów importowanych lub czasowo eksportowanych.

2. Gdy towary podlegają rozwiązaniom razem z innymi towarami i następuje całkowite zniszczenie lub niepowetowana strata, władze celne mogą uznać dowody przedstawione przez posiadacza, wskazujące faktyczną ilość towarów podlegających rozwiązaniom, które uległy zniszczeniu lub utracie. Jeżeli posiadacz nie jest w stanie przedstawić takich dowodów, ilość towarów, które uległy zniszczeniu lub utracie, zostanie ustalona przez odniesienie do proporcji towarów tego typu podlegających rozwiązaniom w momencie, gdy nastąpiło zniszczenie lub utrata.

Artykuł 521

1. Najpóźniej w momencie upływu terminu zwolnienia, niezależnie czy stosowana jest agregacja zgodnie z artykułem 118 ust. 2, drugi akapit, Kodeksu:

- w przypadku przetwarzania wewnętrznego (system zawieszenia) lub przetwarzania pod kontrolą celną, deklaracja zwolnienia zostanie dostarczona urzędowi nadzorującemu w przeciągu 30 dni;

- w przypadku przetwarzania wewnętrznego (system ceł zwrotnych) roszczenie zwrotu lub umorzenia ceł importowych musi zostać złożone w urzędzie nadzorującym w przeciągu sześciu miesięcy.

Gdy uzasadniają to specjalne okoliczności, władze celne mogą przedłużyć ten termin nawet po jego upływie.

2. Deklaracja lub roszczenie będzie zawierać następujące informacje szczegółowe, chyba że co innego zdecyduje urząd nadzorujący:

a) informacje odniesieniowe na temat zezwolenia;

b) ilość każdego typu towarów importowanych w odniesieniu do których wnioskuje się o zwolnienie, zwrot lub umorzenie lub towarów importowanych zadeklarowanych na rozwiązania w ramach systemu przewozów trójstronnych;

c) kod PCN towarów importowanych;

d) stawka ceł importowych, jakim podlegają towary importowe, oraz, jeżeli ma zastosowanie, ich wartość celna;

e) informacje na temat deklaracji towarów importowych na rozwiązania;

f) typ i ilość produktów kompensujących lub przetworzonych albo towarów w niezmiennym stanie oraz zatwierdzona celnie obróbka lub wykorzystanie, do jakich je przeznaczono, w tym informacje na temat odpowiednich deklaracji, pozostałych dokumentów celnych lub wszelkich innych dokumentów dotyczących zwolnienia i terminów zwolnienia;

g) wartość produktów kompensujących lub przetworzonych, jeżeli do celów zwolnienia stosuje się metodę skali wartościowej;

h) stopa dochodu;

i) kwota ceł importowych do zapłacenia lub do zwrotu albo umorzenia oraz - jeżeli ma zastosowanie - wszelkie odsetki wyrównawcze do zapłaty. Gdy kwota ta odnosi się do zastosowania artykułu 546, należy to zaznaczyć;

j) w przypadku przetwarzania pod kontrolą celną, kod PCN przetwarzanych produktów i elementy niezbędne do określenia wartości celnej.

3. Urząd nadzorujący może sporządzić deklarację zwolnienia.

Sekcja 7

Współpraca administracyjna

Artykuł 522

Władze celne zakomunikują Komisji w sprawach - w terminie i formie określonym w załączniku 70 - następujące informacje:

a) w odniesieniu do przetwarzania wewnętrznego i przetwarzania pod kontrolą celną:

(i) wydane zezwolenia;

(ii) wnioski odrzucone lub zezwolenia anulowane lub cofnięte na podstawie niespełnienia warunków gospodarczych;

b) w odniesieniu do przetwarzania zewnętrznego:

(i) zezwolenia wydane zgodnie z artykułem 147 ust. 2 Kodeksu;

(ii) wnioski odrzucone lub zezwolenia anulowane lub cofnięte na podstawie niespełnienia warunków gospodarczych.

Komisja udostępni te informacje administracjom celnym.

Artykuł 523

W celu udostępnienia istotnych informacji innym urzędom celnym zaangażowanym w stosowanie rozwiązań, następujące arkusze informacyjne przewidziane w załączniku 71

mogą być wydawane na żądanie zainteresowanej osoby lub z inicjatywy władz celnych, chyba że władze celne uzgodnią inne środki wymiany informacji:

a) składowanie celne, informacja INF8, w celu zakomunikowania elementów do oszacowania długu celnego dotyczącego towarów przed tym, jak nastąpiły zwykłe formy obróbki;

b) dla przetwarzania wewnętrznego:

(i) arkusz informacyjny INF1, do zakomunikowania informacji na temat kwot cła, odsetek wyrównawczych, zabezpieczenia i działań w zakresie polityki handlowej,

(ii) arkusz informacyjny INF9, do zakomunikowania informacji na temat produktów kompensujących, którym należy przypisać inną zatwierdzoną celnie obróbkę lub wykorzystanie w przewozie trójstronnym,

(iii) arkusz informacyjny INF5, do komunikowania w celu uzyskania ulgi celnej na towary importowe informacji na temat wcześniejszego eksportu w przewozie trójstronnym,

(iv) arkusz informacyjny INF7, do zakomunikowania informacji pozwalających na zwrot lub umorzenie ceł w ramach systemu ceł zwrotnych;

c) dla czasowego importu arkusz informacyjny INF6 w celu zakomunikowania elementów do oszacowania długu celnego lub kwot ceł już nałożonych na przewożone towary;

d) dla przetwarzania zewnętrznego arkusz informacyjny INF2 w celu zakomunikowania informacji na temat towarów czasowo eksportowanych w przewozie trójstronnym w celu uzyskania częściowej lub całkowitej ulgi dla produktów kompensujących.

ROZDZIAŁ 2

Składowanie celne

Postanowienia ogólne

Artykuł 524

Dla celów niniejszego rozdziału odnośnie produktów rolnych, „towary prefinansowane” oznaczają towary wspólnotowe przeznaczone do eksportu w niezmienionym stanie, które podlegają opłacie w kwocie równej zwrotowi eksportowemu przed eksportem tych towarów, gdy taka opłata jest przewidziana w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 565/80 (**).

Artykuł 525

1. Gdy skład celny jest publiczny, zastosowanie ma następująca klasyfikacja:

a) typ A, jeżeli odpowiedzialność spoczywa na prowadzącym skład celny;

b) typ B, jeżeli odpowiedzialność spoczywa na depozytariuszu;

c) typ F, jeżeli skład jest prowadzony przez władze celne.

2. Gdy skład celny jest prywatny i odpowiedzialność spoczywa na prowadzącym skład, który jest tożsamy z depozytariuszem, lecz niekoniecznie z właścicielem towarów, zastosowanie ma następująca klasyfikacja:

a) typ D, gdy dopuszczenie do swobodnego obrotu dokonywane jest poprzez lokalną procedurę odprawy i może zostać przyznane na podstawie charakteru, wartości celnej i ilości towarów branych pod uwagę w momencie obejmowania ich rozwiązaniami;

b) typ E, gdy rozwiązania mają zastosowanie, chociaż towary nie muszą być składowane w miejscu zatwierdzonym jako skład celny;

c) typ C, gdy nie ma zastosowania żadna ze specjalnych sytuacji przewidzianych w punktach a) i b).

3. Zezwolenie na skład celny typu E może przewidywać zastosowanie procedur określonych dla typu D.

Sekcja 2

Dodatkowe warunki dotyczące udzielenia zezwolenia

Artykuł 526

1. Udzielając zezwolenia władze celne określą lokale lub dowolną inną lokalizację zatwierdzoną jako skład celny typu A, B, C lub D. Mogą również zaaprobować czasowe miejsce składowania jako takie typy składów lub prowadzić je jako skład typu F.

2. Lokalizacja nie może zostać zatwierdzona jako więcej niż jeden skład celny jednocześnie.

3. Gdy towary stwarzają zagrożenie lub mogą zepsuć inne towary albo wymagają specjalnych lokali z innych względów, zezwolenie może wskazywać, że można je składować tylko w lokalach specjalnie wyposażonych na ich przyjęcie.

4. Składy typu A, C, D i E mogą zostać zatwierdzone jako składy aprowizacyjne w rozumieniu artykułu 40 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/99 (***)

5. Jedno zezwolenie może zostać przyznane tylko na prywatne składy celne.

Artykuł 527

1. Zezwolenia można udzielić tylko wówczas, gdy zwykłe formy obróbki towarów, ich przetwarzania wewnętrznego lub przetwarzania pod kontrolą celną nie przeważają nad składowaniem towarów.

2. Zezwolenie nie zostanie udzielone, jeżeli lokale składów celnych lub miejsca składowania są wykorzystywane do sprzedaży detalicznej.

Można jednak udzielić zezwolenia, gdy towary są sprzedawane ze zwolnieniem od cel importowych:

- a) podróżnym w drodze do krajów trzecich;
- b) w ramach rozwiązań dyplomatycznych lub konsularnych;
- c) członkom organizacji międzynarodowych lub siłom NATO.

3. Dla celów drugiego akapitu artykułu 86 Kodeksu, sprawdzając, czy koszty administracyjne rozwiązań w zakresie składowania celnego są nieproporcjonalne do danych potrzeb gospodarczych, władze celne wezmą pod uwagę między innymi typ składu oraz procedurę, jaką można w nim stosować.

Sekcja 3

Akta składowe

Artykuł 528

1. W składach typu A, C, D i E osobą wyznaczoną do prowadzenia akt składowych będzie prowadzący skład celny.
2. W składach typu F, prowadzący urząd celny będzie prowadził akta celne zamiast akt składowych.

Artykuł 529

1. Akta składowe będą zawsze wskazywać bieżący zapas towarów, które nadal podlegają rozwiązaniom w zakresie składowania celnego. W terminach określonych przez władze celne prowadzący skład będzie składał spis wspomnianych zapasów w urzędzie nadzorującym.
2. Gdy zastosowanie ma artykuł 112 ust. 2 Kodeksu, w aktach składowych podana będzie wartość celna towarów przed przeprowadzeniem zwykłych form obróbki.
3. W aktach składowych podane będą informacje na temat czasowego wycofania towarów i na temat towarów wspólnie składowanych zgodnie z artykułem 534 ust. 2.

Artykuł 530

1. Jeżeli towary zostają zadeklarowane na rozwiązania w zakresie składu typu E, wpisanie do akt składowych nastąpi wówczas, gdy przybędą do miejsca składowania posiadacza.
2. Gdy skład celny spełnia również rolę czasowego miejsca składowania, wpisanie do akt składowych nastąpi w momencie przyjęcia deklaracji na rozwiązania.

3. Wpis do akt składowych dotyczący zwolnienia rozwiązań nastąpi najpóźniej w momencie, gdy towary opuszczą skład celny lub miejsce składowania posiadacza.

Sekcja 4

Pozostałe przepisy dotyczące prowadzenia rozwiązań

Artykuł 531

Towary niewspólnotowe mogą przechodzić zwykłe formy obróbki wymienione w załączniku 72.

Artykuł 532

Towary mogą zostać czasowo wycofane na okres nieprzekraczający trzech miesięcy. Gdy uzasadniają to okoliczności, okres ten można przedłużyć.

Artykuł 533

Wnioski o zezwolenie na przeprowadzanie zwykłych form obróbki lub czasowe wycofanie towarów ze składu celnego będą składane na piśmie na bieżąco do urzędu nadzorującego. Muszą one zawierać wszystkie informacje niezbędne do zastosowania rozwiązań.

Zezwolenia takiego można udzielić w ramach zezwolenia na prowadzenie rozwiązań w zakresie składowania. W tym przypadku urząd nadzorujący - w sposób, który określi - zostanie powiadomiony, że ma być przeprowadzona taka obróbka lub że towary mają zostać czasowo wycofane.

Artykuł 534

1. Gdy towary wspólnotowe są składowane w lokalach składu celnego lub w miejscu składowania wykorzystywanych na towaru podlegające rozwiązaniom w zakresie składowania, określone mogą zostać specjalne metody identyfikacji takich towarów w szczególności z myślą o odróżnieniu ich od towarów zadeklarowanych na rozwiązania w zakresie składowania celnego.

2. Władze celne mogą zezwolić na wspólne składowanie, gdy nie jest zawsze możliwe określenie statusu celnego każdego typu towarów. Towary prefinansowane będą wykluczone z takiego zezwolenia.

Towary wspólnie składowane będą miały ten sam ośmiocyfrowy kod PCN, te same jakości handlowe i te same cechy techniczne.

3. Dla celu zadeklarowania na zatwierdzoną celnie obróbkę lub wykorzystanie, towary wspólnie składowane, jak również - w szczególnych okolicznościach - towary dające się zidentyfikować, które spełniają warunki drugiego akapitu ustępu 2, mogą zostać uznane za towary albo wspólnotowe, albo niewspólnotowe.

Zastosowanie pierwszego akapitu nie powoduje jednak przyznania danego statusu celnego większej ilości towarów niż ilość faktycznie posiadająca ten status, która jest składowana w składzie celnym lub miejscu składowania, gdy wycofane zostają towary zadeklarowane na zatwierdzonej celnie obróbkę lub wykorzystanie.

Artykuł 535

1. Gdy w lokalach składów celnych lub miejsc składowania prowadzone są operacje przetwarzania wewnętrznego lub przetwarzania pod kontrolą celną, zastosowanie mają postanowienia artykułu 534, *mutatis mutandis*, do towarów podlegających tym rozwiązaniom.

Jeżeli jednak operacje te dotyczą przetwarzania wewnętrznego bez ekwiwalencji lub przetwarzania pod kontrolą celną, postanowienia artykułu 534 na temat wspólnego składowania nie mają zastosowania do towarów wspólnotowych.

2. Wpisy w aktach będą umożliwiały władzom celnym monitorowanie dokładnej sytuacji wszystkich towarów lub produktów podlegających rozwiązaniom w dowolnym momencie.

ROZDZIAŁ 3

Przetwarzanie wewnętrzne

Sekcja 1

Postanowienia ogólne

Artykuł 536

Dla celów niniejszego rozdziału:

a) „Wcześniejszy eksport” oznacza system, zgodnie z którym produkty kompensujące otrzymane z towarów ekwiwalentnych nie mogą być eksportowane, zanim towary importowe nie zostaną zadeklarowane na rozwiązania przy zastosowaniu systemu zawieszającego;

b) „Przetwarzanie zlecone” oznacza wszelkie przetwarzanie towarów importowych bezpośrednio lub pośrednio udostępnionych posiadaczowi, które jest prowadzone zgodnie ze specyfikacjami na rzecz zleceniodawcy mieszczącego się w kraju trzecim, na ogół w zamian za opłacenie tylko kosztów przetwarzania.

Sekcja 2

Dodatkowe warunki odnośnie udzielenia zezwolenia

Artykuł 537

Zezwolenie zostanie udzielone tylko wówczas, gdy wnioskodawca ma zamiar reeksportować lub eksportować główne produkty kompensujące.

Artykuł 538

Zezwolenie może również zostać udzielone na towary, o których mowa w czwartym akapicie artykułu 114 ust. 2 lit. c) Kodeksu, za wyjątkiem:

- a) paliw i źródeł energii innych niż niezbędne do testowania produktów kompensujących lub do wykrywania usterek w towarach importowanych wymagających naprawy;
- b) smarów innych niż niezbędne do testowania, dostosowania lub wycofania produktów kompensujących;
- c) sprzętu i narzędzi.

Artykuł 539

Warunki gospodarcze uznane zostaną za spełnione, chyba że wniosek dotyczy towarów importowych wymienionych w załączniku 73.

Warunki te zostaną jednak również uznane za spełnione, gdy wniosek dotyczy towarów wymienionych w załączniku 73 pod warunkiem, że:

- a) wniosek dotyczy:
 - (i) operacji obejmujących towary o charakterze niehandlowym,
 - (ii) umowy na przetwarzanie zlecone,
 - (iii) przetwarzania produktów kompensujących już otrzymanych w wyniku przetwarzania w ramach wcześniejszego zezwolenia, którego przyznanie zależało od zbadania warunków gospodarczych,
 - (iv) zwykłych form obróbki, o których mowa w artykule 531,
 - (v) naprawy,
 - (vi) przetwarzania pszenicy durum objętej kodem PCN 1001 10 00 w celu produkcji makaronów objętych kodami PCN 1902 11 00 i 1902 19; lub
- b) sumaryczna wartość towarów importowych na wnioskodawcę i na rok kalendarzowy dla ośmiocyfrowego kodu PCN nie przekracza 150 000 EUR; lub
- c) zgodnie z artykułem 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 (****), chodzi o towary importowe, o których mowa w części A załącznika 73, i wnioskodawca przedstawi dokument wydany przez właściwe władze zezwalający na zadeklarowanie tych towarów na rozwiązania, przy limitach ilościowych określonych na podstawie bilansu dostaw.

Artykuł 540

Zezwolenie będzie wskazywać środki i metody identyfikacji towarów importowych w produktach kompensujących oraz określać warunki właściwego prowadzenia operacji wykorzystujących towary ekwiwalentne.

Takie metody identyfikacji lub warunki mogą obejmować sprawdzenie akt.

Sekcja 3

Postanowienia dotyczące funkcjonowania rozwiązań

Artykuł 541

1. Zezwolenie będzie wskazywać, czy i pod jakimi warunkami towary ekwiwalentne, o których mowa w artykule 114 ust. 2 lit. e) Kodeksu i które mają ten sam ośmiocyfrowy kod PCN, taką samą jakość handlową i takie same cechy techniczne jak towary importowe, mogą być wykorzystane do operacji przetwarzania.

2. Można dopuścić, by towary ekwiwalentne były na bardziej zaawansowanym etapie wytwórczym niż towary importowe, gdy zasadnicza część przetwarzania w odniesieniu do tych towarów ekwiwalentnych jest prowadzona w przedsiębiorstwie posiadacza lub w przedsiębiorstwie, w którym prowadzona jest działalność w jego imieniu, poza przypadkami wyjątkowymi.

3. Postanowienia specjalne zawarte w załączniku 74 mają zastosowanie w odniesieniu do towarów, o których mowa w tym załączniku.

Artykuł 542

1. Zezwolenie będzie wskazywać okres zwolnienia. Jeżeli uzasadniają to okoliczności, okres ten można przedłużyć, nawet jeśli termin pierwotnie wyznaczony upłynął.

2. Gdy termin zwolnienia upływa konkretnego dnia dla wszystkich towarów podlegających rozwiązaniom w danym okresie, zezwolenie może przewidywać, że termin zwolnienia zostanie automatycznie przedłużony dla wszystkich towarów, które nadal podlegają rozwiązaniom tego dnia. Władze celne mogą jednak wymagać, by takim towarom przydzielono nową zatwierdzoną celnie obróbkę lub wykorzystanie w terminie, jaki określa.

3. Niezależnie od tego, czy stosowana jest agregacja lub zastosowanie ma ustęp 2, termin zwolnienia dla następujących produktów lub towarów kompensujących w niezmiennym stanie nie będzie przekraczał:

a) czterech miesięcy w przypadku mleka i produktów mlecznych, o których mowa w artykule 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999;

b) dwóch miesięcy w przypadku uboju bez tuczu zwierząt, o których mowa w rozdziale 1 PCN;

c) trzech miesięcy w przypadku tuczu (łącznie z ubojem, jeżeli ma zastosowanie) zwierząt objętych kodami PCN 0104 i 0105;

d) sześciu miesięcy w przypadku tuczu (łącznie z ubojem, jeżeli ma zastosowanie) pozostałych zwierząt, o których mowa w rozdziale 1 PCN;

e) sześciu miesięcy w przypadku przetwarzania mięsa;

f) sześciu miesięcy w przypadku przetwarzania innych produktów rolnych w rodzaju tych kwalifikujących się do zaliczkowej wypłaty zwrotów eksportowych, o których mowa w artykule 1 rozporządzenia (EWG) nr 565/80 i przetwarzanych na produkty lub towary, o których mowa w artykule 2 lit. b) lub lit. c) tego samego rozporządzenia.

Gdy przeprowadzane są kolejne operacje przetwarzania lub gdy uzasadniają to wyjątkowe okoliczności, terminy te można przedłużyć na wniosek zainteresowanych, przy czym ostateczny termin nie może przekraczać dwunastu miesięcy.

Artykuł 543

1. W przypadku wcześniejszego eksportu zezwolenie będzie wskazywać termin, w jakim towary niewspółnotowe muszą zostać zadeklarowane na rozwiązania, przy uwzględnieniu czasu potrzebnego na nabycie i transport do Wspólnoty.

2. Termin, o którym mowa w ustępie 1, nie będzie przekraczał:

a) trzech miesięcy dla towarów podlegających wspólnej organizacji rynku;

b) sześciu miesięcy dla wszystkich pozostałych towarów.

Termin sześciu miesięcy może jednak zostać przedłużony, jeżeli posiadacz przedłoży uzasadniony wniosek, pod warunkiem, że ostateczny termin nie przekroczy dwunastu miesięcy. Gdy uzasadniają to okoliczności, przedłużenie może być udzielone nawet po upływie pierwotnego okresu.

Artykuł 544

Dla celów zwolnienia rozwiązań lub domagania się zwrotu ceł importowych, następujące działania będą uważane za reeksport lub eksport:

a) dostawa produktów kompensujących do osób, które są uprawnione do zwolnienia z ceł importowych stosownie do Konwencji Wiedeńskiej z dnia 18 kwietnia 1961 roku na temat stosunków dyplomatycznych lub Konwencji Wiedeńskiej z dnia 24 kwietnia 1963 roku na temat stosunków konsularnych albo innych konwencji konsularnych, lub Konwencji Nowojorskiej z dnia 16 grudnia 1969 roku na temat misji specjalnych;

b) dostawa produktów kompensujących siłom zbrojnym innych państw stacjonującym na terytorium państwa członkowskiego, gdy to państwo członkowskie udziela specjalnego zwolnienia z ceł importowych zgodnie z artykułem 136 rozporządzenia (EWG) nr 918/83;

c) dostawa cywilnych statków powietrznych; urząd nadzorujący może jednak dopuścić zwolnienie rozwiązań, gdy towary importowane zostały użyte po raz pierwszy do

wyroby, naprawy, modyfikacji lub przeróbki cywilnego statku powietrznego lub jego części pod warunkiem, że akta posiadacza są tego rodzaju, iż umożliwiają sprawdzenie, czy rozwiązania były poprawnie stosowane i realizowane;

d) dostawa statków kosmicznych i pokrewnego wyposażenia; urząd nadzorujący może jednak dopuścić zwolnienie rozwiązań, gdy towary importowane zostały użyte po raz pierwszy do wyroby, naprawy, modyfikacji lub przeróbki satelitów, ich pojazdów startowych i wyposażenia stacji naziemnych i ich części, które stanowią integralną część systemów, pod warunkiem, że akta posiadacza są tego rodzaju, iż umożliwiają sprawdzenie, czy rozwiązania były poprawnie stosowane i realizowane;

e) pozbywanie się zgodnie z odpowiednimi przepisami wtórnych produktów kompensujących, których niszczenie pod nadzorem celnym jest zabronione ze względu na ochronę środowiska naturalnego; w tym celu posiadacz udowodni, że zwolnienie rozwiązań zgodnie z normalnymi zasadami jest albo niemożliwe, albo nieopłacalne.

Sekcja 4

Postanowienia dotyczące funkcjonowania systemu zawieszającego

Artykuł 545

1. Wykorzystanie towarów ekwiwalentnych do operacji przetwarzania zgodnie z artykułem 115 Kodeksu nie będzie podlegać formalnościom deklaracji towarów na rozwiązania.

2. Towary ekwiwalentne i produkty kompensujące z nich wytworzone staną się towarami niewspólnotowymi, zaś towary importowe towarami wspólnotowymi w momencie przyjęcia deklaracji zwalniającej rozwiązania.

Jeżeli jednak towary importowe zostają skierowane na rynek przez zwolnieniem rozwiązań, zmieniają one swój status w momencie skierowania na rynek. W wyjątkowych wypadkach, jeżeli nie oczekuje się obecności towarów ekwiwalentnych w tym czasie, władze celne mogą dopuścić na wniosek posiadacza obecność towarów ekwiwalentnych w późniejszym czasie, określonym przez nie i mieszczącym się w rozsądnej perspektywie czasowej.

3. W przypadku wcześniejszego eksportu:

- produkty kompensujące staną się towarami niewspólnotowymi w momencie przyjęcia deklaracji eksportowej pod warunkiem, że towary do zaimportowania są zadeklarowane na rozwiązania;

- towary importowe staną się towarami wspólnotowymi w momencie ich zadeklarowania na rozwiązania.

Artykuł 546

Zezwolenie będzie wskazywać, czy produkty kompensujące lub towary w niezmienionym stanie mogą być dopuszczone do swobodnego obrotu bez deklaracji celnej, bez wpływu

na zastosowanie działań zakazowych lub restrykcyjnych. W tym wypadku uważane będą za dopuszczone do swobodnego obrotu, jeżeli nie przypisano im zatwierdzonej celnie obróbki lub wykorzystania w momencie upływu terminu zwolnienia.

Dla celów pierwszego akapitu artykułu 218 ust. 1 Kodeksu deklaracja na dopuszczenie do swobodnego obrotu będzie uważana za złożoną i przyjętą, zaś dopuszczenie za udzielone w momencie przedstawienia deklaracji zwolnienia.

Produkty lub towary staną się towarami wspólnotowymi, gdy zostaną wprowadzone na rynek.

Artykuł 547

W przypadku dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów kompensujących, rubryki 15, 16, 34, 41 i 42 deklaracji będą dotyczyć towarów importowych. Odpowiednie informacje można alternatywnie dostarczyć za pomocą arkusza informacyjnego INF1 lub dowolnego innego dokumentu dołączonego do deklaracji.

Artykuł 548

1. Spis produktów kompensujących podlegających właściwym dla nich cłom importowym zgodnie z pierwszym akapitem artykułu 122 lit. a) Kodeksu znajduje się w załączniku 75.

2. Jeżeli produkty kompensujące inne niż te wspomniane w spisie, o którym mowa w ustępie 1, zostają zniszczone, będą traktowane tak, jak gdyby podlegały reeksportowi.

Artykuł 549

1. Gdy produkty kompensujące lub towary w niezmiennym stanie zostają zadeklarowane na jedno z rozwiązań zawieszających lub wprowadzone do wolnej strefy kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 lub do wolnego składu, albo też umieszczone w wolnej strefie kontroli typu II w rozumieniu artykułu 799, co umożliwia zwolnienie rozwiązań, dokumenty lub akta używane do wspomnianej zatwierdzonej celnie obróbki lub wykorzystania albo wszelkie zastępujące je dokumenty zawierać będą jedno z następujących oznaczeń:

- Mercancias PA/S,

- AF/S-varer,

- AV/S-Waren,

- ...

- towary IP/S,

- Marchandises PA/S,

- Mercis PA/S,

- AV/S-goederen,
- Mercadorias AA/S,
- SJ/S-tavaroita,
- AF/S-varor.

2. Gdy towary importowe zadeklarowane na rozwiązania podlegają specjalnym działaniom z zakresu polityki handlowej i takie działania nadal mają zastosowanie w momencie, gdy towary te - albo w stanie niezmienionym, albo w formie produktów kompensujących - zostają zadeklarowane na rozwiązania zawieszające lub wprowadzone do wolnej strefy kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 lub do wolnego składu, albo też umieszczone w wolnej strefie kontroli typu II w rozumieniu artykułu 799, oznaczenie, o którym mowa w ustępie 1, zostanie uzupełnione o jedno z następujących sformułowań:

- Politica comercial,
- Handelspolitik,
- Handelspolitik,
- ...
- Polityka handlowa,
- Politique commerciale,
- Politica commerciale,
- Handelspolitiek,
- Politika comercial,
- Kaupapolitiikka,
- Handelspolitik.

Sekcja 5

Przepis dotyczący funkcjonowania systemu ceł zwrotnych

Artykuł 550

Gdy towarom podlegającym systemowi ceł zwrotnych przypisano zatwierdzoną celnie obróbkę lub wykorzystanie, o których mowa w artykule 549 ust. 1, wymagane będą następujące oznaczenia z tym związane:

- Mercancias PA/R,

- AF/T-varer,
- AV/R-Waren,
- ...
- towary IP/D,
- Marchandises PA/R,
- Merci PA/R,
- AV/T-goederen,
- Mercadorias AA/D,
- SJ/T-tavaroita,
- AF/R-varor.

ROZDZIAŁ 4

Przetwarzanie pod kontrolą celną

Artykuł 551

1. Rozwiązania dla przetwarzania pod kontrolą celną mają zastosowanie do towarów, których przetwarzanie daje w wyniku produkty, które podlegają niższej kwocie ceł importowych od tej, jaka ma zastosowanie do towarów importowanych.

Rozwiązania te mają również zastosowanie do towarów, które muszą zostać poddane operacjom dla zapewnienia ich zgodności z wymogami technicznymi dla dopuszczenia ich do swobodnego obrotu.

2. Artykuł 542 ust. 1 i ust. 2 ma zastosowanie mutatis mutandis.

3. Dla celów określenia wartości celnej przetwarzanych produktów zadeklarowanych do wolnego obrotu, deklarujący może wybrać dowolną z metod, o których mowa w artykule 30 ust. 2 lit. a), lit. b) lub lit. c) Kodeksu, albo wartość celną towarów importowanych powiększoną o koszty przetwarzania.

Artykuł 552

1. Dla typów towarów i operacji wymienionych w załączniku 76, część A, warunki gospodarcze uważać się będzie za spełnione.

Dla innych typów towarów i operacji przeprowadzone zostanie sprawdzenie warunków gospodarczych.

2. Dla typów towarów i operacji wymienionych w załączniku 76, część B i nieobjętych częścią A, sprawdzenie warunków gospodarczych zostanie przeprowadzone w Komitecie. Zastosowanie będzie miał artykuł 504 ust. 3 i ust. 4.

ROZDZIAŁ 5

Czasowy import

Sekcja 1

Postanowienia ogólne

Artykuł 553

1. Zwierzęta, chyba że mają znikomą wartość handlową, urodzone ze zwierząt podlegających rozwiązaniom uważane są za towary niewspólnotowe i podlegające tym rozwiązaniom.

2. Władze celne zapewnią, by całkowity okres, przez który towary podlegają rozwiązaniom w tym samym celu i na odpowiedzialność tego samego posiadacza, nie przekraczał 24 miesięcy, nawet jeśli rozwiązania zwolniono poprzez deklarację na inne rozwiązania zawieszające, a następnie ponownie zadeklarowano na czasowy import.

Jednak na wniosek posiadacza mogą one przedłużyć ten okres o czas, przez który towary te nie są wykorzystywane, zgodnie z określonymi przez siebie warunkami.

3. Dla celów artykułu 140 ust. 3 Kodeksu, wyjątkowe okoliczności oznaczają wszelkie zdarzenia, w wyniku których towary muszą być wykorzystywane przez dłuższy okres w celu osiągnięcia celu operacji czasowego importu.

4. Towary podlegające rozwiązaniom muszą pozostać w tym samym stanie.

Dopuszczalne są naprawy i konserwacja, w tym remonty i regulacje lub działania w celu konserwacji towarów albo zapewnienia spełnienia przez nie wymogów technicznych w ramach rozwiązań.

Artykuł 554

Czasowy import przy całkowitym zwolnieniu z ceł importowych (dalej nazywany „całkowitym zwolnieniem z ceł importowych”) będzie dozwolony jedynie zgodnie z artykułami od 555 do 578.

Czasowy import przy częściowym zwolnieniu z ceł importowych nie będzie dozwolony dla towarów konsumpcyjnych.

Sekcja 2

Warunki całkowitego zwolnienia z ceł importowych

Podsekcja 1

Środki transportu

Artykuł 555

1. Dla celów niniejszej podsekcji:

- a) „wykorzystanie komercyjne” oznacza wykorzystanie środków transportu do transportu osób lub towarów za wynagrodzeniem lub w ramach działalności gospodarczej przedsiębiorstwa;
- b) „wykorzystanie prywatne” oznacza wykorzystanie środków transportu inne niż komercyjne;
- c) „ruch wewnętrzny” oznacza przewóz osób lub towarów zabranych lub załadowanych w obszarze celnym Wspólnoty w celu wysadzenia lub rozładowania ich w miejscu w obrębie tego obszaru.

2. Środki transportu obejmują normalne części zamienne, akcesoria i wyposażenie im towarzyszące.

Artykuł 556

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostaje przyznane dla palet.

Rozwiązania zostaną również zwolnione, gdy palety tego samego typu i zasadniczo tej samej wartości są eksportowane lub reeksportowane.

Artykuł 557

1. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostaje przyznane na kontenery, jeżeli zostały one trwale oznakowane w odpowiednim i wyraźnie widocznym miejscu następującymi informacjami:

- a) tożsamość właściciela lub operatora uwidoczniona albo jego pełną nazwą, albo przyjętą identyfikacją, przy wykluczeniu symboli takich jak plakietki i flagi;
- b) za wyjątkiem wymiennych nadwozi używanych do kombinowanego transportu kolejowo-drogowego, znaki identyfikacyjne i numery kontenera, podane przez właściciela lub operatora; ciężar własny kontenera, łącznie z całym na stałe zamontowanym wyposażeniem;
- c) za wyjątkiem kontenerów używanych do transportu powietrznego, kraj, do którego należy kontener, uwidoczniony albo pełną nazwą, albo za pomocą kodu kraju ISO alfa-2 przewidzianego w międzynarodowych normach ISO 3166 lub 6346 lub poprzez wyróżniające litery używane do wskazywania kraju rejestracji pojazdów samochodowych w międzynarodowym ruchu drogowym, lub też za pomocą numerów w przypadku wymiennych nadwozi używanych do kombinowanego transportu kolejowo-drogowego.

Gdy wniosek o zezwolenie jest składany zgodnie z pierwszym akapitem artykułu 497 ust. 3 lit. c), kontenery będą monitorowane przez osobę reprezentowaną w obszarze celnym Wspólnoty, która będzie w stanie stale powiadamiać o ich lokalizacji oraz informacjach na temat zadeklarowania i zwolnienia.

2. Kontenery mogą być używane do transportu wewnętrznego przed ich reeksportem. Mogą być jednak użyte tylko raz podczas każdego pobytu w państwie członkowskim do transportu towarów załadowanych i przeznaczonych do rozładunku na terytorium tego samego państwa członkowskiego, jeżeli w innym wypadku kontenery te musiałyby być przewożone bez ładunku na tym terytorium.

3. Na mocy Konwencji Genewskiej z dnia 21 stycznia 1994 roku na temat traktowania celnego pojemników na materiały ciekłe używanych w transporcie międzynarodowym, zatwierdzonej decyzją Rady 95/137/WE (*****), władze celne dopuszczają zwolnienie rozwiązań, gdy pojemniki tego samego typu lub tej samej wartości są eksportowane lub reeksportowane.

Artykuł 558

1. Całkowite zwolnienie z ceł importowych będzie przyznawane na środki transportu drogowego, kolejowego, powietrznego, morskiego i wodnego śródlądowego, gdy są one:

a) zarejestrowane poza obszarem celnym Wspólnoty w imieniu osoby mieszczącej się poza tym obszarem; jednak jeżeli środki transportu nie są zarejestrowane, wyżej wspomniany warunek może zostać uznany za spełniony, gdy są one własnością osoby mieszczącej się poza obszarem celnym Wspólnoty;

b) używane przez osobę mieszcząca się poza tym obszarem, bez wpływu na zastosowanie artykułów 559, 560 i 561; oraz

c) w przypadku wykorzystania komercyjnego i za wyjątkiem środków transportu kolejowego, używane wyłącznie do transportu, który rozpoczyna się lub kończy poza obszarem celnym Wspólnoty; jednak mogą być one używane w wewnętrznym przewozie, jeżeli przepisy obowiązujące w dziedzinie transportu, zwłaszcza te dotyczące dopuszczenia i operacji, tak przewidują.

2. Gdy środki transportu, o których mowa w ustępie 1, są podwynajmowane przez profesjonalną firmę wynajmu mieszcząca się w obszarze celnym Wspólnoty osobie mieszczącej się poza tym obszarem, muszą one zostać reeksportowane w przeciągu ośmiu dni od wejścia w życie umowy.

Artykuł 559

Osoby mieszczące się w obszarze celnym Wspólnoty będą korzystać z całkowitego zwolnienia z ceł importowych, gdy:

a) środki transportu kolejowego zostają oddane do dyspozycji takich osób na mocy umowy, zgodnie z którą każda z sieci może używać taboru kołowego innych sieci jak swojego własnego;

b) przyczepa jest doczepiona do środków transportu drogowego zarejestrowanych w obszarze celnym Wspólnoty;

c) środki transportu są używane w kontekście sytuacji awaryjnej i okres ich wykorzystania nie przekracza pięciu dni; lub

d) środki transportu są używane przez profesjonalną firmę wynajmu w celu reeksportu w terminie nie przekraczającym pięciu dni.

Artykuł 560

1. Osoby fizyczne zamieszkałe w obszarze celnym Wspólnoty będą korzystać z całkowitego zwolnienia z ceł importowych, gdy okazjonalnie prywatnie używają środków transportu, na polecenie posiadacza dowodu rejestracyjnego, który to posiadacz przebywa w obszarze celnym w czasie użytkowania.

Osoby takie będą również korzystać z całkowitego zwolnienia z ceł importowych w przypadku prywatnego użytkowania okazjonalnie środków transportu wynajętych na podstawie pisemnej umowy:

a) w celu powrotu do ich miejsca rezydowania we Wspólnocie;

b) w celu wyjazdu ze Wspólnoty; lub

c) jeżeli jest to dozwolone na poziomie ogólnym przez zainteresowane administracje celne.

2. Środki transportu zostaną reeksportowane lub zwrócone do firmy wynajmu mieszczącej się w obszarze celnym Wspólnoty w przeciągu:

a) pięciu dni od wejścia w życie umowy w przypadku wspomnianym w ustępie 1 lit. a);

b) ośmiu dni od wejścia w życie umowy w przypadku wspomnianym w ustępie 1 lit. c).

Środki transportu zostaną reeksportowane w przeciągu dwóch dni od wejścia w życie umowy w przypadku wspomnianym w ustępie 1 lit. b).

Artykuł 561

1. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy środki transportu mają zostać zarejestrowane pod tymczasowym numerem w obszarze celnym Wspólnoty, z myślą o reeksportie w imieniu którejś z następujących osób:

a) w imieniu osoby mieszczącej się poza tym obszarem;

b) w imieniu osoby fizycznej zamieszkałej w obrębie tego obszaru, gdy dana osoba przygotowuje się do przeniesienia swojego miejsca normalnego rezydowania poza ten obszar.

W przypadku, o którym mowa w punkcie b), środki transportu muszą zostać reeksportowane w przeciągu trzech miesięcy od daty rejestracji.

2. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy środki transportu są wykorzystywane komercyjnie lub prywatnie przez osobę fizyczną zamieszkałą w obszarze celnym Wspólnoty i zatrudnioną przez właściciela środków transportu mieszczącego się poza tym obszarem lub w inny sposób upoważnioną przez właściciela.

Wykorzystanie prywatne musi być przewidziane w umowie zatrudnienia.

Władze celne mogą ograniczyć czasowy import środków transportu w ramach niniejszego przepisu w przypadku systematycznego wykorzystania.

3. Całkowite zwolnienie z ceł importowych może zostać przyznane w wyjątkowych przypadkach, gdy środki transportu są wykorzystywane komercyjnie przez ograniczony okres czasu przez osoby mieszczące się w obszarze celnym Wspólnoty.

Artykuł 562

Bez wpływu na zastosowanie innych specjalnych przepisów, okresy zwolnienia są następujące:

a) dla środków transportu kolejowego: 12 miesięcy;

b) dla wykorzystywanych komercyjnie środków transportu innych niż środki transportu kolejowego: czas niezbędny do przeprowadzenia operacji transportowych;

c) dla środków transportu drogowego używanych prywatnie:

- przez studentów: okres, przez jaki student pozostaje w obszarze celnym Wspólnoty wyłącznie w celu prowadzenia studiów;

- przez osoby wypełniające zadania o określonym okresie trwania: okres, w jakim osoba ta pozostaje w obszarze celnym Wspólnoty wyłącznie w celu wypełnienia swojego zadania;

- w pozostałych przypadkach, łącznie ze zwierzętami wierzchowymi i pociągowymi oraz pojazdami przez nie ciągniętymi: sześć miesięcy;

d) dla prywatnie używanych środków transportu powietrznego: sześć miesięcy;

e) dla prywatnie używanych środków transportu morskiego i wodnego śródlądowego: 18 miesięcy.

Podsekcja 2

Rzeczy osobiste i towary służące uprawianiu sportów importowane przez podróżnych; materiały niezbędne dla żeglarzy

Artykuł 563

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy rzeczy osobiste zasadnie potrzebne w podróży oraz towary służące uprawianiu sportów są importowane przez podróżnego, jak to zdefiniowano w artykule 236(A) ust. 1.

Artykuł 564

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na materiały niezbędne dla żeglarzy w następujących przypadkach:

- a) gdy są one używane na jednostce pływającej uczestniczącej w międzynarodowym ruchu morskim;
- b) gdy zostają one wyładowane z takiej jednostki pływającej i czasowo używane na łódzie przez załogę;
- c) gdy są one używane przez załogę takiej jednostki pływającej w instytucjach kulturalnych lub społecznych zarządzanych przez organizacje nie przynoszące zysku lub w miejscach kultu, w których regularnie odbywają się nabożeństwa dla żeglarzy.

Podsekcja 3

Materiały służące łagodzeniu skutków katastrof; sprzęt medyczny, chirurgiczny i laboratoryjny; zwierzęta; towary do użytku w strefach przygranicznych

Artykuł 565

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na materiały służące łagodzeniu skutków katastrof, gdy są one używane w związku z działaniami mającymi na celu przeciwdziałanie skutkom katastrof lub podobnych sytuacji dotyczących obszaru celnego Wspólnoty i przeznaczone dla instytucji państwowych lub instytucji zatwierdzonych przez właściwe władze.

Artykuł 566

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy sprzęt medyczny, chirurgiczny i laboratoryjny jest wysyłany na zasadzie pożyczki na żądanie szpitala lub innej instytucji medycznej, która pilnie potrzebuje takiego sprzętu dla wyrównania braków we własnym wyposażeniu i gdy jest on przeznaczony do celów diagnostycznych lub terapeutycznych.

Artykuł 567

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na zwierzęta będące własnością osoby mieszczącej się poza obszarem celnym Wspólnoty.

Zostanie ono przyznane na następujące towary przeznaczone do działań zgodnych z szczególnymi wymogami strefy przygranicznej, jak je zdefiniowano w obowiązujących przepisach:

a) sprzęt będący w posiadaniu osoby mieszczącej się w strefie przygranicznej przylegającej do strefy przygranicznej czasowego importu i używany przez osobę mieszczącą się w tej przylegającej strefie przygranicznej;

b) towary używane do budowy, napraw lub konserwacji infrastruktury w takiej strefie przygranicznej pod kierunkiem władz publicznych.

Podsekcja 4

Nośniki dźwięku, obrazu lub danych, materiały reklamowe; sprzęt profesjonalny; materiały pedagogiczne i sprzęt naukowy

Artykuł 568

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na towary:

a) przenoszące dźwięk, obraz lub informacje automatycznego przetwarzania danych do celów prezentacji poprzedzającej komercjalizację lub bezpłatne, lub przeznaczone do zapewnienia podkładu dźwiękowego, dubbingu lub kopiowania; lub

b) używane wyłącznie do celów reklamowych.

Artykuł 569

1. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy sprzęt profesjonalny jest:

a) własnością osoby mieszczącej się poza obszarem celnym Wspólnoty;

b) importowany albo przez osobę mieszczącą się poza obszarem celnym Wspólnoty, albo też przez pracownika właściciela, przy czym pracownik ten może zamieszkiwać obszar celny Wspólnoty; oraz

c) używany przez importera lub pod jego nadzorem, za wyjątkiem przypadków koprodukcji audiowizualnych.

2. Całkowite zwolnienie z ceł importowych nie zostanie przyznane, gdy sprzęt ma zostać przeznaczony do przemysłowego wyrobu lub pakowania towarów lub - z wyjątkiem narzędzi ręcznych - do eksploatacji zasobów naturalnych, do budowy, naprawy lub konserwacji budynków lub do przenoszenia mas ziemnych i podobnych projektów.

Artykuł 570

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy materiały pedagogiczne i sprzęt naukowy są:

a) własnością osoby mieszczącej się poza obszarem celnym Wspólnoty;

b) importowane przez publiczne lub prywatne instytucje naukowe, edukacyjne lub szkolenia zawodowego, które zasadniczo nie są nastawione na zysk, i używane

wyłącznie do nauczania, szkolenia zawodowego lub badań naukowych pod ich kierunkiem;

c) importowane w rozsądnych ilościach, mając na uwadze cel importu; oraz

d) nieużywane do czysto komercyjnych celów.

Podsekcja 5

Opakowania; formy, matryce, bloki, rysunki, szkice, instrumenty pomiarowe, kontrolne i testujące oraz podobne artykuły; narzędzia i instrumenty specjalne; towary do przeprowadzania testów lub podlegające testom; próbki; zastępcze środki produkcji

Artykuł 571

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy opakowania:

a) jeśli są importowane wypełnione, są przeznaczone do reeksportu, czy to puste, czy też wypełnione;

b) jeśli są importowane puste, są przeznaczone do reeksportu wypełnione.

Opakowania nie mogą być używane w przewozie wewnętrznym, chyba że z myślą o eksporcie towarów. W przypadku opakowań importowanych w stanie wypełnionym, stosuje się to tylko od momentu, gdy zostały opróżnione ze swej zawartości.

Artykuł 572

1. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy formy, matryce, bloki, rysunki, szkice, instrumenty pomiarowe, kontrolne i testujące oraz inne podobne artykuły są:

a) własnością osoby mieszczącej się poza obszarem celnym Wspólnoty; oraz

b) używane przy wyrobie przez osobę mieszczącą się w obszarze celnym Wspólnoty i przynajmniej 75% produkcji wynikającej z ich zastosowania jest reeksportowane.

2. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na narzędzia i instrumenty specjalne, gdy towary te są:

a) własnością osoby mieszczącej się poza obszarem celnym wspólnoty; oraz

b) udostępniane nieodpłatnie osobie mieszczącej się w obszarze celnym Wspólnoty do wyrobu towarów, które mają zostać w całości wyeksportowane.

Artykuł 573

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na następujące towary:

a) towary poddawane testom, eksperymentom lub pokazom;

b) towary importowane podlegające zadowalającym testom akceptacji w związku z kontraktem sprzedaży zawierającym postanowienia na temat zadowalających testach akceptacji i poddawane tym testom;

c) towary używane do przeprowadzania testów, eksperymentów lub pokazów bez korzyści finansowej.

Dla towarów, o których mowa w punkcie b), okres zwolnienia rozwiązań wynosi sześć miesięcy.

Artykuł 574

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy próbki są importowane w rozsądnych ilościach i używane wyłącznie do pokazów lub demonstracji w obszarze celnym Wspólnoty.

Artykuł 575

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy zastępcze środki produkcji są czasowo udostępniane klientowi przez dostawcę lub wykonującego naprawę, w oczekiwaniu na dostawę lub naprawę podobnych towarów.

Okres zwolnienia rozwiązań wynosi sześć miesięcy.

Podsekcja 6

Towary przeznaczone na imprezy lub na sprzedaż

Artykuł 576

1. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na towary wystawiane lub używane na imprezie publicznej zorganizowanej nie wyłącznie w celu komercyjnej sprzedaży towarów albo otrzymane z takich towarów podlegających rozwiązaniom.

W wyjątkowych przypadkach właściwe władze celne mogą zatwierdzić rozwiązania na inne imprezy.

2. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na towary do zatwierdzenia, jeżeli nie można ich zaimportować jako próbek, a dostawca ze swej strony pragnie sprzedać towary, zaś odbiorca może zdecydować się na ich zakup po inspekcji.

Okres zwolnienia rozwiązań wynosi dwa miesiące.

3. Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane na następujące przedmioty:

a) dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki, jak je zdefiniowano w „załączniku I” do dyrektywy 77/388/EWG, importowane w celach wystawienniczych, z myślą o ewentualnej sprzedaży;

b) towary inne niż nowo wytworzone importowane z myślą o ich sprzedaży na aukcji.

Podsekcja 7

Części zamienne, akcesoria i wyposażenie; pozostałe towary

Artykuł 577

Całkowite zwolnienie z ceł importowych zostanie przyznane, gdy części zamienne, akcesoria i wyposażenie są używane do napraw i konserwacji, w tym do remontu, regulacji i konserwacji towarów zadeklarowanych na rozwiązania.

Artykuł 578

Całkowite zwolnienie z ceł importowych może zostać przyznane, gdy towary inne niż te wymienione w artykułach od 556 do 577 lub niespełniające warunków zawartych w tych artykułach są importowane:

- a) okazjonalnie i na okres nieprzekraczający trzech miesięcy; lub
- b) w szczególnych sytuacjach nie mających oddziaływania gospodarczego.

Sekcja 3

Postanowienia dotyczące funkcjonowania rozwiązań

Artykuł 579

Gdy rzeczy osobiste, towary importowane w celu uprawiania sportów lub środki transportu są deklarowane ustnie lub jakimkolwiek innym aktem na rozwiązania, władze celne mogą wymagać pisemnej deklaracji, jeśli w grę wchodzi wysoka kwota ceł importowych lub występuje poważne ryzyko nieprzestrzegania zobowiązań w ramach rozwiązań.

Artykuł 580

1. Deklaracje na rozwiązania przy użyciu karnetów ATA/CPD będą przyjmowane, jeśli wydane są w kraju uczestniczącym i zostały potwierdzone i zagwarantowane przez stowarzyszenie stanowiące część międzynarodowego łańcucha gwarancji.

Jeżeli porozumienia dwustronne lub wielostronne nie przewidują inaczej, „kraj uczestniczący” oznacza stronę przystępującą do Konwencji ATA lub Konwencji Istambulskiej po zaakceptowaniu zaleceń Rady Współpracy Celnej z dnia 25 czerwca 1992 roku dotyczących uznania karnetu ATA i karnetu CPD dla procedury czasowego dopuszczenia.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie tylko wówczas, gdy karnety ATA/CPD:

- a) odnoszą się do towarów i wykorzystania objętych tymi konwencjami lub porozumieniami;
- b) są poświadczone przez władze celne w odpowiedniej części okładki; oraz
- c) są ważne na całym obszarze celnym Wspólnoty.

Karnet ATA/CPD zostanie przedstawiony w urzędzie wjazdu na obszar celny Wspólnoty, chyba że urząd ten nie jest w stanie sprawdzić wypełnienia warunków procedury.

3. Artykuły 454, 455 i od 458 do 461 mają zastosowanie mutatis mutandis do towarów podlegających rozwiązaniom i objętych karnetami ATA.

Artykuł 581

1. Bez wpływu na zastosowanie specjalnego systemu gwarancji dla karnetów ATA/CPD, deklaracja na rozwiązania w formie pisemnej będzie zależna od zapewnienia bezpieczeństwa, za wyjątkiem przypadków, o których mowa w załączniku 77.
2. W celu ułatwienia kontroli rozwiązań władze celne mogą wymagać prowadzenia akt.

Artykuł 582

1. Gdy towary podlegające rozwiązaniom zgodnie z artykułem 576 zostają zwolnione poprzez ich wprowadzenie do swobodnego obrotu, kwota długu zostanie określona na podstawie elementów oszacowania właściwych dla tych towarów w momencie przyjęcia deklaracji na swobodny obrót.

Gdy towary podlegające rozwiązaniom zgodnie z artykułem 576 zostają wprowadzone na rynek, będą uważane za przedstawione władzom celnym, gdy zostają zadeklarowane na dopuszczenie do swobodnego obrotu przed upływem okresu zwolnienia rozwiązań.

2. Dla celów zwolnienia rozwiązań w odniesieniu do towarów, o których mowa w artykule 576 ust. 1, ich konsumpcja, zniszczenie lub nieodpłatne rozproszczenie pośród publiczności obecnej na imprezie będą uważane za reeksportowanie pod warunkiem, że ich ilość odpowiada charakterowi imprezy, liczbie gości oraz zakresowi uczestnictwa w niej posiadacza.

Pierwszy akapit nie ma zastosowania do napojów alkoholowych, towarów tytoniowych lub paliw.

Artykuł 583

Gdy towary podlegające rozwiązaniom zostają zadeklarowane na jedno z rozwiązań zawieszających lub wprowadzone do wolnej strefy kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 albo do wolnego składu, lub też umieszczone w wolnej strefie kontroli typu II w rozumieniu artykułu 799, co umożliwia zwolnienie czasowego importu, dokumenty inne niż karnety ATA/CPD lub akta używane przy wspomnianej zatwierdzonej celnie obróbce lub wykorzystaniu, lub też dowolne dokumenty je zastępujące będą zawierały jedno z następujących oznaczeń:

- Mercancias IT,
- MI-varer,
- VV-Waren,
- ...
- Towary TA,
- Marchandises AT,
- Merci AT,
- TI-goederen,
- Mercadorias IT,
- VM-tavaroita,
- TI-varor.

Artykuł 584

Dla środków transportu kolejowego używanych wspólnie w ramach porozumienia, rozwiązania również zostaną zwolnione, gdy środki transportu kolejowego tego samego typu lub o tej samej wartości co te, które udostępniono osobie mieszczącej się w obszarze celnym Wspólnoty, zostają wyeksportowane lub reeksportowane.

ROZDZIAŁ 6

Przetwarzanie zewnętrzne

Sekcja 1

Dodatkowe warunki dotyczące udzielenia zezwolenia

Artykuł 585

1. Poza sytuacjami, gdy istnieją wskazania przeciwnie, zasadnicze interesy przetwórców wspólnotowych będą uważane za poważnie naruszone.

2. Gdy wniosek o zezwolenie składa osoba, która eksportuje towary czasowo eksportowane nie zajmując się operacjami przetwarzania, władze celne przeprowadzą uprzednie sprawdzenie warunków określonych w artykule 147 ust. 2 Kodeksu na podstawie dokumentów potwierdzających. Artykuły 503 i 504 będą miały zastosowanie mutatis mutandis.

Artykuł 586

1. Zezwolenie będzie określać środki i metody ustalania, że produkty kompensujące powstały w wyniku przetwarzania towarów czasowo eksportowanych, lub weryfikacji, że spełnione są warunki zastosowania standardowego systemu wymiany.

Takie środki i metody mogą obejmować wykorzystanie dokumentu informacyjnego określonego w załączniku 104 oraz badanie akt.

2. Gdy charakter operacji przetwarzania nie pozwala na ustalenie, że produkty kompensujące powstały z towarów czasowo eksportowanych, mimo to można udzielić zezwolenia w należycie uzasadnionych przypadkach pod warunkiem, że wnioskodawca potrafi przedstawić dostateczne gwarancje, że towary użyte w operacjach przetwarzania mają ten sam ośmiocyfrowy kod PCN, tę samą jakość handlową i te same własności techniczne co towary czasowo eksportowane. Zezwolenie będzie określać warunki wykorzystania rozwiązań.

Artykuł 587

Gdy wnioskuje się o rozwiązania w celu naprawy, towary czasowo eksportowane muszą być zdadne do naprawy, zaś rozwiązania nie zostaną wykorzystane do polepszenia własności technicznych towarów.

Sekcja 2

Postanowienia dotyczące funkcjonowania rozwiązań

Artykuł 588

1. Zezwolenie będzie określać termin zwolnienia rozwiązań. Jeżeli uzasadniają to okoliczności, termin ten może zostać wydłużony, nawet jeśli upłynął termin pierwotnie wyznaczony.

2. Zastosowanie ma artykuł 157 ust. 2 Kodeksu, nawet po upływie pierwotnego terminu.

Artykuł 589

1. Deklaracja towarów czasowo eksportowanych na rozwiązania zostanie sporządzona zgodnie z przepisami określonymi dla eksportu.

2. W przypadku wcześniejszego importu, dokumenty towarzyszące deklaracji na swobodny obrót obejmować będą kopię zezwolenia, chyba że o takie zezwolenie wnioskuje się zgodnie z artykułem 497 ust. 3 lit. d). Artykuł 220 ust. 3 ma zastosowanie *mutatis mutandis*.

Sekcja 3

Postanowienia dotyczące obliczenia zwolnienia celnego

Artykuł 590

1. Przy obliczaniu kwoty do odliczenia nie będą brane pod uwagę cła antydumpingowe i cła równoważące.

Wtórne produkty kompensujące, które stanowią odpady, resztki, ścinki i pozostałości, będą uważane za uwzględnione.

2. Przy określaniu wartości towarów czasowo eksportowanych zgodnie z jedną z metod, o których mowa w drugim akapicie artykułu 151 ust. 2 Kodeksu, koszty załadunku, transportu i ubezpieczenia dla towarów czasowo eksportowanych do miejsca, w którym miała miejsce operacja przetwarzania lub ostatnia taka operacja, nie będą uwzględniane w:

a) wartości towarów czasowo eksportowanych, jaką bierze się pod uwagę przy określaniu wartości celnej produktów kompensujących zgodnie z artykułem 32 ust. 1 lit. b) punkt (i) Kodeksu; lub

b) kosztach przetwarzania, gdy wartości towarów czasowo eksportowanych nie można określić zgodnie z artykułem 32 ust. 1 lit. b) punkt (i) Kodeksu.

Koszty załadunku, transportu i ubezpieczenia dla produktów kompensujących z miejsca, w którym miała miejsce operacja przetwarzania lub ostatnia taka operacja, do miejsca ich wjazdu w obszar celny Wspólnoty zostaną uwzględnione w kosztach przetwarzania.

Koszty załadunku, transportu i ubezpieczenia będą obejmować:

a) prowizje i opłaty maklerskie, za wyjątkiem prowizji przy zakupie;

b) koszty pojemników nie stanowiących integralnej części towarów czasowo eksportowanych;

c) koszty pakowania, w tym pracy i materiałów;

d) koszty manipulacyjne poniesione w związku z transportem towarów.

Artykuł 591

Częściowe zwolnienie z ceł importowych poprzez przyjęcie kosztów operacji przetwarzania jako podstawy wartości do oclenia będzie przyznawane na życzenie.

Za wyjątkiem towarów o charakterze niehandlowym, pierwszy akapit nie ma zastosowania, gdy towary czasowo eksportowane, które nie mają pochodzenia wspólnotowego w rozumieniu działu II, rozdziału 2, sekcji 1 Kodeksu, zostały dopuszczone do swobodnego obrotu przy zerowej stawce celnej.

Artykuł 592

W przypadku przedsiębiorstw często przeprowadzających operacje przetwarzania na mocy zezwolenia nie obejmującego naprawy, władze celne mogą na życzenie posiadacza ustalić średnią stawkę cła stosującą się do wszystkich tych operacji (zwolnienie agregowane).

Stawka ta będzie określana na każdy okres nieprzekraczający dwunastu miesięcy i będzie miała tymczasowe zastosowanie do produktów kompensujących dopuszczonych do swobodnego obrotu w tym okresie. Na koniec każdego okresu władze celne dokonają końcowego obliczenia i - we właściwych sytuacjach - zastosują postanowienia artykułu 220 ust. 1 lub artykułu 236 Kodeksu.

Artykuły od 29 do 35 Kodeksu mają zastosowanie *mutatis mutandis* do kosztów przetwarzania, które nie będą obejmować towarów czasowo eksportowanych.

(*) Dz.U. WE nr L 160, z 26.6.1999, s. 48.

(**) Dz.U. WE nr L 62, z 7.3.1980, s. 5.

(***) Dz.U. WE nr L 102, z 17.4.1999, s. 11.

(****) Dz.U. WE nr L 318, z 20.12.1993, s. 18.

(*****) Dz.U. WE nr L 91, z 22.4.1995, s. 45”.

29. Rozdział 1 (artykuły od 799 do 840) działu V część II zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„ROZDZIAŁ I

Wolne strefy i wolne składy

Sekcja 1

Postanowienia wspólne dla sekcji 2 i 3

Podsekcja 1

Definicje i postanowienia ogólne

Artykuł 799

Dla celów niniejszego rozdziału:

- a) „kontrola typu I” oznacza elementy kontroli zasadniczo oparte na istnieniu ogrodzenia;
- b) „kontrola typu II” oznacza elementy kontroli zasadniczo oparte na formalnościach przeprowadzanych zgodnie z wymogami procedury składowania celnego;
- c) „operator” oznacza dowolną osobę prowadzącą działalność obejmującą składowanie, obróbkę, przetwarzanie, sprzedaż lub zakup towarów w wolnej strefie lub wolnym składzie.

Artykuł 800

Każda osoba może wnioskować do władz celnych wyznaczonych przez państwa członkowskie o to, by część obszaru celnego Wspólnoty została wyznaczona wolną strefą lub by ustanowiono skład celny.

Artykuł 801

1. Wniosek o zezwolenie na budowę w wolnej strefie będzie składany na piśmie.
2. Wniosek, o którym mowa w ustępie 1, będzie określał działalność, do jakiej budynek będzie wykorzystywany, oraz zawierał wszelkie inne informacje, które pozwolą władzom celnym wyznaczonym przez państwa członkowskie dokonanie oceny podstaw udzielenia zezwolenia.
3. Właściwe władze celne udziela zezwolenia w przypadkach, gdy zastosowanie przepisów celnych nie będzie utrudnione.
4. Ustępy 1, 2 i 3 mają również zastosowanie, gdy budynek w wolnej strefie lub budynek stanowiący wolny skład zostaje przebudowany.

Artykuł 802

Władze celne państw członkowskich prześlą następujące informacje Komisji:

- a) istniejące i funkcjonujące wolne strefy we Wspólnocie zgodnie z klasyfikacją w ramach artykułu 799;
- b) wskazane władze celne, którym należy przedstawić wniosek, o którym mowa w artykule 804.

Komisja opublikuje informacje, o których mowa w punktach a) i b), w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, seria C.

Podsekcja 2

Zatwierdzenie akt składowych

Artykuł 803

1. Prowadzenie działalności przez operatora uzależnione będzie od zatwierdzenia przez władze celne akt składowych, o których mowa:
 - w artykule 176 Kodeksu w przypadku wolnej strefy kontroli typu I lub wolnego składu;
 - w artykule 105 Kodeksu w przypadku wolnej strefy kontroli typu II.
2. Zatwierdzenie zostanie wydane na piśmie. Będzie przyznawane tylko osobom przedstawiającym wszelkie niezbędne gwarancje dotyczące stosowania przepisów na temat wolnych stref lub wolnych składów.

Artykuł 804

1. Wniosek o zatwierdzenie akt składowych zostanie przedłożony na piśmie władzom celnym wyznaczonym przez państwo członkowskie tam, gdzie mieści się wolna strefa lub wolny skład.

2. Wniosek, o którym mowa w ustępie 1, będzie wskazywał, jaką przewiduje się działalność, przy czym informacja ta uważana będzie za powiadomienie, o którym mowa w artykule 172 ust. 1 Kodeksu. Obejmować będzie następujące elementy:

a) szczegółowy opis akt składowych, jakie są lub będą prowadzone;

b) charakter i status celny towarów, których dotyczy ta działalność;

c) gdy ma zastosowanie, procedura celna, w ramach której dana działalność ma być prowadzona;

d) wszelkie inne informacje niezbędne władzom celnym dla zapewnienia właściwego stosowania przepisów.

Sekcja 2

Elementy kontroli

Artykuł 805

Ogrodzenie zamykające wolne strefy będzie takie, aby ułatwiać nadzór ze strony władz celnych na zewnątrz wolnej strefy i zapobiegać nielegalnemu usuwaniu jakichkolwiek towarów z wolnej strefy.

Pierwszy akapit ma również zastosowanie *mutatis mutandis* do wolnych składów.

Obszar bezpośrednio na zewnątrz ogrodzenia będzie tamki, aby umożliwiać odpowiedni nadzór ze strony władz celnych. Dostęp do wspomnianego obszaru będzie wymagał zgody wspomnianych władz.

Artykuł 806

Akta składowe, jakie należy prowadzić dla wolnej strefy i wolnego składu, będą obejmować w szczególności:

a) szczegółowe informacje na temat marek, numerów identyfikacyjnych, liczby i rodzaju opakowań, ilości i zwyczajowego opisu towarów oraz - o ile ma zastosowanie - znaków identyfikacyjnych kontenera;

b) informacje umożliwiające monitorowanie towarów w dowolnym czasie, a w szczególności ich lokalizacji, zatwierdzonej celnie obróbki lub wykorzystania przypisanych im po składowaniu w wolnej strefie lub wolnym składzie albo ponownym wprowadzeniu do innej części obszaru celnego Wspólnoty;

c) informacje odniesieniowe na temat dokumentów transportowych użytych przy wprowadzaniu i usuwaniu towarów;

d) oznaczenie statusu celnego oraz - jeżeli ma zastosowanie - informacje odniesieniowe na temat certyfikatu poświadczającego ten status, o którym mowa w artykule 812;

e) informacje na temat zwykłych form obróbki;

f) w razie potrzeby jedno z oznaczeń, o których mowa w artykułach 549, 550 lub 583;

g) szczegółowe informacje dotyczące towarów, które w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu lub czasowego importu nie będą podlegały cłom importowym lub działaniom z zakresu polityki handlowej, których wykorzystanie lub kierunek wysyłki należy sprawdzić.

Władze celne mogą zrezygnować z wymagania niektórych z tych informacji, jeżeli nie ma to wpływu na nadzór lub kontrolę wolnej strefy lub wolnego składu.

Jeżeli dla celów procedury celnej należy prowadzić akta, informacje zawarte w tych aktach nie muszą znajdować się w aktach składowych.

Artykuł 807

Procedury przetwarzania wewnętrznego lub przetwarzania pod kontrolą celną zostaną zwolnione w odniesieniu do produktów kompensujących, produktów przetworzonych lub towarów w niezmienionym stanie usytuowanych w wolnej strefie lub w wolnym składzie poprzez wpis w aktach składowych wolnej strefy lub wolnego składu. Szczegółowe informacje odniesieniowe takiego wpisu zostaną odnotowane w aktach dla przetwarzania wewnętrznego lub przetwarzania pod kontrolą celną, zależnie od sytuacji.

Podsekcja 2

Inne przepisy dotyczące funkcjonowania wolnej strefy kontroli typu I i wolnych składów

Artykuł 808

Działania z zakresu polityki handlowej przewidziane w aktach wspólnotowych będą miały zastosowanie do towarów niewspólnotowych umieszczonych w wolnej strefie lub wolnym składzie tylko w tej mierze, w jakiej odnoszą się do wprowadzenia towarów w obszar celny Wspólnoty.

Artykuł 809

Gdy elementami oszacowania długu celnego, jakie należy wziąć pod uwagę, są te mające zastosowanie zanim towary poddano zwykłym formom obróbki, o których mowa w załączniku 72, wydany może zostać arkusz informacyjny INF8 zgodnie z artykułem 523.

Artykuł 810

Skład aprowizacyjny może zostać ustanowiony w wolnej strefie lub wolnym składzie zgodnie z artykułem 40 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.

Artykuł 811

W przypadku reeksportu towarów niewspólnotowych, które nie są rozładowywane lub które są przeładowywane, nie będzie wymagane powiadomienie, o którym mowa w artykule 182 ust. 3 Kodeksu.

Artykuł 812

Gdy władze celne poświadczają wspólnotowy lub niewspólnotowy status towarów zgodnie z artykułem 170 ust. 4 Kodeksu, użyją do tego formularza odpowiadającego wzorowi i postanowieniom zawartym w załączniku 109.

Operator poświadczy wspólnotowy status towarów za pomocą tego formularza, gdy towary niewspólnotowe są deklarowane na dopuszczenie do swobodnego obrotu zgodnie z artykułem 173 lit. a) Kodeksu, w tym również gdy zwalniane są procedury przetwarzania wewnętrznego lub przetwarzania pod kontrolą celną.

Sekcja 3

Przepisy obowiązujące w odniesieniu do wolnych stref kontroli typu II

Artykuł 813

Bez wpływu na zastosowanie postanowień z sekcji 1 i z artykułu 814, przepisy określone dla rozwiązań w zakresie składów celnych będą miały zastosowanie do wolnej strefy kontroli typu II.

Artykuł 814

Gdy towary niewspólnotowe, które nie zostały rozładowane lub które zostały tylko przeładowane, zostają umieszczone w wolnej strefie przy zastosowaniu lokalnych procedur odprawy, a później reeksportowane przy zastosowaniu tej samej procedury, władze celne mogą zwolnić operatora z obowiązku informowania właściwego urzędu celnego o każdym przybyciu lub wyjeździe takich towarów. W tym przypadku działania kontrolne będą uwzględniały specjalny charakter sytuacji.

Krótkotrwałe składowanie towarów w związku z takim przeładunkiem będzie uważane za integralną część przeładunku”.

30. Artykuł 859 zostaje zmieniony w następujący sposób:

a) ustęp 6 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„6. W przypadku towarów w tymczasowym składowaniu lub zadeklarowanych na procedurę celną, usunięcie tych towarów z obszaru celnego Wspólnoty lub ich wprowadzenie do wolnej strefy kontroli typu I w rozumieniu artykułu 799 albo do wolnego składu bez dopełnienia niezbędnych formalności;”

b) ustęp 9 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„9. w ramach przetwarzania wewnętrznego i przetwarzania pod kontrolą celną, przekroczenie terminu dopuszczalnego na przedłożenie deklaracji zwolnienia rozwiązań pod warunkiem, że termin ten zostałby przedłużony, gdyby w na czas wnioskowano o jego przedłużenie;”

c) dodany zostaje następujący ustęp 10:

„10. Przekroczenie terminu dopuszczalnego na czasowe usunięcie ze składu celnego pod warunkiem, że termin ten zostałby przedłużony, gdyby na czas wnioskowano o jego przedłużenie.”

31. W załączniku 10 dodany zostaje następujący element:

Tabela pominięta

32. W załączniku 37 dodany zostaje następujący akapit do działu 1(B) ust. 2 lit. f) punkt (aa):

„Gdy zezwolenie na skład typu E przewiduje stosowanie procedur określonych dla typu D, wymagane będą również rubryki 33 i 47.”

33. Załącznik 37a zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.

34. Załącznik 38 zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

35. Załącznik 45a zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia.

36. Załącznik 47a zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego rozporządzenia.

37. Załączniki od 67 do 103 zostają zastąpione tekstem (załączniki od 67 do 77) zamieszczonym w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

38. Załączniki 105, 106 i 107 zostają usunięte.

Artykuł 2

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia od jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

2. Punkty od 1 do 30 oraz od 32 do 38 artykułu 1 obowiązują od dnia 1 lipca 2001 roku.

3. Każde zezwolenie przyznające status upoważnionego odbiorcy będzie zgodne z artykułem 408a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 od daty określonej przez władze celne, a najpóźniej od 31 marca 2004 roku.

Przed 1 stycznia 2004 roku Komisja dokona oceny realizacji artykułu 408a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 w stosunku do artykułów od 367 do 371 niniejszego rozporządzenia. Ocena ta opierać się będzie na raporcie sporządzonym na podstawie danych od państw członkowskich.

Na tej podstawie i zgodnie z procedurą komitetu Komisja może zdecydować, czy i pod jakimi warunkami niezbędne jest przesunięcie daty wspomnianej w pierwszym akapicie.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 maja 2001 roku.

W imieniu Komisji

Frederik BOLKESTEIN

Członek Komisji

(1) Dz.U. WE nr L 302, z 19.10.1992, s. 1.

(2) Dz.U. WE nr L 311, z 12.12.2000, s. 17.

(3) Dz.U. WE nr L 253, z 11.10.1993, s. 1.

(4) Dz.U. WE nr L 330, z 27.12.2000, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Załącznik 37a, dział II, ustęp B zostaje zmieniony w następujący sposób:

1. W grupie danych „Oznaczenie Gwarancji” pod oznaczeniem GRN, pod koniec tekstu wyjaśniającego, wprowadzony zostaje następujący tekst:

„Numer „Oznaczenie Gwarancji” (GRN) zostaje przypisany przez urząd gwarancji w celu identyfikacji każdej pojedynczej gwarancji i jest zbudowany w następujący sposób:

Tabela pominięta

Pole 1 i 2 jak wyjaśniono wyżej.

W polu 3 należy wpisać niepowtarzalny identyfikator na rok i kraj dla przyjęcia gwarancji udzielonej przez urząd gwarancji. Administracje narodowe, które chcą, aby w GRN włączony był numer porządkowy urzędu celnego, mogą użyć do sześciu pierwszych liter w celu wprowadzenia narodowego numeru urzędu gwarancji.

W polu 4 należy wpisać wartość, która jest cyfrą kontrolną dla pól od 1 do 3 GRN. Pole to pozwala wykryć błąd podczas określania pierwszych czterech pól GRN.

Pole 5 zostaje wykorzystane tylko wówczas, gdy GRN odnosi się do indywidualnej gwarancji poprzez kwity zarejestrowane w skomputeryzowanym systemie tranzytowym. W takim przypadku w polu tym należy wpisać identyfikator kwitu.”

2. Tekst wyjaśniający grupy danych „Oznaczenie Gwarancji” zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„Numer: 99

Grupa danych zostanie użyta, jeżeli atrybut „Typ gwarancji” zawiera kod „0”, „1”, „2”, „4” lub „9”.”

3. Tekst wyjaśniający atrybutu danych „GRN” zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„Typ/długość: an24

Atrybut zostanie użyty w celu wprowadzenia numeru porządkowego gwarancji (GRN), jeżeli atrybut „Typ gwarancji” zawiera kod „0”, „1”, „2”, „4” lub „9”. W tym wypadku atrybut „Pozostałe oznaczenie gwarancji” nie może być użyty.”

4. Tekst wyjaśniający atrybutu danych „Pozostałe oznaczenie gwarancji” zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„Typ/długość: an ..35

Niniejszy atrybut zostanie użyty, jeżeli atrybut „Typ gwarancji” zawiera kody inne niż „0”, „1”, „2”, „4” lub „9”. W tym wypadku atrybut „GRN” nie może być użyty.”

5. W ramach grupy danych „Oznaczenie Gwarancji” tekst wyjaśniający pod atrybutem „Kod dostępu” zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„Typ/długość: an4

Atrybut ten zostanie użyty, gdy atrybut „GRN” zostaje użyty, inaczej atrybut niniejszy jest opcjonalny dla państw członkowskich. Zależnie od typu gwarancji, zostaje wydany przez urząd gwarancji, gwaranta lub zleceniodawcę i jest używany do zabezpieczenia konkretnej gwarancji.”

ZAŁĄCZNIK II

Załącznik 38, rubryka 52, zostaje zmieniony w następujący sposób:

Pod „inne wpisy” dla kodu 2 wprowadzony zostaje następujący tekst:

„- oznaczenie przedsiębiorstwa gwarancji

- urząd gwarancji”.

ZAŁĄCZNIK III

W podpunkcie 1 załącznika 45a, rozdział II, ustęp A wprowadzone zostaje następujące ostatnie zdanie:

„MRN” będzie również wydrukowany pod postacią kodu kreskowego przy użyciu normy „kod 128”, zestaw znaków „B”.

ZAŁĄCZNIK IV

Drugi akapit załącznika 47a, punkt 3 zostaje zastąpiony następującym tekstem:

„- za wyjątkiem sytuacji, gdy dane gwarancyjne są wymieniane pomiędzy urzędem gwarancji a urzędem wyjściowym przy użyciu techniki informatycznej i sieci komputerowych, ta konkretna gwarancja może być użyta tylko w urzędzie wyjściowym wskazanym w dokumencie gwarancji;”

ZAŁĄCZNIK V

„ZAŁĄCZNIK 67

FORMULARZE WNIOSKÓW I ZEZWOLEŃ

(Artykuły 292, 293, 497 i 505)

UWAGI OGÓLNE

1. Rozplanowanie wzorów nie jest wiążące; np. zamiast rubryk państwa członkowskie mogą przygotować formularze ze strukturą liniową lub w razie potrzeby wielkość rubryk może zostać powiększona.

Jednak numery porządkowe i odpowiedni tekst są obowiązkowe.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć rubryki lub wiersze dla celów narodowych. Te rubryki lub wiersze zostaną oznaczone numerem porządkowym i literą (np. 5A).

3. W zasadzie rubryki z wytłuszczonym numerem porządkowym muszą zostać wypełnione. Uwaga wyjaśniająca mówi o wyjątkach. Administracje celne mogą ustalić, że wypełnienie rubryki 5 jest obowiązkowe, tylko wówczas, gdy wnioskuje się o jedno zezwolenie.

4. Dodatek z uwagami będzie zawierał kody warunków gospodarczych IPR zgodnie z załącznikiem 70.

Tabela pominięta

UWAGI WYJAŚNIAJĄCE

Dział 1

Informacje do wpisania w różnych rubrykach formularza wniosku

Uwaga ogólna:

Odsyłacze dotyczą przepisów wykonawczych do Kodeksu Celnego, chyba że zaznaczono inaczej.

1. Wnioskodawca

Wpisać pełną nazwę i adres wnioskodawcy. Wnioskodawca jest osobą, której wydane zostanie zezwolenie.

2. Procedura(y) celne

Wpisać procedurę(y) celne, którym mają podlegać towary wymienione w rubryce 7. Odpowiednie procedury celne podano poniżej:

- swobodny obrót z użytkowaniem końcowym
- składowanie celne
- przetwarzanie wewnętrzne - system zawieszający
- przetwarzanie wewnętrzne - system ceł zwrotnych
- przetwarzanie pod kontrolą celną
- czasowy import
- przetwarzanie zewnętrzne

Uwaga:

Jeżeli wnioskodawca wnioskuje o zezwolenie na wykorzystanie więcej niż jednej procedury celnej (zintegrowane zezwolenie) i formularz nie odpowiada wymaganiom (np. ponieważ towary, które mają podlegać procedurom celnym, nie są takie same dla każdej procedury), należy użyć oddzielnych formularzy.

3. Typ wniosku

W niniejszej rubryce należy wpisać typ wniosku przy użyciu przynajmniej jednego z następujących kodów:

1 = pierwszy wniosek

2 = wniosek o zmodyfikowane lub odnowione zezwolenie (wskazać również odpowiedni numer zezwolenia)

3 = wniosek o jedno zezwolenie

4 = wniosek o kolejne zezwolenie (przetwarzanie wewnętrzne)

4. Formularze kontynuacji

Wpisać numer załączonych formularzy kontynuacji.

Uwaga:

Formularze kontynuacji przewidziane są dla następujących procedur celnych:

składowanie celne, przetwarzanie wewnętrzne (jeżeli niezbędne) i przetwarzanie zewnętrzne (jeżeli niezbędne)

5. Miejsce i rodzaj ksiąg/akt

Wpisać miejsce ksiąg. Jest to miejsce, w którym mieszczą się handlowe, podatkowe lub inne księgowo materiały wnioskodawcy, lub też takie dane utrzymywane w jego imieniu. Wskazać również rodzaj ksiąg poprzez podanie szczegółowych informacji na temat używanego systemu.

Określić również rodzaj akt (akta składowe) do użycia w procedurze celnej. Akta oznaczają: dane zawierające wszystkie niezbędne informacje i detale techniczne, umożliwiające władzom celnym nadzorowanie i kontrolę procedury celnej.

Uwaga:

Jeżeli zamierza się korzystać ze składu celnego typu B, nie należy wypełniać rubryki 5.

W przypadku czasowego importu rubrykę 5 należy wypełnić tylko wówczas, gdy wymagają tego władze celne.

W przypadku wniosku o jedno zezwolenie wskazać miejsce i rodzaj głównych ksiąg.

6. Termin ważności zezwolenia

Tabela pominięta

Wskazać w rubryce 6a wnioskowaną datę, z którą zezwolenie ma wejść w życie (dzień/miesiąc/rok). W zasadzie zezwolenie wchodzi w życie najwcześniej z dniem wydania. W takim przypadku wpisać „data wydania”. Data wygaśnięcia można zasugerować w rubryce 6b.

7. Towary, które mają podlegać procedurze celnej

Tabela pominięta

- Kod PCN

Wypełnić zgodnie z połączoną nomenklaturą (kod PCN = osiem cyfr).

- Opis

Opis towarów oznacza opis handlowy i/lub techniczny.

- Ilość

Wpisać szacowaną ilość towarów, które mają podlegać procedurze celnej.

- Wartość

Wpisać szacowaną wartość w euro lub w innej walucie towarów, które mają podlegać procedurze celnej.

Uwaga:

Wykorzystanie docelowe:

1. Jeżeli wniosek dotyczy towarów innych niż objęte punktem 2 niżej, należy wpisać w podrubryce „kod PCN”, o ile to odpowiednie, kod taryczny [taric code] (10 cyfr lub 14 cyfr).

2. Jeżeli wniosek dotyczy towarów objętych przepisami specjalnymi (część A i B) zawartymi w postanowieniach wstępnych połączonej nomenklatury (towary dla pewnych kategorii statków, łodzi i innych jednostek pływających oraz dla platform wiertniczych lub produkcyjnych/samoloty cywilne i towary do zastosowania w samolotach cywilnych) kody PCN nie są wymagane.

Wnioskodawcy powinni podać w podrubryce „Opis” na przykład: „Samoloty cywilne i ich części/przepisy specjalne, część B PCN”. Ponadto nie zachodzi wówczas konieczność podawania szczegółowych informacji na temat kodów PCN, ilości i wartości towarów;

Składowanie celne:

Jeżeli wniosek obejmuje szereg pozycji różnych towarów, można wpisać słowo „różne” w podrubryce „kod PCN”. W tym przypadku należy opisać charakter towarów do składowania w podrubryce „Opis”. Nie zachodzi konieczność podawania szczegółowych informacji na temat kodu PCN, ilości i wartości towarów;

Przetwarzanie wewnętrzne i zewnętrzne:

Kod PCN: Można wskazać czterocyfrowy kod. Jednak trzeba podać kod ośmiocyfrowy, gdy:

- mają być zastosowane towary ekwiwalentne lub standardowy system wymiany,
- stosowany jest artykuł 586 ust. 2,
- warunki gospodarcze są określone kodami 10, 11 lub 99,

- wchodzi w grę mleko i produkty mleczne, o których mowa w artykule 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 i użyty zostaje kod 30 w odniesieniu do zwykłych form obróbki, wartości de minimis lub bilansu dostaw zgodnie z artykułem 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 lub

- władze celne wymagają tego zgodnie z pierwszym ustępem artykułu 499.

Opis: Opis handlowy i/lub techniczny powinien być wystarczająco jasny i szczegółowy, aby umożliwić podjęcie decyzji w sprawie wniosku. Jeżeli planuje się wykorzystanie towarów ekwiwalentnych lub standardowego systemu wymiany, należy podać szczegółowe informacje na temat jakości handlowej i własności technicznych towarów.

Ilość: Tej informacji nie trzeba wpisywać w odniesieniu do przetwarzania wewnętrznego, gdy kod odnoszący się do warunków gospodarczych jest kodem 30, o ile nie zamierza się wykorzystywać towarów ekwiwalentnych. Należy jednak wskazać ilość, gdy w grę wchodzi przetwarzanie pszenicy durum do produkcji makaronu lub gdy należy podać ośmiocyfrowy kod dla mleka i produktów mlecznych.

Wartość: Tej informacji nie trzeba podawać, gdy nie jest wymagane podanie ilości, chyba że wnioskodawca zamierza skorzystać z kodu 30 (wartość de minimis).

8. Produkty kompensujące lub przetworzone

Tabela pominięta

Uwaga ogólna:

Wpisać szczegółowe informacje na temat produktów kompensujących będących wynikiem operacji, wskazując główny produkt kompensujący (MCP) lub wtórny produkt kompensujący (SCP), zależnie od sytuacji.

Kod PCN i opis:

Patrz uwagi do rubryki 7.

Stopa dochodu:

Podać szacowaną stopę dochodu lub metodę, za pomocą której należy określić tę stopę. W przypadku standardowych stóp dochodu skorzystać z załącznika 69 i podać odpowiedni porządek numeryczny.

9. Informacje na temat planowanych działalności

Opisać charakter planowanych działalności (np. szczegóły na temat operacji w ramach zleconego kontraktu na przetwarzanie lub rodzaju zwykłych form obróbki), które mają być przeprowadzane na towarach w ramach procedury celnej. Wskazać również odpowiednie miejsce(a).

Jeżeli w rubryce 2 wnioskuje się o więcej niż jedną procedurę celną, opis musi jasno wskazywać, czy towary mają podlegać procedurom celnym alternatywnie, czy też kolejno.

Jeżeli w grę wchodzi więcej niż jedna administracja celna, podać nazwę(y) państw członkowskich, jak również miejsca.

Uwaga:

W przypadku „wykorzystania docelowego” wpisać zamierzone wykorzystanie docelowe oraz miejsce, gdzie towary zostaną przypisane do przewidzianego wykorzystania docelowego.

Gdzie to właściwe, wpisać nazwę, adres i funkcję zaangażowanego operatora.

Jeżeli zamierzony jest transfer praw i obowiązków (artykuły 82 ust. 2 i 90 Kodeksu), wpisać w rubryce 9, o ile to możliwe, szczegółowe informacje na temat cesjonariusza.

10. Warunki gospodarcze

Wnioskodawca musi podać przyczyny wypełnienia warunków gospodarczych.

W szczególności dla:

- składowania celnego, że istnieje potrzeba gospodarcza składowania,
- przetwarzania wewnętrznego poprzez użycie przynajmniej jednego z dwucyfrowych kodów określonych w dodatku dla każdego kodu PCN, który został wskazany w rubryce 7,
- przetwarzania pod kontrolą celną, że wykorzystanie źródeł niewspólnotowych umożliwia stworzenie lub utrzymanie działalności przetwórczej we Wspólnocie.

Uwaga:

W przypadku:

- wykorzystania docelowego nie należy wypełniać rubryki 10,
- czasowego importu nie zachodzi konieczność wskazywania artykułu(ów), na mocy których wnioskuje się o zezwolenie, oraz podawania szczegółowych informacji na temat właściciela towarów opisanych w rubryce 7,
- przetwarzania zewnętrznego wypełnić rubrykę 10 tylko wówczas, gdy wymagają tego władze celne stosownie do artykułu 585 ust. 1.

11. Urzędy celne

Tabela pominięta

Wskazać sugerowany urząd celny lub urzędy celne.

Uwaga:

W przypadku wykorzystania docelowego nie należy wypełniać rubryki 11b.

12. Identyfikacja

Wpisać w rubryce 12 zamierzony sposób identyfikacji przy użyciu przynajmniej jednego z następujących kodów:

1 = numer seryjny lub producenta

2 = założenie plomb, pieczęci, przywieszek lub innych wyróżniających znaków

3 = arkusz informacyjny INF

4 = pobranie próbek, ilustracji lub opisów technicznych

5 = przeprowadzenie analiz

6 = dokument informacyjny określony w załączniku 104 (stosowny tylko dla przetwarzania zewnętrznego)

7 = inne sposoby identyfikacji (wyjaśnić w rubryce 16 „informacje dodatkowe”)

8 = bez środków identyfikacji zgodnie z artykułem 139 drugi akapit kodeksu (stosowne tylko dla czasowego importu)

Uwaga:

W przypadku składowania celnego wypełnienie jest konieczne tylko wówczas, gdy w grę wchodzi towary prefinansowane lub gdy wymagają tego władze celne.

Rubryki 12 nie należy wypełniać w przypadku przetwarzania wewnętrznego z towarami ekwiwalentnymi, przetwarzania zewnętrznego ze standardowym systemem wymiany lub gdy stosowany jest artykuł 586 ust. 2.

W zamian wypełnione zostaną rubryka 18 formularza kontynuacji „przetwarzanie wewnętrzne” lub rubryki 19 lub 21 formularza kontynuacji „przetwarzanie zewnętrzne”.

13. Termin zwolnienia rozwiązań (w miesiącach)

Wpisać szacowany okres niezbędny na przeprowadzenie operacji lub wykorzystanie w ramach wnioskowanej procedury celnej (rubryka 2). Okres ten rozpoczyna się, gdy towary zaczynają podlegać procedurze celnej. Okres ten kończy się, gdy towarom lub produktom przypisano nową zatwierdzoną celną obróbkę lub wykorzystanie, w tym również - zależnie od sytuacji - w celu wnioskowania o zwrot ceł importowych po przetworzeniu wewnętrznym (system ceł zwrotnych) lub w celu uzyskania całkowitego

lub częściowego zwolnienia z ceł importowych w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu po przetwarzaniu zewnętrznym.

Uwaga:

- W przypadku wykorzystania docelowego określić okres, jaki będzie niezbędny do przypisania towarów do przewidzianego wykorzystania docelowego lub do transferu towarów do innego posiadacza zezwolenia.

- W przypadku składowania celnego okres ten jest nieograniczony; pozostawić zatem puste miejsce.

- W przypadku przetwarzania wewnętrznego: gdy termin zwolnienia rozwiązań upływa z konkretną datą dla wszystkich towarów podlegających rozwiązaniom w danym okresie, zezwolenie może przewidywać, że termin zwolnienia zostanie automatycznie przedłużony dla wszystkich towarów nadal podlegających rozwiązaniom z tą datą. Jeżeli wymagane jest to uproszczenie wpisać „artykuł 542 ust. 2” i podać szczegółowe informacje w rubryce 16.

14. Procedury uproszczone

Tabela pominięta

Rubryka 14a:

Jeżeli zamierza się skorzystać z uproszczonej procedury deklaracji, wskazać to przy użyciu przynajmniej jednego z następujących kodów:

1 = deklaracja niekompletna (artykuł 253 ust. 1)

2 = procedura uproszczonej deklaracji (artykuł 253 ust. 2)

3 = lokalna procedura odprawy z przedstawieniem (artykuł 253 ust. 3)

4 = lokalna procedura odprawy z przedstawieniem (artykuł 253 ust. 3)

Rubryka 14b:

Jeżeli zamierza się skorzystać z uproszczonej procedury zwolnienia rozwiązań, wskazać to przy użyciu przynajmniej jednego z następujących kodów:

Tak samo jak dla rubryki 14a.

Uwaga:

W przypadku procedury wykorzystania docelowego nie należy wypełniać rubryki 14b.

15. Transfer

Jeżeli zamierzony jest transfer towarów lub produktów, wskazać proponowane formalności transferowe przy użyciu przynajmniej jednego z następujących kodów:

1 = bez formalności celnych pomiędzy różnymi miejscami wskazanymi w zezwoleniu, o które się wnioskuje

2 = transfer z urzędu wjazdowego do zakładów wnioskodawcy lub operatora albo do miejsca wykorzystania na podstawie deklaracji na procedurę celną

3 = transfer do urzędu wyjazdowego z myślą o reeksporcie powinien odbywać się na podstawie procedury celnej

4 = transfer od jednego posiadacza do innego posiadacza zgodnie z załącznikiem 68

Uwaga:

Wskazać w rubryce 16 sugerowaną procedurę

5 = kopia kontroli T 5 (stosowna tylko dla wykorzystania docelowego)

6 = pozostałe dokumenty (stosowne tylko dla wykorzystania docelowego; opisać w rubryce 16).

Uwaga:

Transfer nie jest możliwy, gdy miejscem wysyłki lub przybycia towarów jest skład typu B.

16. Informacje dodatkowe

Podać wszystkie dodatkowe informacje uznane za użyteczne.

17.

Podpis ... Data ...

Nazwisko ...

Jeżeli używa się formularza kontynuacji, zamiast tego wypełnić tylko odpowiednią rubrykę (22, 23 lub 26).

Dział II

Uwagi dotyczące formularzy kontynuacji

Formularz kontynuacji „składowanie celne”

18. Typ składu

Podać jeden z następujących typów:

Typ A, B, C, D lub E.

19. Urządzenia do składowania lub przechowywania (typ E)

Wpisać dokładne miejsce, które ma być wykorzystane jako skład celny lub - gdy wniosek dotyczy składu typu E - urządzenia do przechowywania.

20. Ostateczny termin złożenia inwentarza towarów.

Można przedstawić sugestie dotyczące ostatecznego terminu złożenia inwentarza towarów.

21. Stopa strat

Podać szczegółowe informacje, jeżeli ma zastosowanie, o stopie strat.

22. Przechowywanie towarów nie w ramach rozwiązań

Tabela pominięta

Kod PCN i opis

Gdy planuje się skorzystać ze wspólnego składowania, należy wskazać ośmiocyfrowy kod PCN, jakość handlową i własności techniczne towarów. We wszystkich pozostałych przypadkach opis handlowy i/lub techniczny jest wystarczający lub jeśli składowanie towarów nie w ramach rozwiązań obejmuje szereg pozycji różnych towarów, można wpisać słowo „różne” w podrubryce „Kod PCN”. W tym przypadku opisać charakter towarów do składowania w podrubryce „Opis”.

Kategoria/procedura celna

W kolumnie „Kategoria/procedura celna” wskazać odpowiedni kod(y):

1 = Wspólnotowe towary rolne

2 = Wspólnotowe towary przemysłowe

3 = Niewspólnotowe towary rolne

4 = Niewspólnotowe towary przemysłowe

oraz określić procedurę celną, jeśli jakąkolwiek, której podlegają towary.

23. Zwykłe formy obróbki

Wypełnić, jeżeli przewidywane są zwykłe formy obróbki.

24. Czasowe usunięcie. Cel:

Wypełnić, jeżeli przewiduje się czasowe usunięcie.

25. Informacje dodatkowe

Podać wszystkie dodatkowe informacje uznane za użyteczne w odniesieniu do rubryk od 18 do 24.

Formularz kontynuacji „przetwarzanie wewnętrzne”

18. Towary ekwiwalentne

Tabela pominięta

Gdy planuje się wykorzystanie towarów ekwiwalentnych, podać ośmiocyfrowy kod PCN, jakość handlową i własności techniczne towarów ekwiwalentnych, aby umożliwić władzom celnym dokonanie niezbędnego porównania pomiędzy towarami importowymi a towarami ekwiwalentnymi. Można użyć kodów przewidzianych dla rubryki 12 w celu wskazania działań wspierających, które mogą być przydatne w takim porównaniu. Jeżeli towary ekwiwalentne znajdują się na bardziej zaawansowanym etapie produkcji niż towary importowe, podać odpowiednie informacje w rubryce 21.

19. Wcześniejszy eksport

Gdy planuje się skorzystanie z systemu wcześniejszego eksportu, podać okres, w jakim towary niewspólnotowe zostaną zadeklarowane na rozwiązania przy uwzględnieniu czasu niezbędnego na nabycie i transport do Wspólnoty.

20. Dopuszczenie do swobodnego obrotu bez deklaracji celnej?

Gdy wnioskuje się, aby produkty kompensujące lub towary w niezmienionym stanie zostały dopuszczone do swobodnego obrotu bez formalności, wpisać „TAK”.

21. Informacje dodatkowe

Podać wszystkie dodatkowe informacje uznane za przydatne w odniesieniu do rubryk od 18 do 20.

Formularz kontynuacji „przetwarzanie zewnętrzne”

18. System

Gdy zamierzony, wpisać odpowiedni kod(y):

1 = standardowy system wymiany bez wcześniejszego importu

2 = standardowy system wymiany z wcześniejszym importem

19. Produkty zastępcze

Tabela pominięta

Gdy planuje się skorzystanie ze standardowego systemu wymiany (możliwe tylko w przypadku naprawy), określić ośmiocyfrowy kod PCN, jakość handlową i własności techniczne produktów zastępczych, aby umożliwić władzom celnym dokonanie niezbędnego porównania pomiędzy towarami czasowo eksportowanymi a produktami zastępczymi. Można użyć kodów przewidzianych dla rubryki 12 w celu wskazania działań wspierających, które mogą być użyteczne dla tego porównania.

20. Artykuł 147 ust. 2 kodeksu?

Gdy wnioskodawca nie jest osobą, która organizuje operacje przetwarzania do przeprowadzenia, zezwolenie może zostać przyznane (tylko na towary o pochodzeniu wspólnotowym) zgodnie z artykułem 147 ust. 2 kodeksu. Wpisać w rubryce 20 „TAK” i podać odpowiednie informacje szczegółowe.

21. Artykuł 586 ust. 2?

Gdy charakter operacji przetwarzania nie pozwala na ustalenie, że produkty kompensujące powstały z towarów czasowo eksportowanych, zezwolenie może mimo wszystko zostać przyznane w należycie uzasadnionych przypadkach pod warunkiem, że wnioskodawca potrafi przedstawić wystarczające gwarancje, że towary użyte w operacjach przetwarzania mają ten sam ośmiocyfrowy kod, tę samą jakość handlową i te same własności techniczne co towary czasowo eksportowane. Można użyć kodów przewidzianych dla rubryki 12 w celu wskazania działań wspierających, które mogą być użyteczne w tym celu. Jeżeli wnioskuje się o takie zezwolenie, wpisać w rubryce 21 „TAK” i podać odpowiednie informacje szczegółowe.

22. informacje dodatkowe

Podać wszystkie dodatkowe informacje uznane za przydatne w odniesieniu do rubryk od 18 do 21.

Dodatek

(Kody warunków gospodarczych IPR zgodnie z załącznikiem 70)

ZAŁĄCZNIK 68

TRANSFER TOWARÓW LUB PRODUKTÓW OBJĘTYCH ROZWIĄZANIAMI OD JEDNEGO POSIADACZA DO INNEGO POSIADACZA

(Artykuł 513)

A. Normalna procedura (trzy egzemplarze SAD)

1. Gdy towary lub produkty są transferowane od jednego posiadacza do innego posiadacza bez zwolnienia rozwiązań, wypełniony zostanie formularz odpowiadający wzorowi przygotowanemu zgodnie z artykułami od 205 do 215 na egzemplarzach 1, 4 oraz na dodatkowym egzemplarzu identycznym z egzemplarzem 1.

2. Zanim nastąpi transfer, urząd nadzorujący będący w kontakcie z pierwszym posiadaczem zostanie powiadomiony o proponowanym transferze w sposób, który urząd ten określi, w celu umożliwienia wykonania wszelkich sprawdzeń uznanych za niezbędne.

3. Dodatkowy egzemplarz 1 zostanie zachowany przez pierwszego posiadacza (wysyłającego towary lub produkty), zaś egzemplarz 1 zostanie przekazany do urzędu nadzorującego.

4. Egzemplarz 4 będzie towarzyszył towarom lub produktom i zostanie zachowany przez drugiego posiadacza.

5. Urząd nadzorujący pierwszego posiadacza przekaże egzemplarz 1 do urzędu nadzorującego drugiego posiadacza.

6. Drugi posiadacz wyda pierwszemu posiadaczowi pokwitowanie na przetransferowane towary lub produkty określające datę ich wpisu do akt (przyjęcie pisemnej deklaracji celnej w przypadku czasowego importu), które ten ostatni zachowa.

B. Procedury uproszczone:

I. Użycie dwóch egzemplarzy SAD:

1. Gdy towary lub produkty są transferowane od jednego posiadacza do innego posiadacza bez zwolnienia rozwiązań, wypełnione zostaną jedynie egzemplarze 1 i 4 dokumentu, o którym mowa w ustępie 1 części A.

2. Zanim towary lub produkty zostaną przetransferowane, urzędy nadzorujące zostaną poinformowane o zamierzonym transferze w sposób, który określa, aby umożliwić im przeprowadzenie wszelkich kontroli, jakie uznają za niezbędne.

3. Pierwszy posiadacz (wysyłający towary lub produkty) zachowa egzemplarz 1.

4. Egzemplarz 4 może towarzyszyć towarom lub produktom i może go zachować drugi posiadacz.

5. Zastosowanie ma ustęp 6 części A.

II. Używanie innych metod zamiast SAD, gdy dostarczone są niezbędne informacje:

- przetwarzanie danych,

- dokumenty handlowe lub administracyjne, lub

- wszelkie inne dokumenty.

Dodatek

Gdy używane są egzemplarze SAD, wskazane rubryki muszą zawierać następujące informacje:

2. Dostawca: podać nazwę i adres pierwszego posiadacza, nazwę i adres jego urzędu nadzorującego, a następnie numer zezwolenia i władze celne, które je wydały.

3. Formularze: podać numer porządkowy zestawu formularzy spośród całkowitej liczby używanych zestawów.

Gdy deklaracja dotyczy pojedynczej pozycji (tj. gdy należy wypełnić tylko rubrykę „opis towarów”), pozostawić rubrykę 3 pustą, ale wpisać cyfrę 1 w rubryce 5.

5. Pozycje: określić całkowitą liczbę pozycji zadeklarowanych we wszystkich użytych formularzach lub formularzach uzupełniających. Liczba pozycji jest równa liczbie rubryk „opis towarów”, jakie należy wypełnić.

8. Odbiorca: podać nazwę drugiego posiadacza, nazwę i adres jego urzędu nadzorującego oraz adres, pod którym towary lub produkty mają być przechowywane, używane lub przetwarzane, a następnie numer zezwolenia i władze celne, które je wydały.

15. Kraj wysyłki: podać państwo członkowskie, z którego towary są wysyłane.

31. Opakowania i opis towarów; znaki i numery - numery kontenerów - liczba i rodzaj: wpisać znaki, numery (identyfikacyjne), liczbę i rodzaj opakowań lub w przypadku towarów nieopakowanych liczbę towarów objętych deklaracją lub oznaczenie „masowy”, zależnie od sytuacji, oraz detale niezbędne w celu ich identyfikacji.

Towary powinny być opisane przy zastosowaniu ich zwykłego opisu handlowego, wystarczająco szczegółowo, aby umożliwić identyfikację towarów. Gdy używany jest kontener, należy również podać w tej rubryce oznaczenia identyfikacyjne kontenera.

32. Numer pozycji: określić numer porządkowy danej pozycji wśród całkowitej liczby pozycji deklarowanych w użytych formularzach lub formularzach uzupełniających, jak to określono w rubryce 5.

Gdy deklaracja dotyczy pojedynczej pozycji, władze celne mogą określić, że nie należy nic wpisywać w tej rubryce.

33. Kod towaru: wpisać kod PCN dla danej pozycji (1).

35. Masa brutto: o ile to konieczne, określić masę brutto w kilogramach towarów opisanych w odpowiedniej rubryce 31. Masa brutto to sumaryczna masa towarów razem z całym opakowaniem, z wyłączeniem kontenerów i innego sprzętu transportowego.

38. Masa netto: określić masę netto w kilogramach towarów opisanych w odpowiedniej rubryce 31. Masa netto to masa towarów bez wszystkich opakowań.

41. Jednostki uzupełniające: o ile to konieczne, podać ilość w jednostkach określonych w połączonej nomenklaturze.

44. Informacje dodatkowe; przedstawione dokumenty, zaświadczenia i zezwolenie: wpisać datę pierwszej deklaracji na rozwiązanie oraz „Transfer” dużymi literami, a następnie zależnie od sytuacji:

- „CW” -

- „IP/S” -

- „PCC” -

- „TI” -

Gdy towary importowane podlegają specjalnym działaniom z zakresu polityki handlowej i gdy te działania mają być nadal stosowane w momencie transferu, w tym wpisie należy dodać słowa „Polityka Handlowa”.

47. Obliczenie podatków: wpisać podstawę opodatkowania (wartość, wagę lub inne).

54. Miejsce i data; podpis i nazwisko składającego deklarację lub jego przedstawiciela: wpisać oryginalny odręczny podpis osoby wskazanej w rubryce 2, a następnie jej nazwisko. Gdy dana osoba jest osobą prawną, osoba podpisująca formularz powinna określić swoje upoważnienie po podpisie i nazwisku.

(1) Rubryka nieobowiązkowa w przypadku rozwiązań w zakresie składowania celnego.

ZAŁĄCZNIK 69

STANDARDOWE STOPY DOCHODU

(Artykuł 517 ust. 3)

Uwaga ogólna:

Standardowe stopy dochodu mają zastosowanie tylko w odniesieniu do towarów importowanych o solidnej, autentycznej handlowej jakości, która odpowiada dowolnej standardowej jakości określonej w prawodawstwie Wspólnoty, i pod warunkiem, że produkty kompensujące nie zostały uzyskane w drodze specjalnych metod przetwarzania w celu spełnienia określonych wymogów jakości.

Tabela pominięta

ZAŁĄCZNIK 70

WARUNKI GOSPODARCZE I WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

(Artykuły 502 i 522)

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE

Niniejszy załącznik dotyczy z jednej strony szczegółowych kryteriów warunków gospodarczych mających zastosowanie w rozwiązaniach w zakresie przetwarzania wewnętrznego, z drugiej zaś strony informacji, jakie mają być wymieniane w ramach współpracy administracyjnej.

Przypadki, format i termin, w jakich informacje muszą zostać dostarczone zgodnie z artykułem 522, są określone dla każdego z rozwiązań. Informacje należy również przekazywać, gdy modyfikacji ulegają informacje dotyczące udzielonych zezwoleń.

B. SZCZEGÓŁOWE KRYTERIA WARUNKÓW GOSPODARCZYCH MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO ROZWIĄZAŃ W ZAKRESIE PRZETWARZANIA WEWNĘTRZNEGO

Kody i szczegółowe kryteria

10: Niedostępność towarów produkowanych we Wspólnocie objętych tym samym ośmiocyfrowym kodem PCN, które mają tę samą jakość handlową i które mają te same własności techniczne (towary porównywalne) co towary importowe, o których mowa we wniosku.

Niedostępność obejmuje całkowity brak produkcji wspólnotowej towarów porównywalnych, niedostępność wystarczającej ilości tych towarów dla prowadzenia przewidywanych operacji przetwarzania lub fakt, że porównywalne towary wspólnotowe nie mogą zostać udostępnione wnioskodawcy na czas dla przeprowadzenia proponowanej operacji, pomimo złożenia w odpowiednim czasie zamówienia.

11: Choć są dostępne, towary porównywalne nie mogą być wykorzystane, ponieważ ich cena uczyniłaby proponowaną operację handlową nieopłacalną ekonomicznie.

Przy rozstrzygnięciu, czy cena porównywalnych towarów produkowanych we Wspólnocie uczyniłaby proponowaną operację handlową nieopłacalną ekonomicznie, niezbędne jest wzięcie pod uwagę między innymi wpływu, jaki wykorzystanie towarów produkowanych we Wspólnocie miałyby na koszty cenowe produktu kompensującego, a zatem na zbyt produktu na rynku kraju trzeciego, przy uwzględnieniu:

- ceny przed ocleniem towarów do przetworzenia i ceny porównywalnych towarów produkowanych we Wspólnocie minus krajowe podatki, które są lub mogą być zwrócone przy eksporcie, biorąc pod uwagę warunki sprzedaży oraz wszelkie zwroty lub inne kwoty mające zastosowanie w ramach wspólnej polityki rolnej,

- ceny, jaką można uzyskać za produkty kompensujące na rynku kraju trzeciego, określone na podstawie korespondencji handlowej lub innych informacji.

12: Porównywalne towary, które nie spełniają wyraźnie określonych wymagań nabywcy produktów kompensujących w kraju trzecim, lub produkty kompensujące muszą być uzyskane z produktów importowanych w celu przestrzegania przepisów dotyczących ochrony praw własności przemysłowej lub handlowej (zobowiązania kontraktowe).

30: Dotyczy następujących przypadków:

1. operacje dotyczące towarów importowych o charakterze niehandlowym;
 2. operacje prowadzone w ramach kontraktu na przetwarzanie zlecone;
 3. zwykłe formy obróbki, o których mowa w artykule 531;
 4. naprawa;
 5. operacje przetwarzania na produktach kompensujących otrzymanych w ramach wcześniejszego zezwolenia na przetwarzanie wewnętrzne, którego udzielenie zależało od zbadania warunków gospodarczych;
 6. przetwarzanie pszenicy durum objętej kodem PCN 1001 10 00 w celu produkcji makaronu objętego kodami PCN 1902 11 00 i 1902 19;
 7. operacje, w których wartość (1) towarów importowych, na ośmiocyfrowy kod PCN, nie przekracza 150 000 EUR dla towarów wymienionych w załączniku 73 lub 500 000 EUR dla pozostałych towarów, na wnioskodawcę i na rok kalendarzowy (wartość de minimis);
 8. zgodnie z artykułem 11 rozporządzenia (WE) nr 3448/93, gdy w grę wchodzi towar importowy, o którym mowa w części A załącznika 73 i wnioskodawca przedstawi dokument wydany przez właściwe władze zezwalający na zadeklarowanie na rozwiązania tych towarów, w granicach limitów ilościowych określonych za pomocą bilansu dostaw; lub
 9. budowa, modyfikacja lub przebudowa samolotów cywilnych lub satelitów albo ich części.
- 99: Wnioskodawca uważa warunki gospodarcze za spełnione z powodów innych niż oznaczone poprzednimi kodami. Powody te są podane w jego wniosku.

C. INFORMACJE, JAKIE NALEŻY DOSTARCZAĆ KOMISJI DLA KAŻDEGO ROZWIĄZANIA

Informacje, jakie należy przekazywać Komisji, odpowiadają rubrykom formularza, którego wzór jest przedstawiony w dodatku.

C.1. Przetwarzanie wewnętrzne

Informacje dotyczące warunków gospodarczych będą przekazywane za pomocą jednego lub większej liczby kodów określonych w części B.

Powód odrzucenia wniosku lub anulowania albo cofnięcia zezwolenia za nieprzestrzeganie warunków gospodarczych wskazany zostaje za pomocą kodu(ów). Używa się tych samych kodów co stosowane do określania warunków gospodarczych, poprzedzonych znakiem negacji (na przykład - 10).

Przypadki, w których informacja jest obowiązkowa

Gdy warunki gospodarcze są określone kodami 10, 11 lub 99.

W przypadku mleka i produktów mlecznych, o których mowa w artykule 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999, informacja jest również obowiązkowa, gdy używany jest kod 30 w odniesieniu do sytuacji, o których mowa w poddziałach 2, 3, 5, 7 i 8 tego kodu.

Przekazywanie informacji

Informacje przeznaczone do wpisania do kolumn od 2 do 10 formularza przedstawionego w dodatku są przekazywane Komisji elektronicznie. Informacje te mogą zostać przekazane przy użyciu formularza przedstawionego w dodatku tylko wówczas, gdy problemy techniczne uniemożliwiają czasowo komunikację elektroniczną.

Termin przekazania

Informacje należy przekazać jak najszybciej. Jeżeli używa się formularza przedstawionego w dodatku, informacje są przekazywane w terminie na nim wskazanym.

C.2. Przetwarzanie pod kontrolą celną

Informacje należy przekazać, gdy w grę wchodzi typy towarów i operacji inne niż te wymienione w załączniku 76 część A.

Informacje należy przekazywać przy użyciu formularza przedstawionego w dodatku w terminie na nim wskazanym.

C.3. Przetwarzanie zewnętrzne

Kolumny 8 i 9 „Przyznane zezwolenia” należy wypełnić tylko wówczas, gdy zezwolenie jest przyznane zgodnie z artykułem 147 ust. 2 Kodeksu.

W kolumnie 10 „Powody” należy również wspomnieć, czy odrzucenie wniosku, anulowanie lub cofnięcie zezwolenia dotyczy wniosku przedłożonego lub zezwolenia udzielonego zgodnie z artykułem 147 ust. 2 Kodeksu.

Informacje należy przekazywać przy użyciu formularza przedstawionego w dodatku w terminie na nim wskazanym.

(1) Wartość jest to wartość towarów dla celów celnych oszacowana na podstawie znanych informacji oraz na podstawie dokumentów przedłożonych w momencie przedłożenia wniosku.

Dodatek do załącznika 70

Tabela pominięta

ZAŁĄCZNIK 71

ARKUSZE INFORMACYJNE

(Artykuł 523)

Tabela pominięta

UWAGI

A. Uwagi ogólne

Formularz musi zostać wypełniony czytelnie i w sposób niewymazywalny, najlepiej na maszynie. Nie może zawierać jakichkolwiek wymazań lub nadpisanych wyrazów. Poprawek należy dokonywać poprzez przekreślenie niewłaściwych sformułowań i dodanie niezbędnych informacji. Poprawki muszą być opatrzone inicjałami przez osobą wypełniającą arkusz i potwierdzone przez urząd celny.

Rubryki od 1 do 10 arkusza musi wypełnić osoba deklarująca towary, które poddano zwykłemu formom obróbki, do swobodnego obrotu lub na inną procedurę, która może pociągać za sobą powstanie długu celnego, albo - gdy arkusz jest przygotowywany w momencie usuwania towarów ze składu celnego lub z wolnej strefy lub wolnego składu - na inną procedurę.

B. Uwagi specjalne odnoszące się do odpowiednich numerów rubryk

1. Podać nazwę i adres.

2 i 4. Podać nazwę, adres urzędu celnego. Rubryki 4 nie należy wypełniać, gdy formularz jest sporządzany kiedy towary są usuwane ze składu celnego, wolnej strefy lub wolnego składu;

5. Podać nazwę i adres:

- posiadacza, lub

- posiadacza zatwierdzenia akt składowych w wolnej strefie lub w wolnym składzie, gdzie przeprowadzano zwykłe formy obróbki.

6. Podać numer identyfikacyjny składu celnego lub dane odniesieniowe zatwierdzenia akt składowych w wolnej strefie lub w wolnym składzie, zależnie od sytuacji.

7. Rubryki 7 nie należy wypełniać, gdy formularz jest sporządzany, zanim towary zostaną usunięte ze składu celnego, wolnej strefy lub wolnego składu.

Tabela pominięta

UWAGI

A. Uwagi ogólne

1. Część arkusza wymagająca informacji (rubryki od 1 do 7) zostanie wypełniona albo przez posiadacza, albo przez urząd wymagający informacji.

2. Formularz musi zostać wypełniony czytelnie i w sposób niewymazywalny, najlepiej na maszynie. Nie może zawierać jakichkolwiek wymazań lub nadpisanych wyrazów. Poprawek należy dokonywać poprzez przekreślenie niewłaściwych sformułowań i dodanie niezbędnych informacji. Poprawki muszą być opatrzone inicjałami przez osobą wypełniającą arkusz i potwierdzone przez urząd celny.

B. Uwagi specjalne dotyczące odpowiednich numerów rubryk

1. Podać nazwę, adres i nazwę państwa członkowskiego. Tę pozycję można pozostawić pustą, gdy wniosek składa urząd celny państwa członkowskiego wnioskującego o informacje.

2. Podać nazwę, adres i nazwę państwa członkowskiego urzędu celnego, do którego kierowany jest wniosek.

4. Podać nazwę, adres i nazwę państwa członkowskiego urzędu celnego wnioskującego o informacje. Pozycję tę pozostawia się pustą, gdy wniosek składa posiadacz.

5. Podać liczbę, rodzaj, oznaczenia i numery opakowań. W przypadku towarów lub produktów nieopakowanych podać liczbę przedmiotów lub - w razie potrzeby - wpisać „masowy”.

Podać zwykły opis handlowy produktów lub towarów lub ich opis taryfowy.

6. Ilość netto musi być wyrażona w jednostkach systemu metrycznego: kg, litrach, m² itd.

9. Kwoty będą wpisywane w euro lub walucie narodowej.

W razie potrzeby państwo członkowskie, w którym produkty są dopuszczane do swobodnego obrotu, przeliczy kwotę podaną w arkuszu informacyjnym według kursu używanego do obliczania wartości celnej.

Waluty należy oznaczać w następujący sposób:

- EUR dla euro

- DKK dla korony duńskiej

- SEK dla korony szwedzkiej

- GBP dla funta szterlinga

10. Opłaty fiskalne mogą być dla przykładu wskazane.

Tabela pominięta

UWAGI

A. Uwagi ogólne

1. Rubryki od 1 do 8 ma wypełnić posiadacz.

2. Formularz musi zostać wypełniony czytelnie i w sposób niewymazywalny, najlepiej na maszynie. Nie może zawierać jakichkolwiek wymazań lub nadpisanych wyrazów. Poprawek należy dokonywać poprzez przekreślenie niewłaściwych sformułowań i dodanie niezbędnych informacji. Poprawki muszą być opatrzone inicjałami przez osobą wypełniającą arkusz i potwierdzone przez urząd celny.

B. Uwagi specjalne dotyczące odpowiednich numerów rubryk

1 i 2. Podać nazwę, adres i nazwę państwa członkowskiego. W przypadku osoby prawnej należy również podać nazwisko osoby odpowiedzialnej.

6 i 13. Ilość netto musi być wyrażona w jednostkach systemu metrycznego: kg, litrach, m² itd.

15. Waluty należy oznaczać w następujący sposób:

- EUR dla euro

- DKK dla korony duńskiej

- SEK dla korony szwedzkiej

- GBP dla funta szterlinga

Tabela pominięta

UWAGI

A. Uwagi ogólne

1. Rubryki od 1 do 8 ma wypełnić posiadacz.

2. Formularz musi zostać wypełniony czytelnie i w sposób niewymazywalny, najlepiej na maszynie. Nie może zawierać jakichkolwiek wymazań lub nadpisanych wyrazów. Poprawek należy dokonywać poprzez przekreślenie niewłaściwych sformułowań i dodanie niezbędnych informacji. Poprawki muszą być opatrzone inicjałami przez osobą wypełniającą arkusz i potwierdzone przez urząd celny.

B. Uwagi specjalne dotyczące odpowiednich numerów rubryk

1 i 2. Podać nazwę, adres i nazwę państwa członkowskiego. W przypadku osoby prawnej należy również podać nazwisko osoby odpowiedzialnej.

6 i 12. Ilość netto musi być wyrażona w jednostkach systemu metrycznego: kg, litrach, m² itd.

14. Waluty należy oznaczać w następujący sposób:

- EUR dla euro
- DKK dla korony duńskiej
- SEK dla korony szwedzkiej
- GBP dla funta szterlinga

Tabela pominięta

UWAGI

A. Uwagi ogólne

1. Wniosek (rubryki od 1 do 11) ma wypełnić posiadacz lub jego przedstawiciel.
2. Formularz musi zostać wypełniony czytelnie i w sposób niewymazywalny, najlepiej na maszynie. Nie może zawierać jakichkolwiek wymazań lub nadpisanych wyrazów. Poprawek należy dokonywać poprzez przekreślenie niewłaściwych sformułowań i dodanie niezbędnych informacji. Poprawki muszą być opatrzone inicjałami przez osobą wypełniającą arkusz i potwierdzone przez urząd celny.

B. Uwagi specjalne dotyczące odpowiednich numerów rubryk:

1. Podać nazwę, adres i państwo członkowskie.
2. Podać nazwę, adres i państwo członkowskie urzędu celnego, do którego wniosek jest przesyłany.
4. Podać nazwę, adres i państwo członkowskie urzędu celnego, któremu dostarczane są informacje.
8. Podać oznaczenia i numery, liczbę i rodzaj opakowań. W przypadku towarów nieopakowanych podać liczbę przedmiotów lub wpisać słowo „masowy”, zależnie od sytuacji.

Podać zwykły opis handlowy towarów lub ich opis taryfowy.

10. Ilość netto musi być wyrażona w jednostkach systemu metrycznego: kg, litrach, m² itd.

13. Waluty należy oznaczać w następujący sposób:

- EUR dla euro
- DKK dla korony duńskiej
- SEK dla korony szwedzkiej

- GBP dla funta szterlinga

Tabela pominięta

UWAGI

A. Uwagi ogólne

1. Formularz musi zostać wypełniony czytelnie i w sposób niewymazywalny, najlepiej na maszynie. Nie może zawierać jakichkolwiek wymazań lub nadpisanych wyrazów. Poprawek należy dokonywać poprzez przekreślenie niewłaściwych sformułowań i dodanie niezbędnych informacji. Poprawki muszą być opatrzone inicjałami przez osobą wypełniającą arkusz i potwierdzone przez urząd celny.

2. Rubryki od 1 do 15 musi wypełnić posiadacz.

B. Uwagi specjalne dotyczące numerów rubryk:

1. Podać nazwę, adres i nazwę państwa członkowskiego. W przypadku osoby prawnej należy również podać nazwisko osoby odpowiedzialnej.

3. Podać nazwę, adres i państwo członkowskie.

6. Podać numer i datę zezwolenia oraz nazwę władz celnych, które je wydały.

10. Podać dokładny opis produktów kompensujących przy użyciu normalnego opisu handlowego lub opisu taryfowego.

11. Podać pozycję i podpozycję taryfową produktów kompensujących, jak to podano na zezwoleniu.

12. Podać dokładny opis towarów przy użyciu normalnego opisu handlowego lub opisu taryfowego. Opis musi odpowiadać opisowi podanemu w dokumencie eksportowym. Jeżeli towary podlegają procedurze przetwarzania wewnętrznego, wpisać „towary IP” i podać numer arkusza informacyjnego INF1, jeżeli był używany.

14. Podać ilość netto wyrażoną w jednostkach systemu metrycznego (kg, litry, m² itp.)

15. Podać wartość statystyczną w momencie złożenia deklaracji eksportowej, poprzedzoną jednym z następujących skrótowych oznaczeń walut:

- EUR dla euro

- DKK dla korony duńskiej

- SEK dla korony szwedzkiej

- GBP dla funta szterlinga

Dodatek

1. UWAGI OGÓLNE

1.1. Arkusze informacyjne będą zgodne z wzorem określonym w załączniku i będą wydrukowane na białym papierze bez miazgi mechanicznej, wykończonym do pisania i o masie od 40 do 65 g/m kw.

1.2. Formularz będzie miał wymiary 210 mm x 297 mm.

1.3. Administracje celne będą odpowiedzialne za drukowanie formularzy. Każdy formularz będzie opatrzony inicjałami wydającego państwa członkowskiego zgodnie z normą ISO Alfa 2, po których podany będzie jednostkowy numer seryjny.

1.4. Formularz będzie wydrukowany, a rubryki będą wypełniane w urzędowym języku Wspólnoty. Urząd celny, do którego zwrócono się o dostarczenie informacji lub który je wykorzystuje, może zażądać, aby informacje zawarte w formularzu zostały przetłumaczone na urzędowy język lub jeden z urzędowych języków administracji celnej.

2. KORZYSTANIE Z ARKUSZY INFORMACYJNYCH

2.1. Postanowienia wspólne

a) Gdy urząd celny wydający arkusz informacyjny uważa, że wymagane są dodatkowe informacje oprócz tych zawartych w arkuszu informacyjnym, wpisze takie informacje. Jeżeli nie ma wystarczająco dużo miejsca, załączony zostanie dodatkowy arkusz. Zostanie on wspomniany na oryginale.

b) Urząd celny, który potwierdził arkusz informacyjny, może zostać poproszony o przeprowadzenie weryfikacji po odprawie autentyczności arkusza oraz rzetelności informacji, jakie on zawiera.

c) W przypadku kolejnych dostaw, wymagana liczba arkuszy informacyjnych może zostać sporządzona dla ilości towarów lub produktów deklarowanych na rozwiązania. Pierwotny arkusz informacyjny może zostać również zastąpiony kolejnymi arkuszami informacyjnymi lub - gdy używa się tylko jednego arkusza informacyjnego - urząd celny, który potwierdza arkusz, może odnotować na oryginale ilości towarów lub produktów. Jeżeli nie ma wystarczająco dużo miejsca, załączony zostanie dodatkowy arkusz, który zostanie wspomniany na oryginale.

d) Władze celne mogą zezwolić na korzystanie z reasumujących arkuszy informacyjnych dla przepływów handlowych w ruchu trójstronnym obejmujących dużą liczbę operacji, które dotyczą całkowitej ilości importu/eksportu na przestrzeni danego okresu.

e) W wyjątkowych okolicznościach arkusz informacyjny może zostać wydany wstecznie, jednak nie po upływie terminu wymaganego odnośnie przechowywania dokumentów.

f) W przypadku kradzieży, utraty lub zniszczenia arkusza informacyjnego, operator może zwrócić się do urzędu celnego, który go potwierdził, o wydanie duplikatu.

Oryginał i kopie tak wydanego arkusza informacyjnego będą opatrzone jednym z następujących oznaczeń:

- DUPLICADO,
- DUPLIKAT,
- DUPLIKAT,
- ...
- DUPLIKAT,
- DUPLICATA,
- DUPLICATO,
- DUPLICAAT,
- SEGUNDA VIA,
- KAKSOISKAPPALE,
- DUPLIKAT.

2.2. Postanowienia szczególne

2.2.1. Arkusz informacyjny INF 8 (składowanie celne)

a) Arkusza informacyjnego INF 8 (dalej nazywanego: INF 8) można używać, gdy towary są deklarowane na nową zatwierdzoną celnie obróbkę lub wykorzystanie, w celu określenia elementów oszacowania stosownego długu celnego, zanim miały miejsce zwykłe formy obróbki.

b) INF 8 zostanie sporządzony w oryginale i jednej kopii.

c) Urząd nadzorujący dostarczy informacji, o których mowa w rubrykach 11, 12 i 13, potwierdzi rubrykę 15 i zwróci oryginał INF 8 składającemu deklarację.

2.2.2. Arkusz informacyjny INF 1 (przetwarzanie wewnętrzne)

a) Arkusza informacyjnego INF 1 (dalej nazywanego INF 1) można używać do dostarczenia informacji na temat:

- kwot ceł i odsetek wyrównawczych
- stosowania działań z zakresu polityki handlowej,
- kwoty zabezpieczenia.

b) INF 1 zostanie sporządzony w oryginale i dwóch kopiach.

Oryginał i jedna kopia INF 1 zostaną przesłane do urzędu nadzorującego, a jedną kopie zatrzyma urząd celny, który potwierdził INF 1.

Urząd nadzorujący dostarczy informacji wymaganych w rubrykach 8, 9 i 11 INF 1, potwierdzi je, zatrzyma kopię i zwróci oryginał.

c) Gdy wnioskuje się o dopuszczenie do swobodnego obrotu produktów kompensujących lub towarów w niezmienionym stanie w urzędzie celnym innym niż urząd wjazdowy, ten urząd celny potwierdzając INF 1 zwróci się do urzędu nadzorującego o podanie:

- w rubryce 9(a) kwoty należnych ceł importowych zgodnie z artykułem 121 ust. 1 lub artykułem 128 ust. 4 Kodeksu,

- w rubryce 9(b) kwoty odsetek wyrównawczych zgodnie z artykułem 519,

- ilości, kodu PCN i pochodzenia towarów importowanych użytych przy wyrobie produktów kompensujących dopuszczanych do swobodnego obrotu.

d) Gdy produkty kompensujące otrzymane w ramach przetwarzania wewnętrznego (system ceł zwrotnych) zostają przekazane do innej zatwierdzonej celnie obróbki lub wykorzystania umożliwiających zwrot lub umorzenie ceł importowych i podlegają nowemu wnioskowi o zezwolenie na rozwiązania w zakresie przetwarzania wewnętrznego, władze celne wydające to zezwolenie mogą użyć INF 1 w celu określenia kwoty ceł importowych do nałożenia lub kwoty długu celnego podlegającego zaciągnięciu.

e) Gdy deklaracja na dopuszczenie do swobodnego obrotu dotyczy produktów kompensujących uzyskanych z towarów importowanych lub z towarów w niezmienionym stanie, które podlegały specjalnym działaniom z zakresu polityki handlowej w momencie zadeklarowania na procedurę (system zawieszający) i takie działania nadal mają zastosowanie, urząd celny przyjmujący deklarację i potwierdzający INF 1 zwróci się do urzędu nadzorującego o podanie szczegółowych informacji niezbędnych dla stosowania działań z zakresu polityki handlowej.

f) Gdy wnioskuje się o dopuszczenie do swobodnego obrotu w przypadku sporządzenia INF 1 dla ustalenia kwoty zabezpieczenia, można użyć tego samego INF 1 pod warunkiem, że zawiera on:

- w rubryce 9(a) kwotę ceł importowych płatnych od towarów importowanych stosownie do artykułu 121 ust. 1 lub artykułu 128 ust. 4 Kodeksu, oraz

- w rubryce 11 datę, z którą dane towary importowane zostały po raz pierwszy zadeklarowane na procedurę, lub datę, z którą cła importowe zostały zwrócone lub umorzone zgodnie z artykułem 128 ust. 1 Kodeksu.

2.2.3. Arkusza informacyjnego INF 9 (dalej nazywanego INF 9) można użyć, gdy produktom kompensującym przydziela się inną dozwoloną celnie zatwierdzoną obróbkę lub wykorzystanie w ramach ruchu trójstronnego (IM/EX).

b) INF 9 zostanie sporządzony w oryginale i trzech kopiach dla ilości towarów importowanych deklarowanych na rozwiązanie.

c) Urząd wjazdowy potwierdzi rubrykę 11 INF 9 i wskaże, jakie sposoby identyfikacji lub działania w celu kontrolowania wykorzystania towarów ekwiwalentnych są stosowane (takie jak stosowanie próbek, ilustracji lub opisów technicznych, albo przeprowadzanie analiz).

Urząd wjazdowy kopię 3 do urzędu nadzorującego i zwróci oryginał i pozostałe kopie składającemu deklarację.

d) Do deklaracji zwalniającej rozwiązania powinny być dołączone oryginał i kopie 1 i 2 INF 9.

Urząd zwalniający rozwiązania poda ilość produktów kompensujących oraz datę przyjęcia. Prześle kopię 2 do urzędu nadzorującego, zwróci oryginał składającemu deklarację i zatrzyma kopię 1.

2.2.4. Arkusz informacyjny INF 5 (przetwarzanie wewnętrzne)

a) Arkusza informacyjnego INF 5 (dalej nazywanego INF 5) można używać, gdy produkty kompensujące otrzymane z towarów ekwiwalentnych są eksportowane w ramach ruchu trójstronnego z wcześniejszym eksportem (EX/IM).

b) INF 5 zostanie sporządzony w oryginale i trzech kopiach w odniesieniu do ilości towarów importowych odpowiadającej ilości eksportowanych produktów kompensujących.

c) Urząd celny przyjmujący deklarację eksportową potwierdzi rubrykę 9 INF 5 i zwróci oryginał i trzy kopie składającemu deklarację.

d) Urząd celny wjazdowy wypełni rubrykę 10, prześle kopię 3 do urzędu nadzorującego i zwróci oryginał i pozostałe kopie składającemu deklarację.

e) Gdy pszenica durum objęta kodem PCN 1001 10 00 jest przetwarzana na makarony objęte kodami PCN 1902 11 00 i 1902 19, nazwa importera upoważnionego do zadeklarowania towarów importowych na rozwiązania, którą należy podać w rubryce 2 INF 5, może zostać wpisana po przedstawieniu INF 5 urzędowi celnemu, w którym składana jest deklaracja eksportowa. Informacja ta zostanie podana na oryginale i kopiach 1 i 2 INF 5, zanim deklaracja towarów importowych na rozwiązania zostanie złożona.

f) Do deklaracji na rozwiązania muszą być dołączone oryginał i kopie 1 i 2 INF 5.

Urząd celny, w którym przedstawiana jest deklaracja na rozwiązania, odnotuje na oryginale i kopiach 1 i 2 INF 5 ilość towarów importowych zadeklarowanych na rozwiązania oraz datę przyjęcia deklaracji. Prześle on kopię 2 do urzędu nadzorującego, zwróci oryginał składającemu deklarację i zatrzyma kopię 1.

2.2.5. Arkusz informacyjny INF 7 (przetwarzanie wewnętrzne)

a) Arkusza informacyjnego INF 7 (dalej nazywanego INF 7) można używać, gdy produktom kompensującym lub towarom w niezmienionym stanie podlegającym systemowi ceł zwrotnych przypisano jedną z zatwierdzonych celnie form obróbki lub wykorzystania umożliwiającą zwrot lub umorzenie, zgodnie z artykułem 128 ust. 1 Kodeksu, bez złożenia wniosku o zwrot.

Gdy posiadacz udzielił zgody na przeniesienie prawa do domagania się zwrotu na inną osobę zgodnie z artykułem 90 Kodeksu, informacja ta zostanie zamieszczona w INF 7.

b) INF 7 zostanie sporządzony w oryginale i dwóch kopiach.

c) Urząd celny przyjmujący deklarację zwolnienia rozwiązań potwierdzi INF 7, zwróci oryginał i jedną kopię posiadaczowi i zatrzyma drugą kopię.

d) Gdy złożony zostaje wniosek o zwrot, zostanie on uzupełniony o należycie potwierdzony oryginał INF 7.

2.2.6. Arkusz informacyjny INF 6 (czasowy import)

a) Arkusza informacyjnego INF 6 (nazywanego dalej INF 6) można używać do komunikowania elementów do oszacowania długu celnego lub kwot ceł już nałożonych, gdy towary importowane są przemieszczane w obrębie obszaru celnego Wspólnoty.

b) INF 6 będzie zawierał wszystkie informacje potrzebne do tego, by wskazać władzom celnym:

- datę, z którą towary importowane zostały zadeklarowane na rozwiązania w zakresie czasowego importu,

- elementy do oszacowania długu celnego ustalonego z tą datą,

- kwotę wszelkich ceł importowych już nałożonych w ramach rozwiązań w zakresie częściowego zwolnienia oraz okres brany pod uwagę dla tego celu.

c) INF 6 zostanie sporządzony w oryginale i dwóch kopiach.

d) INF 6 zostanie potwierdzony albo, gdy towary zostają poddane procedurze tranzytu zewnętrznego, na początku operacji transferu, albo wcześniej.

e) Jedną kopię zatrzyma urząd celny, który potwierdził arkusz. Oryginał i druga kopia zostaną zwrócone zainteresowanej osobie, która przekaże tę kopię do urzędu zwolnienia rozwiązań. Po potwierdzeniu kopia ta zostanie zwrócona przez zainteresowaną osobę do urzędu celnego, który pierwotnie ją potwierdził.

2.2.7. Arkusz informacyjny INF 2 (przetwarzanie zewnętrzne)

a) Arkusza informacyjnego INF 2 (dalej nazywanego INF 2) można użyć, gdy produkty kompensujące lub zamiennie są importowane w ramach ruchu trójstronnego.

b) INF 2 zostanie sporządzony w oryginale i jednej kopii dla ilości towarów deklarowanej na procedurę.

c) Wniosek o wydanie INF 2 będzie stanowił zgodę posiadacza na przeniesienie prawa do całkowitego lub częściowego zwolnienia z ceł importowych na inną osobę importującą produkty kompensujące lub zamiennie w ramach ruchu trójstronnego.

d) Urząd wjazdowy potwierdzi oryginał i kopię INF 2. Zatrzyma kopię i zwróci oryginał składającemu deklarację.

W rubryce 16 poda sposoby identyfikacji towarów czasowo eksportowanych.

Gdy pobierane są próbki lub używane są ilustracje albo opisy techniczne, urząd ten uwierzyteli takie próbki, ilustracje lub opisy techniczne poprzez umieszczenie swej oficjalnej pieczęci albo na towarach, jeśli pozwala na to ich charakter, albo też na opakowaniach, w taki sposób, by nie można było przy nich manipulować.

Naklejka z pieczęcią urzędu i danymi odniesieniowymi deklaracji eksportowej zostanie umieszczona na próbkach, ilustracjach lub opisach technicznych w sposób uniemożliwiający jej zamianę.

Próbki, ilustracje lub opisy techniczne, uwiarygodnione i opieczętowane, zostaną zwrócone eksporterowi, który przedstawi je wraz z nienaruszonymi pieczęciami, gdy reimportowane są produkty kompensujące lub zamiennie.

Gdy wymagana jest analiza i jej wyniki nie będą znane dopiero po tym, gdy urząd wjazdowy potwierdzi INF 2, dokument zawierający wyniki analizy zostanie przekazany eksporterowi w opieczętowanej, uniemożliwiającej manipulację kopercie.

e) Urząd wjazdowy poświadczy na oryginale, że towary opuściły obszar celny Wspólnoty, i zwróci go osobie przedstawiającej.

f) Importer produktów kompensujących lub zamiennych przedstawi oryginał INF 2 oraz - w razie potrzeby - metody identyfikacji urzędowi zwalniającemu rozwiązania.

ZAŁĄCZNIK 72

SPIS ZWYKŁYCH FORM OBRÓBKI, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKULE 531 I ARTYKULE 809

Jeżeli nie stwierdzono inaczej, żadna z podanych niżej form obróbki nie może spowodować zmiany ośmiocyfrowego kodu PCN.

Przedstawione niżej zwykłe formy obróbki nie będą dozwolone, jeżeli w opinii władz celnych operacja taka zwiększa ryzyko oszustwa:

1. wentylacja, rozkładanie, suszenie, usuwanie kurzu, proste operacje czyszczenia, naprawa opakowania, elementarne naprawy szkód powstałych w czasie transportu lub

składowania, o ile są to proste operacje, nakładanie i usuwanie powłoki ochronnej na czas transportu;

2. składanie towarów po transporcie;

3. inwentaryzacja, próbkowanie, sortowanie, przesiewanie, filtrowanie mechaniczne i ważenie towarów;

4. usuwanie uszkodzonych lub zanieczyszczonych komponentów;

5. konserwacja poprzez pasteryzację, sterylizację, napromieniowanie lub dodanie konserwantów;

6. zabezpieczanie przed pasożytami;

7. obróbka antykorozyjna;

8. obróbka:

- poprzez zwykle podniesienie temperatury, bez dalszej obróbki lub procesu destylacji, lub

- poprzez zwykle obniżenie temperatury;

nawet jeśli powoduje to zmianę ośmiocyfrowego kodu PCN;

9. obróbka elektrostatyczna, wygładzanie lub prasowanie tekstyliów;

10. obróbka polegająca na:

- ubijaniu i/lub dołowaniu owoców, cięciu i rozsypywaniu suszonych owoców lub warzyw, ponownym nawadnianiu owoców, lub

- odwadnianiu owoców, nawet jeśli powoduje to zmianę ośmiocyfrowego kodu PCN;

11. odsalanie, czyszczenie i łączenie skór surowych;

12. domieszkowanie towarów lub dodawanie albo wymiana komponentów pomocniczych, o ile takie dodawanie lub wymiana są stosunkowo ograniczone albo mają na celu zapewnienie zgodności ze standardami technicznymi i nie zmieniają charakteru ani nie poprawiają osiągnięć pierwotnych towarów, nawet jeśli powoduje to zmianę ośmiocyfrowego kodu PCN dla dodawanych lub wymienianych towarów;

13. rozcieńczanie lub koncentracja cieczy, bez dalszych procesów obróbki lub destylacji, nawet jeśli powoduje to zmianę ośmiocyfrowego kodu PCN;

14. mieszanie ze sobą tego samego rodzaju towarów o różnej jakości w celu uzyskania stałej jakości lub jakości wymaganej przez klienta, bez zmiany charakteru towarów;

15. dzielenie lub przycinanie do wymiaru towarów, jeżeli w grę wchodzi tylko proste operacje;

16. pakowanie, rozpakowywanie, zmiana opakowania, zlewanie i zwykłe przenoszenie do pojemników, nawet jeśli powoduje to zmianę ośmiocyfrowego kodu PCN, przyczepianie, usuwanie i zmiana oznaczeń, pieczęci, naklejek, przywieszek z ceną lub podobnych znaków wyróżniających;

17. testowanie, nastawianie, regulowanie i doprowadzanie do stanu roboczego maszyn, aparatów i pojazdów, w szczególności w celu skontrolowania zgodności z normami technicznymi, jeżeli w grę wchodzi tylko proste operacje;

18. tępienie łączników rurowych w celu przygotowania ich na niektóre rynki.

ZAŁĄCZNIK 73

TOWARY IMPORTOWE, DLA KTÓRYCH WARUNKI GOSPODARCZE UZNAJE SIĘ ZA NISPEŁNIONE NA MOCY ARTYKUŁU 539, USTĘP PIERWSZY

Część A: Produkty rolne objęte załącznikiem I do Traktatu

1. Następujące produkty objęte jedną z następujących wspólnych organizacji rynku:

sektor zbożowy: produkty, o których mowa w artykule 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 (1),

sektor ryżowy: produkty, o których mowa w artykule 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 3072/95 (2),

sektor cukrowy: produkty, o których mowa w artykule 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 (3),

sektor oliwy z oliwek: produkty, o których mowa w artykule 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG (4),

sektor mleka i produktów mlecznych: produkty, o których mowa w artykule 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999,

sektor wina: produkty, o których mowa w artykule 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 (5) i objęte kodami PCN:

0806 10 90

2009 60

2204 21 (z wyjątkiem wina wysokiej jakości)

2204 29 (z wyjątkiem wina wysokiej jakości)

2204 30

2. Następujące produkty objęte kodami PCN:

0204 10 do 0204 43

2207 10

2207 20

2208 90 91

2208 90 99

3. Produkty inne niż wymienione w punktach 1 i 2, dla których ustalone są rolne refundacje eksportowe równe lub wyższe niż zero.

Część B: Towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu powstałe w wyniku przetwarzania produktów rolnych

Towary powstałe w wyniku przetwarzania produktów rolnych i wymienione w następujących załącznikach do rozporządzeń na temat wspólnej organizacji rynków w sektorze rolnym lub dotyczących refundacji produkcyjnych:

- Załącznik B do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 (sektor zbożowy),
- Załącznik B do rozporządzenia Rady (WE) nr 3072/95 (sektor ryżowy),
- Załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 (sektor cukrowy),
- Załącznik II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 (sektor mleka i produktów mlecznych),
- Załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2771/75 (6) (sektor jaj),
- Załącznik do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1010/86 (7) (refundacje produkcyjne dla niektórych produktów cukrowych używanych w przemyśle chemicznym), oraz
- Załącznik I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1722/93 (8) (refundacje produkcyjne w sektorach zbożowym i ryżowym).

Część C: Produkty rybne

Produkty rybne wymienione w załącznikach I, II i V do rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 (9) na temat wspólnej organizacji rynków produktów rybnych i hodowli wodnej oraz produkty wymienione w załączniku VI do niniejszego rozporządzenia podlegające częściowemu autonomicznemu zawieszeniu.

Wszystkie produkty rybne podlegające autonomicznym kwotom.

(1) Dz.U. WE nr L 181, z 1.7.1992, s. 21.

(2) Dz.U. WE nr L 329, z 30.12.1995, s. 18.

(3) Dz.U. WE nr L 252, z 25.9.1999, s. 1.

(4) Dz.U. WE nr L 172, z 30.9.1966, s. 3025/66.

(5) Dz.U. WE nr L 179, z 14.7.1999, s. 1.

(6) Dz.U. WE nr L 282, z 1.11.1975, s. 49.

(7) Dz.U. WE nr L 94, z 9.4.1986, s. 9.

(8) Dz.U. WE nr L 159, z 1.7.1993, s. 112.

(9) Dz.U. WE nr L 17, z 21.1.2000, s. 22.

ZAŁĄCZNIK 74

PRZEPISY SPECJALNE DOTYCZĄCE PRODUKTÓW EKWIWALENTNYCH

(Artykuł 541)

1. Ryż

Ryż objęty kodem PCN 1006 nie będzie uważany za ekwiwalent, chyba że objęty jest tym samym ośmiocyfrowym kodem połączonej nomenklatury. Mimo to, dla ryżu o długości nieprzekraczającej 6,0 mm i stosunku długość/szerokość równym lub wyższym od 3 oraz dla ryżu o długości równej lub mniejszej od 5,2 mm i stosunku długość/szerokość równym lub wyższym od 2, ekwiwalentność zostanie ustalona tylko przez określenie stosunku długość/szerokość. Pomiar ziaren zostanie przeprowadzony zgodnie z załącznikiem A ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 3072/95 na temat wspólnej organizacji rynku ryżowego.

Stosowanie towarów ekwiwalentnych będzie zabronione, gdy operacje przetwarzania wewnętrznego polegają na „zwykłych formach obróbki” wymienionych w załączniku 72 do niniejszego rozporządzenia.

2. Pszenica

Towary ekwiwalentne można stosować tylko pomiędzy pszenicą zebraną w kraju trzecim i już dopuszczoną do swobodnego obrotu a pszenicą niewspólnotową, o tym samym ośmiocyfrowym kodzie PCN, o tej samej jakości handlowej i tych samych własnościach technicznych.

Jednakże:

- można przyjąć derogację od zakazu stosowania towarów ekwiwalentnych w odniesieniu do pszenicy na podstawie komunikatu Komisji do państw członkowskich, po zbadaniu przez Komitet,

- stosowanie towarów ekwiwalentnych jest dozwolone pomiędzy wspólnotową pszenicą durum a pszenicą durum pochodzącą z kraju trzeciego pod warunkiem, że przeznaczona jest do produkcji makaronów objętych kodami PCN 1902 11 00 i 1902 19.

3. Cukier

Wykorzystanie towarów ekwiwalentnych jest dozwolone pomiędzy surowym cukrem z trzciny cukrowej objętym kodem PCN 1701 11 90 a surowym cukrem z buraków cukrowych objętym kodem PCN 1701 12 90 pod warunkiem, że otrzymuje się produkty kompensujące objęte kodem PCN 1701 99 10 (cukier biały).

4. Żywe zwierzęta i mięso

Nie można stosować towarów ekwiwalentnych do operacji przetwarzania wewnętrznego na żywych zwierzętach lub mięsie.

Derogację od zakazu stosowania towarów ekwiwalentnych można przyjąć dla mięsa, które jest przedmiotem komunikatu Komisji do krajów członkowskich, po badaniu przeprowadzonym przez Komitet Kodeksu Celnego, jeżeli wnioskodawca potrafi dowieść, że ekwiwalencja jest ekonomicznie niezbędna i jeżeli władze celne prześlą projekt procedur przewidywanych do kontrolowania operacji.

5. Kukurydza

Stosowanie towarów ekwiwalentnych pomiędzy kukurydzą wspólnotową a niewspólnotową jest możliwe tylko w następujących przypadkach i podlega następującym warunkom:

1. W przypadku kukurydzy przeznaczonej na paszę dla zwierząt stosowanie towarów ekwiwalentnych jest możliwe pod warunkiem, że system kontroli celnej jest tak zorganizowany, by zagwarantować, iż kukurydza niewspólnotowa jest faktycznie wykorzystywana do przetwarzania na paszę dla zwierząt.

2. W przypadku kukurydzy używanej przy wyrobie skrobi i produktów skrobiowych stosowanie towarów ekwiwalentnych jest możliwe pomiędzy całą gamą towarów za wyjątkiem kukurydzy bogatych w amylopektynę (kukurydza woskopodobna lub kukurydza „woskowa”), które są ekwiwalentne tylko pomiędzy sobą.

3. W przypadku kukurydzy używanej przy wyrobie produktów mącznych stosowanie towarów ekwiwalentnych jest możliwe pomiędzy całą gamą towarów za wyjątkiem kukurydzy typu szklistego (kukurydza „Plata” typu „Duro”, kukurydza „Flint”), które są ekwiwalentne tylko pomiędzy sobą.

6. Oliwa z oliwek

A. Stosowanie towarów ekwiwalentnych jest dozwolone tylko w następujących przypadkach i pod następującymi warunkami:

1. Oliwa pierwszego tłoczenia

a) pomiędzy wspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia extra objętą kodem PCN 1509 10 90, która odpowiada opisowi w punkcie 1(a) załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, a niewspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia extra o tym samym kodzie PCN pod warunkiem, że operacja przetwarzania daje w wyniku oliwę pierwszego tłoczenia extra objętą tym samym kodem PCN i spełniającą wymagania wspomnianego punktu 1(a);

b) pomiędzy wspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia objętą kodem PCN 1509 10 90, która odpowiada opisowi w punkcie 1(b) załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, a niewspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia o tym samym kodzie PCN pod warunkiem, że operacja przetwarzania daje w wyniku oliwę pierwszego tłoczenia extra objętą tym samym kodem PCN i spełniającą wymagania wspomnianego punktu 1(b);

c) pomiędzy wspólnotową oliwą zwykłą objętą kodem PCN 1509 10 90, która odpowiada opisowi w punkcie 1(c) załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, a niewspólnotową oliwą zwykłą o tym samym kodzie PCN pod warunkiem, że produktem kompensującym jest:

- rafinowana oliwa objęta kodem PCN 1509 90 00, która odpowiada opisowi w punkcie 2 wyżej wspomnianego załącznika,

- oliwa objęta kodem PCN 1509 90 00, która odpowiada opisowi w punkcie 3 wspomnianego załącznika i którą otrzymuje się przez mieszanie ze wspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia objętą kodem PCN 1509 10 90;

d) pomiędzy wspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia lampante objętą kodem PCN 1509 10 10, która odpowiada opisowi w punkcie 1(d) załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, a niewspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia lampante o tym samym kodzie PCN pod warunkiem, że produktem kompensującym jest:

- rafinowana oliwa objęta kodem PCN 1509 90 00, która odpowiada opisowi w punkcie 2 wyżej wspomnianego załącznika,

- oliwa objęta kodem PCN 1509 90 00, która odpowiada opisowi w punkcie 3 wspomnianego załącznika i którą otrzymuje się przez mieszanie ze wspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia objętą kodem PCN 1509 10 90.

2. Oliwa z wytłoczn z oliwek

pomiędzy wspólnotową nierafinowaną oliwą z wytłoczn z oliwek objętą kodem PCN 1510 00 10, która odpowiada opisowi w punkcie 4 załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, a niewspólnotową nierafinowaną oliwą z wytłoczn z oliwek o tym samym kodzie PCN pod warunkiem, że produkt kompensujący z oliwy z wytłoczn z oliwek objęty kodem PCN 1510 00 90 i odpowiadający opisowi w punkcie 6 wspomnianego załącznika otrzymuje się poprzez mieszanie ze wspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia objętą kodem PCN 1509 10 90.

B. Mieszanki, o których mowa w punkcie A.1(c) drugi akapit i (d) drugi akapit oraz w punkcie A.2, z niewspólnotową oliwą pierwszego tłoczenia, używaną w identyczny

sposób, są dozwolone tylko wówczas, gdy rozwiązania w zakresie nadzoru procedury są zorganizowane w sposób, który umożliwi określenie proporcji niewspólnotowej oliwy pierwszego tłoczenia w całkowitej ilości eksportowanej mieszanki oliwy.

C. Produkty kompensujące należy umieścić w bezpośrednich opakowaniach o pojemności 220 litrów lub mniejszej. W drodze derogacji, w przypadku uzgodnionych pojemników o maksymalnej pojemności 20 ton, władze celne mogą dopuścić eksport oliwy opisanej w poprzednich punktach pod warunkiem, że występuje systematyczna kontrola jakości i ilości eksportowanego produktu.

D. Ekwiwalentność będzie sprawdzana przy użyciu akt handlowych w celu weryfikacji ilości oliwy użytej do mieszania i - dla celów weryfikacji danej jakości - poprzez porównywanie własności technicznych próbek oliwy niewspólnotowej pobranych, gdy deklarowano ją na procedurę, z własnościami technicznymi próbek użytej oliwy wspólnotowej pobranych, gdy dany produkt kompensujący przetwarzano, oraz własnościami technicznymi próbek pobranych w momencie faktycznego eksportu produktu kompensującego w punkcie wyjazdu. Próbkę będą pobierane zgodnie z międzynarodowymi normami EN ISO 5555 (próbkowanie) i EN ISO 661 (przesyłanie próbek do laboratoriów i przygotowanie próbek do testów). Analizy będą przeprowadzane z odniesieniem do parametrów podanych w załączniku I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2568/91 (1).

7. Mleko i produkty mleczne

Stosowanie produktów ekwiwalentnych jest dozwolone tylko pod warunkiem, że zawartość w mleku suchej masy, tłuszczu i białek produktów ekwiwalentnych nie jest niższa od zawartości tych elementów w produktach importowanych.

Zawartość w mleku suchej masy, tłuszczu i białek produktów importowych oraz danych towarów ekwiwalentnych zostanie wpisana w deklaracji na rozwiązania (IM/EX) lub w deklaracji eksportowej (EX/IM) oraz, jeżeli jest stosowany, w arkuszu informacyjnym INF 9 lub w arkuszu informacyjnym INF 5, aby umożliwić władzom celnym kontrolę ekwiwalencji na podstawie tych elementów.

Sprawdzenia fizyczne będą przeprowadzane w przypadku przynajmniej 5% deklaracji towarów importowych na rozwiązania i deklaracji eksportowych (IM/EX) i będą obejmować towary importowe, jak również dane towary ekwiwalentne.

Sprawdzenia fizyczne będą przeprowadzane w przypadku przynajmniej 5% wcześniejszych deklaracji eksportowych i deklaracji na rozwiązania (EX/IM). Sprawdzenia te obejmować będą towary ekwiwalentne, które będą sprawdzane przed rozpoczęciem operacji przetwarzania, a także dane towary importowe w momencie ich zadeklarowania na rozwiązania.

Sprawdzenia fizyczne obejmują sobą weryfikację deklaracji i załączonych do niej dokumentów; pobierać się będzie reprezentatywne próbki do analizy składników przez właściwe laboratorium, aby upewnić się, że towary ekwiwalentne i powiązane towary importowe odpowiadają sobie gdy chodzi o ilość, jakość handlową i własności techniczne, w szczególności zawartość w nich suchej masy, tłuszczu i białek.

Jeżeli państwo członkowskie stosuje system analizy ryzyka, dopuszczalny może być niższy procent sprawdzeń fizycznych.

Każde sprawdzenie fizyczne znajdzie wyraz w szczegółowym raporcie funkcjonariusza, który przeprowadził sprawdzenie. Raporty te będą centralizowane przez władze celne wyznaczone w każdym państwie członkowskim.

(1) Dz.U. WE nr L 248, z 5.9.1991, s. 1.

ZAŁĄCZNIK 75

SPIS PRODUKTÓW KOMPENSUJĄCYCH PODLEGAJĄCYCH WŁAŚCIWYM DLA NICH CŁOM IMPORTOWYM

(Artykuł 548 ust. 1)

Uwaga ogólna:

Urząd nadzorujący może dopuścić stosowanie artykułu 548 ust. 1 również w odniesieniu do odpadów, złomu, pozostałości, ścinek i resztek innych niż wymienione w niżej przedstawionym spisie.

Tabela pominięta

ZAŁĄCZNIK 76

WARUNKI GOSPODARCZE W RAMACH ROZWIĄZAŃ W ZAKRESIE PRZETWARZANIA POD KONTROLĄ CELNĄ

(Artykuł 551 ust. 1, drugi akapit)

CZEŚĆ A

Warunki gospodarcze zostaną uznane za spełnione dla następujących typów towarów i operacji:

Tabela pominięta

CZEŚĆ B

Warunki gospodarcze zostaną zbadane w Komitecie dla następujących typów towarów i operacji, których nie obejmuje część A:

Tabela pominięta

ZAŁĄCZNIK 77

(Artykuł 581)

Przypadki, gdy deklaracja towarów na czasowy import w formie pisemnej nie podlega dostarczeniu zabezpieczenia

1. Materiały należące do linii lotniczych, firm żeglugowych lub kolejowych albo służb pocztowych, których używają one w ruchu międzynarodowym, pod warunkiem ich wyróżniającego oznaczenia.

2. Opakowania importowane w stanie pustym, opatrzone niewymazywalnymi, nieusuwalnymi oznaczeniami.

3. Materiały służące do łagodzenia skutków katastrof przeznaczone dla instytucji państwowych lub zatwierdzonych.

4. Sprzęt medyczny, chirurgiczny i laboratoryjny przeznaczony dla szpitala lub instytucji medycznej, która pilnie potrzebuje takiego sprzętu.

5. Zadeklarowanie na czasowy import towarów transferowanych w rozumieniu artykułu 513, gdy poprzedni posiadacz zadeklarował te towary na czasowy import zgodnie z artykułami 299 lub 232.”

Rejestr 02100000 - Ogólne przepisy celne

 02200000 - Podstawowe instrumenty celne

 02300000 - Stosowanie Wspólnej Taryfy Celnej

 02400000 - Szczegółowe przepisy celne

Tematy:

- regulacje celne - obszar celny WE - prawo wspólnotowe -

kodeks prawny - unia celna - wspólnotowa procedura celna -

rynek wewnętrzny - unia celna - wspólna taryfa celna